

W. Bruce Cameron

8

nguyên tắc hẹn hò con gái tôi

Xếp thứ 14 trong danh sách sách bán chạy nhất của New York Times, đã tái bản tới lần thứ bảy.

Được hãng Disney mua và chuyển thể thành phim truyện và chương trình truyền hình.

Được đài truyền hình ABC chuyển thể thành chương trình truyền hình 8 simple rules (8 nguyên tắc đơn giản).

8 NGUYÊN TẮC HẸN HÒ CON GÁI TÔI

8 NGUYÊN TẮC HẸN HÒ CON GÁI TÔI

Bản quyền tiếng Việt © 2011 Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Website: www.thaihabooks.com

Cuốn sách được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Công ty Cổ phần Sách Thái Hà và Nhà xuất bản Workman, Mỹ.

8 SIMPLE RULES FOR DATING MY TEENAGE DAUGHTER

Copyright © 2001 by W. Bruce Cameron.

Vietnamese translation Copyright © 2011 by Thaihabooks JSC.

All Rights Reserved.

W. Bruce Cameron

8

nguyên tắc hẹn hò con gái tôi

Tái bản lần thứ nhất

Thu Huyền dịch

THAIHABOOKS
Knowledge for the Future

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Mục lục

<i>Sự thật đau lòng</i>	7
<i>Hố sâu giao tiếp</i>	23
<i>Quan hệ giữa tiền tiêu vật và việc nhà</i>	45
<i>Điện thoại</i>	65
<i>Nghiên cứu thực địa</i>	85
<i>Tội lỗi và trừng phạt</i>	107
<i>Những thay đổi sinh lý không được chấp nhận</i>	137
<i>Thức ăn cho cô con gái tuổi teen</i>	159
<i>Teen công nghệ cao</i>	187
<i>Thời trang kiểu teen bị cấm đoán</i>	213
<i>Bữa tiệc của con bé</i>	241
<i>Học lái xe</i>	259
<i>8 nguyên tắc đơn giản để hẹn hò với cô con gái tuổi teen của tôi</i>	281
<i>Công việc đầu tiên</i>	307
<i>Bạn trai</i>	327
<i>Chi phí cắt cổ khi học cao hơn</i>	353
<i>Lời cảm ơn</i>	385

Sự thật đau lòng

ĐÃ QUÁ MUỘN KHI BẠN NHẬN RA MÌNH
ĐANG SỐNG VỚI MỘT CÔ CON GÁI TUỔI TEEN

Không phải vì mọi thứ giờ đã thay đổi hoàn toàn mà tôi nói tôi không bao giờ có ý định làm cha của hai cô con gái tuổi teen. Tôi chắc chắn là nếu được hỏi, tôi sẽ chọn đi cùng với một thứ gì đấy rẻ hơn, chẳng hạn như một đàn ngựa đua, hay cái gì đó dễ nuôi hơn, như chồn gulo chẳng hạn. Nhưng câu hỏi vợ tôi đặt cho tôi lại ở dưới dạng ngôn ngữ “ngây thơ vô số tội”, chỉ vì tôi không để ý tới ẩn ý sâu xa trong đó mà thôi. Đã thế, cô ấy lại còn khiến tôi ngạc nhiên bằng cách chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến lung linh, rót rượu cho tôi và lại còn mặc bộ đồ khá hấp dẫn – cho tới tận hôm nay, tôi vẫn nhớ như in những gì chúng tôi đã ăn. (Có lẽ những bà vợ đã tới một ngôi trường đặc biệt nào đó để học được những “mánh khéo” này.) Tôi *vẫn còn* nhớ điều cô ấy đã nói, chính xác là thế này: “Anh có cho rằng đã đến lúc chúng ta nên nghĩ tới việc bắt đầu một gia đình không?”

“Chắc chắn rồi!”, tôi đáp lại trong sự nhiệt tình tương xứng với cả tình huống đang diễn ra và cả cung cách mà cô ấy đã cố tạo dựng. Tôi chẳng thấy có gì nguy hiểm trong việc *nghĩ* tới việc bắt

đầu bất cứ chuyện gì. Chẳng phải tôi vẫn nghĩ về việc bắt đầu mọi thứ suốt đây sao? Tôi thậm chí còn được vợ tôi - người mà mỗi tuần đều đưa cho tôi cả một danh sách dài những dự án để nghĩ cách bắt đầu - khuyến khích theo đuổi công việc hiện tại mà tôi đang làm.

(Đây là một trò chơi nho nhỏ khá thú vị mà vợ tôi thấy nhớ và thích nhất trong mối quan hệ của chúng tôi: Cô ấy đưa cho tôi một tờ danh sách những việc cần làm, còn tôi thì lần ra trường kỉ ngủ.)

Thế là chúng tôi bắt đầu một giai đoạn trong cuộc hôn nhân mà tôi nhớ là cũng khá thú vị, là trò “làm em bé”.

“Anh có nghĩ là mình có thể hoãn việc cắt cỏ sáng nay không? Em có thể bị rụng trứng”, cô ấy nói.

“Được thôi, nhưng chỉ lần này thôi nhé”, tôi thờ dãi.

Ngay khi trút bỏ mọi thứ, tôi có cảm giác mình giống như một dụng cụ tình dục mà chức năng chính là xuất tinh. Tôi hoàn toàn chịu sự sai khiến của người bạn đời, người chỉ mong mỗi tôi thực sự đầu hàng trước khao khát có một đứa con của cô ấy và cũng là người không hề thấy hối hận khi phá ngang bất cứ việc gì tôi làm để thuyết phục tôi lên giường, thử thêm một lần nữa.

Tôi chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời mình.

Khi ngẫm lại, tôi thấy mình đáng ra phải nghĩ tới khả năng là điều chúng tôi đang làm lúc đó cuối cùng có thể sẽ mang lại cho

tôi một cô con gái tuổi teen. Nhưng tôi lại tự bào chữa cho mình rằng đàn ông đang trong lúc cao trào sẽ không còn mấy tế bào não rảnh rỗi để quan tâm tới những việc như thế. Hơn nữa, vợ tôi cũng từng là cô con gái tuổi teen, cô ấy hẳn phải biết nhiều hơn tôi và tôi sẽ vẫn luôn trách cô ấy vì điều này, cô ấy chẳng bao giờ nhắc tới khái niệm con gái tuổi teen trong những cuộc trò chuyện của chúng tôi. Cô ấy mà có nhắc đến thứ gì, thì đó cũng chỉ là cái *gia đình* mà chúng tôi đang nghĩ tới việc bắt đầu hình thành. Cô ấy thậm chí còn chưa bao giờ nhắc tới từ “trẻ con” trước mặt tôi.

Trong quá trình “làm em bé”, tôi và vợ đã mua dụng cụ thử thai tại nhà. Những dụng cụ tuyệt vời này đã thay thế cho phương pháp cũ kỹ là phải hẹn gặp bác sĩ, thử máu và chờ đợi để nhận được kết quả mà vì những lý do chẳng bao giờ được giải thích đầy đủ, một trong những con thỏ yêu của vị bác sĩ đã chết. Dụng cụ thử thai tại nhà có thể rút ngắn quá trình thử thai xuống còn hai tuần, điều đó khiến tôi rút ra kết luận là nó không phải do con người tạo ra.

Cuối cùng, khi kết quả thử thai của chúng tôi là dương tính, tôi đã phải cố hết sức để tỏ ra hài lòng với việc chúng tôi đã có thể dừng việc thụ tinh. (Tôi lập luận rằng tiếp tục hoạt động đó thêm một thời gian nữa sẽ “đảm bảo chắc chắn thắng lợi”; nhưng lập luận đó của tôi lại bị vợ tôi bác bỏ hoàn toàn. Điều này chứng tỏ rằng phụ nữ chẳng bao giờ hiểu được niềm đam mê thể thao cả.)

"Là con gái!"

Tôi đã rất phấn khích khi mang đứa trẻ nhỏ xú từ viện về nhà và đặt vào chiếc nôi mà tôi đã mất tới 8 tiếng mới chọn được. Đó là một món đồ tinh xảo và độc nhất, các cạnh của chiếc nôi có thể rời nhau ra nếu gạt chiếc chốt. (Sau này bố vợ tôi đến và đã cải tiến để các cạnh đó gắn liền và có thể trượt lên trượt xuống bằng bánh xe. Vì muốn gia đình hòa thuận nên tôi xin được không nhắc đến mức độ nhàm chán của việc đó như thế nào.)

Chẳng bao lâu sau cô con gái thứ nhất ra đời, chúng tôi lại có cô con gái thứ hai và vài năm sau đó là một cậu con trai. Chúng tôi đã nghĩ cái quái quỷ gì ấy nhỉ? Có lẽ chỉ đơn giản là chúng tôi không tưởng tượng được phải tốn sức tới mức nào thì mới có thể biến được một cô con gái bé bỏng thành một cô con gái tuổi mới lớn. Nhưng bất chấp những nỗ lực của chúng tôi, điều đó vẫn xảy ra.

Cô con gái lớn nhất của tôi hiển nhiên cho rằng vì nó sinh ra trước, nên nó cần làm mọi việc cần thiết để có thể duy trì được vị trí lãnh đạo của mình, ngay cả khi chẳng có đứa nào trong số hai đứa con còn lại của tôi có ý nghĩ rằng đang có một cuộc giao tranh trong gia đình. Từ "hay ganh đua" (từ mà cô giáo lớp mẫu giáo của con bé đã phải thốt lên khi nhìn thấy cô con gái bé bỏng của tôi gỡ hết những bức vẽ của các bạn cùng lớp ra khỏi tấm bảng tin của lớp) có lẽ vẫn chưa miêu tả chính xác con bé được – có lẽ, từ "không chịu thua ai" mới là từ đúng. Lịch trình của con bé dày đặc

các sự kiện thể thao và xã hội, những sự kiện khiến cả gia đình đều phải xúm vào dọn nhà. Trong mắt con bé, tôi chỉ tuyệt nhất khi mang bộ đồ chơi bóng chuyển của nó vào ô tô và cho nó tiến đi dự những bữa tiệc tối ẩm ỉ.

Con bé tin rằng tờ giấy phép lái xe ô tô của mình là một lời tuyên bố tự do cá nhân, cho phép nó không phải nhúng tay vào bất cứ việc gì trong nhà. Phòng con bé trông như vừa trải qua một trận cuồng phong. Bố những đứa bạn của con gái tôi đã thành công hơn tôi trong việc kiếm được nhiều tiền, thu được nhiều lợi ích vật chất từ hệ thống kinh doanh tự do, nhưng con bé chẳng muốn ai biết điều này, vì thế nó đã giấu nhem số tiền ít ỏi đằng sau chiến dịch chi tiêu đã được lên kế hoạch cẩn thận của tôi.

Dù cả đời con bé ra sức chống đối những nguyên tắc hợp lý của tôi, nhưng nó lại có thể tự đứng ôm chầm lấy tôi lúc tôi không ngờ tới nhất, một hành động đơn giản nhưng đôi khi lại khiến tôi không thốt nổi một lời nào.

Cô con gái thứ hai của tôi xuất hiện trên thế giới này, đưa mắt nhìn cô chị và quyết định là dù thế nào đi chăng nữa thì nó cũng sẽ **Không Giống Chị nó**. Con bé có vẻ trầm tính hơn nhiều, đầu nó luôn thường trực ý nghĩ một điều dù có tươi sáng tới mức nào cũng có thể ẩn chứa những mảng tối. Con bé học rất khá và cũng chơi bóng chuyển, nhưng lại không muốn nhắc tới chuyện này. Nếu được chọn, con bé sẽ chọn thưởng thức những bữa ăn được đưa qua khe cửa và sẽ chỉ tiếp xúc với bố mẹ mình vào dịp Giáng sinh.

Con bé mới thông báo với tôi rằng nó đang tiết kiệm để mua chiếc xe máy hiệu Harley-Davidson và một con trâu Mỹ. Con bé thậm chí còn không chớp mắt khi tôi túm túm lũ bạn không chịu giặt đồ của nó thành “gia đình nhà Manson”. Thực ra là vì con bé hiếm khi nghĩ rằng tôi đang nói chuyện với nó.

Nhưng con bé cũng chính là cô con gái đã kết thúc tờ giấy nhắn cho tôi bằng câu “Con yêu bố”. Toàn bộ nội dung tờ giấy nhắn ấy là như thế này: “Bố yêu quý, con mượn xe, con hi vọng bố không có ý định làm gì với nó ngày hôm nay. Sáu tiếng nữa con sẽ gọi lại để biết bố có cần nó hay không. Con yêu bố. Tạm biệt bố”.

Những người thích giễu cợt có thể ngờ rằng hành vi không nhất quán của những cô con gái của tôi chỉ là một phần trong chiến dịch cam go, quyết liệt sẽ khiến tôi mất thăng bằng và bị tổn thương, nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Dù vẫn đang phải vật lộn với chúng, nhưng tôi nghĩ hai cô con gái của tôi cũng đang phải vật lộn với chính bản thân chúng, đang phải cố xác định xem mình muốn trở thành người như thế nào khi lớn lên. Thật là ngớ ngẩn – sao chúng không hỏi tôi cho nhanh nhỉ?

Đứa nhỏ nhất nhà tôi vẫn còn là một cậu nhóc vô tư, chưa hề có biểu hiện nào của triệu chứng sắp lớn. Thằng nhóc coi hai chị nó đại loại như những thí nghiệm khoa học bị thất bại, chẳng có tí tính ứng dụng nào cả. Quan hệ của thằng nhóc với hai chị cũng không tới mức là thù địch, vì dù sao chúng cũng là con gái.

Tôi và nhà tôi vẫn thường nói rằng thật tuyệt biết bao khi những đứa con của chúng tôi vẫn là những đứa trẻ bé bỏng, nhưng cô ấy cũng thường xuyên nhắc nhở tôi mỗi khi tôi hỏi không biết chúng tôi đã làm gì sai mà các con tôi lại lớn lên thế. Đã có lúc mọi chuyện đều ổn mà! (Tôi thường tự trách mình rất nhiều, cho rằng mình không hoàn hảo, đã thế lại còn cười một cô vợ cũng mắc sai lầm. Cô ấy chỉ hơi hơi thoải mái với sự nhượng bộ vô cùng hào hiệp của tôi, chỉ hỏi rằng tôi có nhớ lúc các con tôi còn là những “thiên thần bé bỏng” hay không.)

Có, tôi nhớ chứ, nhưng tôi chẳng thấy có sự liên quan nào cả. Thiên thần bé bỏng trở thành những đứa trẻ mới lớn cũng như một con cún con trở thành một con chó sói. Trẻ nhỏ yêu bạn, bám lấy bạn và lúc nào cũng muốn ở bên bạn. Nhưng bọn trẻ mới lớn lại muốn bạn thả chúng ở rạp chiếu phim, ngoảnh mặt đi, hoặc giấu mặt vào chiếc túi giấy để bạn bè chúng có thể nghĩ rằng chúng được chiếu sáng bởi con tàu vũ trụ Enterprise và rằng chúng không phải là sản phẩm được tạo ra từ tình yêu thương của cha mẹ chúng. Nhắc đến trẻ sơ sinh là nhắc đến những việc chúng *không thể làm được*: không đi được, không nói được, không đứng dậy ra khỏi phòng được khi bạn bắt đầu giải thích cuộc sống ngày xưa lúc bạn lớn lên khó khăn hơn như thế nào. Nhưng bọn trẻ mới lớn thì khác, nhắc tới chúng là nhắc tới những việc chúng *không chịu làm*: không chịu dọn phòng, không chịu rời chiếc điện thoại, không

chịu nghe bạn giảng giải rằng cuộc sống ngày xưa - khi bạn lớn lên - khó khăn hơn như thế nào.

“Làm thế nào mà anh có thể sống sót được với hai cô con gái đang tuổi ăn, tuổi lớn nhỉ?”, có người đã từng hỏi tôi như thế.

“Tôi sống sót được ư?”, tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Lời khuyên của một ông bố về những điều không thể

Các nghiên cứu chỉ ra rằng số trẻ trong độ tuổi mới lớn ngày càng tăng và tôi có cảm giác mỗi ngày lại có một đứa trong số đấy đến nhà tôi sau giờ tan học và ngốn hết đồng thức ăn của nhà tôi. (Vợ tôi phớt lờ những lời hướng dẫn của tôi và vẫn dùng tiền để cố làm thỏa mãn những cái mồm háu đói đang tuổi lớn này, việc này hơi hơi giống việc làm cho một ngày đông rét mướt trở nên ấm áp hơn bằng cách bật lò sưởi lên nhưng lại mở toang cửa sổ ra vậy.)

Dù sao thì thế giới này cũng đang tràn ngập những đứa trẻ mới lớn và nếu người ta còn tiếp tục “nghĩ” về việc bắt đầu một gia đình thì xu hướng này sẽ còn tiếp tục. Đây không phải là lỗi của tôi. Tôi sẽ chỉ chịu nhận lỗi cho những đứa trẻ mà vợ tôi đã sinh ra mà thôi. Nhưng nếu đúng là tôi có thể sống sót được qua chuyện này thì có lẽ tôi nên chia sẻ cho các bạn một số kinh

nghiệm mà tôi đã phải khó nhọc lắm mới có được sau quãng thời gian nửa thập kỉ đẩy nước mắt, lo lắng và căng thẳng. Nếu bạn đang có một đứa con nhỏ hoặc chuẩn bị có, tôi sẽ nói cho các bạn biết điều gì đang chờ các bạn ở phía trước. Nếu đã trải qua 12 lễ sinh nhật kể từ ngày bạn bế cô con gái bé xíu đáng yêu của mình về nhà thì tôi xin sẵn sàng giảng giải cho bạn về những kĩ năng và thủ thuật mà bạn cần phải có để vượt qua giai đoạn tám năm tiếp theo một cách ít đau thương nhất.

Việc một đứa trẻ sơ sinh biến thành một đứa trẻ đang tuổi lớn cũng giống với việc một hành khách trên máy bay đột nhiên phải thay thế cho viên phi công bị đau ốm để hạ cánh máy bay. Trong trường hợp này, tất cả những gì hành khách có thể nói chỉ là quát tháo âm lên: “Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!” và đóng rầm cánh cửa buồng lái lại.

Với cuốn sách như thế này – một cuốn “sổ tay hướng dẫn”, nếu bạn muốn gọi như vậy – bạn sẽ học được đủ kiến thức để có thể hạ cánh xuống sân bay an toàn. Bạn cũng có thể quay lại và xem nốt bộ phim cùng với mọi người.

Cơ bản kết hợp

Việc đầu tiên quan trọng nhất. Chúng ta hãy cùng chẩn đoán tình hình. Chỉ vì huyết áp của bạn cao tới mức bạn thể rằng

người khác cũng có thể nghe thấy không có nghĩa là bạn đang phải chịu đựng một đứa con đang ở tuổi lớn. Con gái bạn có thể chưa tới 13, nhưng thế cũng giống như là có gió xoáy trước khi bão xuất hiện rồi. Dưới đây là danh sách giúp bạn có thể khẳng định được nỗi sợ tồi tệ nhất của mình có thật hay không.

Những dấu hiệu cảnh báo cho thấy có thể bạn đang sống với một cô con gái tuổi teen

- * Điện thoại nhà bạn lúc nào cũng bận, vì thế bạn phải lắp thêm một chiếc nữa, nhưng chiếc này cũng lại... lúc nào cũng bận.
- * Bình gas nhà bạn lúc nào cũng hết nhãn, còn chậu quần áo thì lúc nào cũng đầy ắp.
- * Nói chung là từ trước tới giờ, cho tới tận lúc này, bạn vẫn thường ủng hộ chúng, nhưng đột nhiên bạn lại cho rằng áo lót Miracle¹ có vẻ như là một ý tưởng tồi tệ.
- * Bạn nhận ra rằng đã hơn một năm bạn không phải trả tiền quá hạn khi đi thuê băng đĩa nữa.
- * Đột nhiên tiền bảo hiểm cho chiếc ô tô của bạn còn nhiều hơn cả tiền mua chiếc xe.

Nếu bạn gặp phải một vài trong số những dấu hiệu cảnh báo trên thì cũng *đừng hốt hoảng*. Hãy thực hiện theo những lời khuyên

---

¹ Miracle: Hãng áo lót nổi tiếng ở Mỹ.

trong cuốn sách này và tiếp tục tập trung vào mục tiêu của bạn, đó là tổng cổ lữ trẻ mới lớn đó ra khỏi nhà trước khi chúng sinh con đẻ cái và toàn bộ chu trình lại bắt đầu. (Một số nhà xã hội học than tiếc vì sự biến mất của những gia đình “tam đại đồng đường”, nghĩa là cả ông bà, bố mẹ và con cái đều sống dưới một mái nhà. Trong đời mình tôi chưa bao giờ nghe thấy một điều gì ngu ngốc như thế.)

Hãy nhớ rằng *bạn có thể vượt qua được chuyện này*. Bố mẹ bạn đã từng vượt qua được, đó chính là lý do vì sao họ luôn cười mỗi khi bạn gọi điện để giải thích cho họ hiểu thật không thể sống được với những cô con gái đang tuổi lớn. (Nếu lúc cười nhạo những khoản bạn phải chi, bố mẹ bạn lại nói thêm câu hành vi của con bạn cũng “giống con ở tuổi nó” thôi, bạn hãy nhớ cúp máy ngay lập tức. Không những chuyện này là hoàn toàn lố bịch mà nếu bạn để cho bố mẹ mình có cơ hội thể hiện luận điểm này thì họ sẽ bị ám ảnh bởi ý tưởng này mãi thôi và tôi dám đảm bảo rằng đó sẽ là tất cả những gì bạn có thể nghe thấy họ nói trong cả chục năm sau đó.)

Con không cần bố, hãy để con yên!

Khi trẻ còn nhỏ, các ông bố thường tự coi mình là thiết bị giảm xóc khổng lồ bảo vệ cả gia đình khỏi những ổ trâu, ổ gà trên con đường cuộc đời. Nhưng dần dần, vai trò của người bố ngày càng

nhiều. Bạn sẽ bắt đầu thấy mình giống như một người thầy huấn luyện, thúc giục các con bạn tập luyện để chúng được chuẩn bị tốt hơn khi ra ngoài, tham gia vào cuộc chơi thực sự. Cuộc sống giống như một trò chơi tương tác - các ông bố có thể lập luận như vậy - vì thế một vài vết bầm tím không thể tránh khỏi trong cuộc chơi đó chỉ giúp cơ thể chúng cứng cáp hơn, tâm hồn chúng được tôi luyện tốt hơn mà thôi. Nếu con gái bạn không tiết kiệm đủ tiền để mua một chiếc váy đầm dự tiệc thì có nghĩa là nó chẳng có chiếc váy đầm dự tiệc nào! (Tất nhiên là chẳng có ai trong gia đình bạn đồng tình với điều này.)

Có một vài ngoại lệ cho triết lý giờ-là-lúc-phải-trải-qua-một-vài-cạm-bẫy-trong-cuộc-đời này, đó là một số ngoại lệ mang tên “tai họa”, chẳng hạn bọn con trai mới lớn - bọn được xem là quá nguy hiểm cho những cô con gái của bạn trong tất cả các tình huống (nhưng phần lớn đều là những tình huống có thể kiểm soát được). Đây là những kinh nghiệm mà những cô con gái của bạn đều khao khát có được, đẩy mối quan hệ cha-con gái vào một loạt những trận chiến mà có thể tổng kết bằng một câu mà người bố thường phải thốt lên: “Bố không thể giúp con thoát ra khỏi mọi tình huống không may mà con cứ tự mình chui đầu vào. Giờ đã đến lúc con cần phải tự mình làm lấy mọi việc, chỉ trừ lúc bố không muốn con làm thôi”.

Còn ở chiến tuyến bên kia, cô con gái của bạn sẽ hét lên: “Con không cần lời khuyên của bố. Con không muốn những nguyên tắc

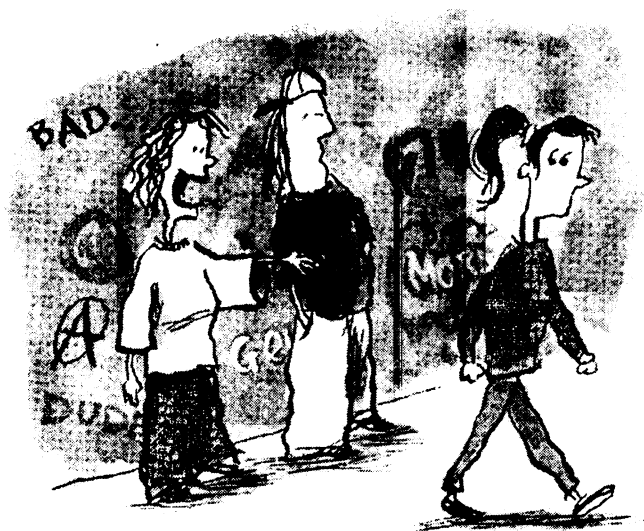
ngớ ngẩn của bố. Con đã lớn. Con hoàn toàn độc lập. Con cần tiền để ăn trưa”.

Giờ thì sao?

Có một cô con gái mới lớn trong nhà đồng nghĩa với việc bạn thường xuyên ở trong tình trạng “sút bóng”. Thế nhưng trên sân chẳng có đội nhận bóng, nên bạn buộc phải tự mình mang bóng. Đó không phải là việc dễ dàng gì, thậm chí tôi còn dám khẳng định rằng đó là điều không thể. Nhưng sẽ chẳng có ai giúp bạn làm việc đó. Bạn phải tự mình làm, vì bạn là bố mà.

Hồ sâu giao tiếp

**LỜI HƯỚNG DẪN ĐỂ CÓ THỂ NÓI CHUYỆN
ĐƯỢC VỚI NHỮNG CÔ CON GÁI TUỔI TEEN
VÀO NHỮNG LÚC KHÔNG THỂ TRÁNH KHỎI**

Khi chiến tranh xảy ra giữa nước này với nước kia, họ vẫn còn lịch sự, nhã nhặn tới mức gửi cho nhau những thông điệp rõ ràng. Chẳng hạn như sau trận Trân Châu cảng, tôi không thể tưởng tượng được rằng Tổng thống và những cố vấn của ông lại có thể ngồi mà nói rằng: “Ngài cho rằng chuyện quái quỷ đó có nghĩa là gì?” Nhưng khi một cô con gái quyết định trở thành một cô con gái mới lớn, nó cứ lảng lạng mà làm trong im lặng, chẳng may may hỏi ý kiến của bạn về việc nó đã quyết định tiếp quản và điều hành gia đình theo cách của riêng nó.

Những dấu hiệu đầu tiên của tuổi mới lớn không phải là những dấu hiệu sinh lý mà là những dấu hiệu tâm lý. Ấy là lúc bạn bắt đầu phát điên lên. Sẽ không có chuyện một sáng nào đó con gái bạn thức dậy, mang theo một tấm biển viết: **TỪ GIỜ CON SẼ CƯ XỬ MỘT CÁCH VÔ LÝ, CHÚC MỘT NGÀY VUI VẺ.**

Thay vào đó, nó sẽ xuống ăn sáng với một câu nói: “Bố có biết con ngán như thế nào với cái việc phải xuống đây và nhìn thấy bố ăn trứng vào mỗi sáng không?”

Các ông bố cần phải được tha thứ nếu họ cố tìm hiểu xem điều đó có nghĩa là gì. Có phải việc đi từ trên tầng xuống là nguyên nhân gây ra sự điên khùng đó của con bé không nhỉ? Hay chỉ vì bạn đang ngồi đó? Hay tại việc ăn sáng nhỉ? Hay vì những quả trứng? Có khi nào chỉ vì việc này sáng nào cũng xảy ra?

“Quên nó đi”, cô con gái của bạn chẳng trả lời cho những câu hỏi đó đâu, nhưng như thế có nghĩa là phải, phải, phải và phải. Thế là bạn vừa nhận được một thông báo vô cùng mơ hồ cho biết: con bé đang bước vào tuổi mới lớn.

Trong những năm chẳng còn là trẻ con nhưng cũng chưa phải là người lớn này, não con gái bạn sẽ diễn ra những thay đổi mà phần lớn là đều không thể chấp nhận được đối với một ông bố. Hiển nhiên là có một vài tuyến bắt đầu rút những hormone độc hại vào mạch máu của cô con gái đang ở tầm tuổi 12 của bạn, dù lý do tại sao y học không thể xác định và loại bỏ những tuyến này thì tôi chẳng bao giờ hiểu được. Và thế là, được những hormone, hay những mầm mống hoặc cái gì đó kích thích, não của những cô con gái đang tuổi lớn sẽ kêu gọi hợp mặt các giác quan để phổ biến những hướng dẫn hoạt động mới.

Não con gái mới lớn: Được rồi, các giác quan, các người hãy ngồi xuống và nghe ta nói đây. Ta muốn thực hiện một vài thay đổi trong cách chúng ta vẫn làm việc. Mắt?

Mắt: Dạ?

Não con gái mới lớn: Ta muốn người tập trung vào hai việc: những thứ ngay trước mắt người và Brad Pitt¹. Người có biết người mà vẫn tì vào nôi của chúng ta và thơm chúng ta thành tiếng khi chúng ta còn quá nhỏ, không thể bảo ông ấy đi đi được không?

Mắt: Bố ấy à?

Não con gái mới lớn : Chính là ông ấy đấy. Hãy cố hết sức để không nhìn trực tiếp vào mắt ông ấy nữa. Và hãy cho chúng ta biết khi nào người tia thấy ông ấy đang đến, vì... Tai, người có nghe ta nói không thể?

Tai: Thì tôi còn có thể làm gì được nữa?

Não con gái mới lớn: Ta thích kiểu thái độ khinh khỉnh đó của người đấy, Tai ạ. Người sẽ còn tiến xa trong tổ chức này cho xem!

Tai: Cám ơn chị Não.

Não con gái mới lớn: Khi Mắt thấy bố xuất hiện trong tầm ngắm, ta muốn người phải bịt chặt tai lại.

Tai: Nhưng bố vẫn hay nói những điều thông thái mà!

Não con gái mới lớn: Chúng ta vẫn thường nghĩ vậy, nhưng giờ sẽ không thế nữa. Miệng, những thay đổi này sẽ thực sự ảnh hưởng tới người, người đã sẵn sàng chưa?

---

¹ Brad Pitt: Nam tài tử, có mức cát-xê cao ngất ngưỡng của Hollywood.

Miệng: Dạ rồi.

Não con gái mới lớn: Tinh thần là thế. Ta cần số từ người nói ra tăng gấp mười lần, hiệu quả ngay lập tức.

Miệng: Nhưng... nhưng em sẽ nói gì ạ?

Não con gái mới lớn: Không quan trọng, chỉ cần nói liên tục là được. Chúng ta đã sản xuất ra khoảng vài triệu từ “giống”, cùng với một đồng từ “ôi Chúa ơi” rồi đẩy thôi. Nếu không thể nghĩ ra từ nào thì hãy dùng những từ đó.

Miệng: Giống, ôi Chúa ơi, ý em là, giống, em sẽ... giống, giống như thế này ạ?

Não con gái mới lớn: Chính xác!

Hầu hết sản phẩm về mặt ngôn từ của tuổi teen đều được dùng trong quá trình sử dụng điện thoại, dù các công ty máy tính đã đưa công nghệ “chat” vào các gia đình Mỹ nhằm giúp giải quyết phần nào vấn đề quá tải. Điều này khiến các công ty điện thoại có lý do để vui mừng, vì giờ chúng ta phải trả tiền cho cả hai loại đường dây được nối vào nhà, để các cô con gái của chúng ta có thể vừa nói chuyện trên máy tính cá nhân, lại vừa có thể nói chuyện bằng điện thoại.

“Chúa ơi, Amada, điều cậu vừa viết, thật là..., thật vui nhộn”, cô con gái lớn của tôi nói qua ống nói điện thoại, còn tay thì đánh dòng chữ AMANDA, THẬT VUI NHỘN trên bàn phím. Tôi liếc

qua vai nó để nhìn màn hình máy tính. Tôi thấy nó đánh dòng chữ LOL. ROFL. ROFLMA, những kí hiệu này cũng đồng nghĩa với câu: “Hãy làm cho bố mình điên lên với công nghệ chat”.

Tôi nói với con bé: “Bố cần dùng điện thoại”.

“Nhưng bố ơi, con đang làm *bài tập về nhà* mà”, con bé ngay lập tức phản ứng lại.

Đó chính là quân át chủ bài của con bé: Nếu bạn không để cho nó làm bài tập về nhà, nó sẽ không thể tốt nghiệp cấp 3. Mà nếu nó không tốt nghiệp được, nó sẽ chẳng chịu ra khỏi nhà và ời thôi, bạn sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được cầm đến chiếc điện thoại một lần nào nữa!¹

Với những lời nói không ngừng nghỉ, như nước lũ tràn này của những cô con gái, hẳn mọi người sẽ nghĩ khoảng thời gian này (khoảng thời gian chúng đang lớn) phải là lúc thật dễ để nói chuyện với chúng, hẳn cha và con gái hay ngồi cùng với nhau lắm, nói chuyện thoải mái lắm về việc người bố đã phải vất vả như thế nào để nuôi nấng con cái. Ôi trời, thế là mọi người đều nghĩ sai cả rồi.

Khi một cô con gái bước vào tuổi 13, về cơ bản, con bé sẽ coi bố mình không khác gì một kiểu người lai, một cái máy ATM

---

¹ Chiếc điện thoại với một ông bố có con gái tuổi teen là một thứ có rất nhiều chuyện để bàn, tới mức tôi đã phải dành cả một chương trong cuốn sách cho vấn đề này.

không có giới hạn không những chỉ phải chi tiền cho nó mà còn phải làm nhiệm vụ lái xe đưa nó tới những khu mua sắm để nó tiêu tiền. Nói chuyện là điều không cần thiết, khi mà ông bố cố gắng để nói chuyện thì cô con gái sẽ ngay lập tức khiến ông phải cứng họng bằng cách vặn to tiếng đài lên. Con gái thì lúc nào mà chả kè kè máy nghe nhạc, thế nên nó có thể bật đài ở cả những chỗ chả có đài!

Điều đó khiến cho việc thỉnh thoảng cần lấy thông tin ở con gái của một ông bố trở nên vô cùng khó khăn.

“Con có xóa các dữ liệu trong máy tính của bố không?”, ông bố hỏi.

Con bé chỉ ngược đôi mắt vô hồn nhìn bạn, cứ như thể nó đang đợi người phiên dịch dịch những gì ông bố nó vừa hỏi vào tai nghe cho nó.

“Con có nghe thấy bố nói không?”, ông bố phải quát tướng lên.

Nó nhắc một cái tai nghe ra khỏi tai và bạn thậm chí còn có thể nghe được tiếng nhạc đinh tai nhức óc của bài “Đừng bao giờ nghe bố bạn nói” phát ra từ cái tai nghe nhỏ tí xiu. “Con có điếc đâu”, con bé lên tiếng.

Đây đúng là lúc thích hợp để nói cho nó biết đúng là nó không điếc, nhưng nếu nó cứ tiếp tục nghe nhạc với âm lượng lớn như vậy thì nó sẽ điếc. Con gái thực sự đánh giá cao việc được nghe bố chúng nói những điều như thế.

“Con có xóa các dữ liệu trong máy tính của bố không?”

“Ôi bố, làm sao con sửa hết được tất cả những hỏng hóc về máy tính cho bố chứ!”, con bé than vãn. Và lại deo tai nghe lên. Đột nhiên bạn bắn khoăn không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu bạn cắm cái tai nghe ấy vào cái hốc trên tường (Có khi nào bức tường ấy rung lên không nhỉ?).

Và đây, cuộc nói chuyện với cô con gái của bạn có thể sẽ diễn ra như thế này:

“Con có xóa các dữ liệu trong máy tính của bố không?”

“Không thưa bố, con chỉ cho chúng sang các đĩa mềm thôi. Đây này bố”.

“Cám ơn con”.

“À, bố ơi, con có thể mua...”

“Không được!”

“Được rồi, cám ơn bố! À, con chỉ muốn biết liệu con có thể đi với cậu bạn mà con mới quen...”

“Không được!”

“Bố không cần phải nói câu đó với con hai lần đâu! Để con rửa xe cho bố, đổ một ít xăng bằng tiền của con nhé? Hay là con làm những việc mà bố muốn con làm nhé? Bố?”

Dù đoạn hội thoại trên có vẻ thật đến mức hoàn hảo đối với một ông bố, nhưng chuyện đó sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra, trừ khi con gái bạn bị thôi miên.

Một số đoạn hội thoại ám ảnh với con gái tôi

Dưới đây là một cuộc nói chuyện thực sự giữa tôi và cô con gái lớn của tôi.

Con gái: Bố ạ? Bố đến đón con và Heather nhé?

Bố: (*Cố bình tĩnh*) Gì cơ? Con đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế? Đáng ra con phải ở nhà cách đây mấy tiếng rồi chứ!

Con gái: Mẹ có đó không ạ?

Bố: Không. Mẹ không có ở đây. Con đang ở đâu?

Con gái: Con đang ở rạp chiếu phim với Heather.

Bố: Ai nói con có thể đi xem phim thế?

Con gái: À, chỉ là con không thể không đi!

Bố: Con *không thể không* đi ư? Khoan đã nào, sao con lại cần bố đến đón? Con đi xe cơ mà?!

Con gái: Điều con đang cố nói với bố không phải là lỗi của con!

Bố: *Cái gì* không phải là lỗi của con?

Con gái: Thì việc con *phải* đi xem phim ấy! Bố chả bao giờ chịu nghe con nói gì cả!

(Tất nhiên đây là một lời buộc tội vô căn cứ. Tôi chăm chú lắng nghe nó tới mức tôi đang có nguy cơ bị thủng màng nhĩ đây này. Huyết áp tăng cao, máu được đẩy lên não nhiều hơn để tôi có thể xử lý được những gì con bé đang nói – thực sự tôi có thể *cảm nhận* được áp suất đang ép chặt hộp sọ của mình. Nhưng đây không phải là lần đầu tôi có cảm giác này.)

Bố: Con nói là con *phải* tới thư viện cơ mà.

Con gái: Vâng, nhưng đó là chuyện trước khi cái xe hỏng.

Bố: Nó hỏng à?

Con gái: Và con thì đang ở cách rạp chiếu phim hai dãy phố.

Bố: Thế là con đã mất chừng ấy thời gian để đi bộ tới rạp chiếu phim?

Con gái: Không ạ. Chúng con đi xem phim mà.

Bố: Con có thể nói cho bố biết chuyện gì đã xảy ra và cố sắp xếp các sự kiện theo trình tự dễ hiểu hơn được không?

Con gái: (*Thở dài*) Được rồi, con sẽ nói lại vậy. Con đang lái xe tới thư viện thì xe hỏng. Vậy là con tới rạp chiếu phim và gọi điện cho Heather. À, thực ra thì... Vì bố muốn chính xác, nên... Thực ra thì con đã gọi cho Amanda trước, nhưng bạn ấy và Brooke đã đi chụp ảnh sinh nhật Brooke ở khu phố mua sắm rồi, chỗ mà con rất, rất thích tới vào sinh nhật mình ấy. Họ sẽ trang điểm cho bố thành một người hoàn toàn khác.

Wendy đã từng làm một lần rồi, với một cái mũ cao bồi, trông tuyệt lắm bố ạ. Bố không thể tin được đâu.

Bố: Bố thấy là hai bố con mình có khái niệm hoàn toàn khác nhau về cái gọi là “trình tự dễ hiểu”.

Con gái: Dạ?

Bố: À, không có gì. Rồi con, ừ, con gọi cho Heather à?

Con gái: Sao bố lại nói chuyện kiểu đó vậy?

Bố: Tiếp tục câu chuyện sao con lại phải đi xem phim đi. Bố chỉ quan tâm tới phần đó thôi.

Con gái: Vâng. Thì Amanda nói bạn ấy có thể đi được, nhưng bạn ấy lại không biết lái xe, nhưng rồi bạn ấy lại nói mẹ bạn ấy có thể đến đón bạn ấy bất cứ lúc nào. Thế là con nói không cần nữa, vì bố cũng có thể đến đón con. Con đã bảo bạn ấy là cứ chơi đi, thế được chưa ạ?

Bố: Đợi đã. Bố sẽ đón con à?

Con gái: Cả con và Heather ạ.

Bố: Ý bố là, *sao* bố lại phải đón con. Thế cái ô tô thì sao?

Con gái: Con đã chẳng bảo bố rồi đấy thôi.

Bố: Chưa, con chỉ mới nói nó hỏng. Thế chả có nghĩa gì cả. Chính xác thì nó bị làm sao?

Con gái: Ô, con rất tiếc vì bố chả thấy điều đó có ý nghĩa gì, nhưng con đã phải đi bộ mãi mới tới được rạp chiếu phim đấy. Bố có nghĩ là bố cần phải thấy hơi tiếc về chuyện đó không?

Bố: Con có thể *chỉ trả lời* câu hỏi của bố thôi được không?

Con gái: Bố có chắc là mẹ không có đấy không?

Bố: Con yêu, chỉ cần vài giây nữa là bố có thể giật cái điện thoại này ra khỏi tường và ném nó ra đường đấy. Hãy nói cho bố nghe, dùng bao nhiêu từ “giống”, “giống như” mà con thích cũng được, ý con là gì khi nói chiếc xe đã hỏng?

Con gái: À, giống như là nó hết xăng ấy.

Bố: Ồ, bố nhớ là đã cho con tiền đổ xăng rồi mà?

Con gái: Đúng là bố có cho, nhưng con đã dùng tiền đó mua vé xem phim rồi, vì Heather hết tiền.

Bố: Sao cơ?

Con gái: Thế chả lẽ con lại bắt bạn ấy phải đứng ngoài hành lang ạ? Bạn ấy giống như người bạn tốt nhất của con trên thế giới này đấy.

Bố: Sao con lại nghĩ là xe hết xăng?

Con gái: Thì con nhìn ạ. Có cái đèn báo với dòng chữ “Kiểm tra đồng hồ”.

Bố: Rồi...?

Con gái: Thế là con nghĩ rằng có chuyện gì đó không ổn với cái bình xăng, vì cái kim trên cái đồng hồ ấy đã gần về vị trí kích rồi. Và con biết thế là không ổn rồi, vì con *cần phải* tới thư viện mà.

Bố: Dòng chữ màu đỏ “Kiểm tra đồng hồ” muốn cảnh báo cho con biết là một trong những cái đồng hồ của con đang cố nói cho con biết là có vấn đề gì đó với cái xe. Chẳng hạn, bình xăng không còn giọt nào cả ấy, con hiểu chưa?

Con gái: Trời, làm sao mà con biết được? Thật là ngớ ngẩn!

Bố: Con nói “Làm sao mà con biết được” là sao? Đã bao giờ con nghe đến quyền hướng dẫn sử dụng xe chưa?

Con gái: Ôi bố ơi, làm gì có ai đọc hướng dẫn sử dụng xe ô tô bao giờ! Skittles.

Bố: Bố... Cái gì cơ?

Con gái: Heather đang mua kẹo và bạn ấy hỏi con muốn ăn loại nào và con nói là Skittles. Chứ con có nói với bố đâu.

Bố: Bố tưởng con nói Heather không có tiền cơ mà.

Con gái: Vâng, không có tiền để mua vé xem phim thôi ạ!

Bố: Được rồi, được rồi. Thế con có còn ít tiền nào ở đó không?

Con gái: Một ít ạ.

Bố: Có đủ để mua một ít xăng không?

Con gái: Chắc là đủ ạ. Nhưng bố phải trả lại con đấy!

Việc giảng giải cho cô con gái của tôi và con bé Heather - bạn nó - rằng hai đứa cần phải đi bộ tới cây xăng, lấy một cái can, mua một ít xăng và đem về đổ vào cái xe ô tô “chết tiệt” thì mới có thể

làm nó chạy tiếp được là cả một quá trình ngôn của tôi không biết bao nhiêu nước bọt, một cuộc nói chuyện mà tôi không lời nào tả hết được, đặc biệt là khi gần như câu nào mà cô con gái yêu quý của tôi nói ra cũng đều có từ “không công bằng”. (Thật “không công bằng” khi *bạn ấy* phải trả tiền xăng vì nó có phải là xe của bạn ấy đâu. Thật “không công bằng” khi Heather không có một buổi tối vui vẻ. Và lại còn “thật sự rất không công bằng” vì bạn ấy đã phải *đi bộ*.)

“Sao chúng ta không gọi dịch vụ cứu hộ ạ?”, con bé hỏi, giọng ngán ngấm.

Bố nói... và Con gái nói...

Dù bố và con gái cùng sử dụng một thứ ngôn ngữ, nhưng thực ra thì họ không “nói” cùng một thứ ngôn ngữ. Những từ và cụm từ dưới đây sẽ thể hiện hố sâu ngăn cách hai bố con và có lẽ chúng sẽ có ích cho bạn trong trường hợp bạn cần phải nói chuyện với đứa con đang tuổi lớn của mình.

Khi bố nói: “Con không được đi đâu cho tới khi dọn sạch phòng của mình”, thì con gái lại nghe thành: “Đóng cái cánh cửa ra vào của phòng con lại, để bố không phải nhìn thấy nó và rồi con có thể đi ra phố”.

Khi bố nói: “Bố cần dùng điện thoại” thì con gái coi như nghe thấy một cụm từ vô nghĩa, vì bố thì có thể nói chuyện với ai bằng điện thoại cơ chứ?

Khi bố nói: “Tối nay con không được đi bất cứ đâu với đám bạn của con, vì nếu con đi, người ta sẽ bắt gặp con lái xe và rồi con sẽ bị tước mất tờ giấy thông hành vào bất cứ một nhóm nào ở trường, trừ cái nhóm Dính Liền Với Bánh Lái” thì con gái lại nghe thành: “Tối nay con có thể mượn chiếc xe tải nhỏ”.

Bố mà nói: “Tắt ti vi đi” thì con gái chả bao giờ nghe thấy gì cả.

Còn nếu bố mà nói: “Phòng của con đúng là khu vực vừa có thiên tai!” thì ngay lập tức con gái sẽ nói: “Con vừa mới nhòm phòng bố rồi”.

Khi bố nói: “Không, con tuyệt đối không được đi dự bữa tiệc đó. Con bị cấm cửa”, thì con gái lại nghe thành: “Hãy xin mẹ con ấy”.

Khi một ông bố nghe thấy câu: “Con đang làm bài tập” thì có nghĩa là cô con gái đang nói: “Nhưng trừ môn toán. Và môn lịch sử. Cả môn sinh nữa”. Và thế là, sáng hôm sau, lúc sắp đến giờ đi học con bé sẽ vừa chạy vừa la hét, ném đồ và nhờ bạn *làm ơn* đánh lại bài báo cáo cho nó, vì hôm nay là hạn cuối, mà nó thì cần phải làm bài tập toán!

Con gái mà nói: “Nhưng bạn nào cũng đi ạ” thì ý mà nó muốn nói ở đây là: “Cô con gái tuổi teen nào cũng nói với bố mình là bạn nào cũng đi cả”.

Thách thức quyền lực của cha mẹ – phản xạ vô tình

Bất cứ ông bố tốt nào cũng biết là gia đình chỉ được tổ chức tốt nhất khi theo chế độ phụ hệ. Kiểu như một đàn nai chỉ có thể thanh bình gặm cỏ dưới sự trông chừng của con nai đực dũng mãnh, con nai đưa ra những mệnh lệnh bằng sự thông minh, oai vệ mà những con nai khác - những con nai kém thông minh hơn phải ngoan ngoãn tuân theo mà không cần hỏi lại bất cứ điều gì.¹

Nhưng thật không may là những cô con gái tuổi teen lại thường gặp khó khăn trong việc nhận thức thấu đáo sự sắp đặt tinh tế và mang tính sinh thái này. Chúng thậm chí còn muốn *tranh luận*, rằng trong thế giới thực, những con nai đó chắc chắn sẽ bị trục xuất khỏi đàn và bị đuổi sang sống với đàn dê, hay đàn gì đó khác.

Khi cố thách thức quyền hạn của những ông bố, các cô con gái tuổi teen cũng luôn sử dụng lập luận tương tự, nhưng thành thật mà nói thì chẳng thể gọi cái thứ ấy là lập luận được. (Trong não trẻ mới lớn, khu vực có tên là “logic” và “nghe lời bố” hoàn toàn không thể kết nối được, tất cả các dòng điện trong não chúng đều bị đánh bại bởi suy nghĩ “Con biết hết rồi, bố đừng có cố nói với con bất cứ điều gì”.)

Dưới đây là một vài dấu hiệu cho thấy con gái bạn có thể đang cố nói chuyện với bạn.

¹ Tác giả có ý nhắc tới bộ phim hoạt hình Bambi của hãng Walt Disney, được công chiếu ngày 13 tháng 8 năm 1942.

Giậm chân. Con bé nhấc chân phải lên, rồi giậm mạnh xuống sàn nhà, giống như một con ngựa đang phải giải quyết một bài toán học búa vạy! Đây là dấu hiệu chứng tỏ cho các ông bố thấy bất kể điều gì mà họ vừa nói đều là thứ vô giá trị, cực kỳ vô giá trị và vì thế cần phải có thêm một chút phản kháng nữa để chứng minh rằng *có vẻ như* họ đã nêu ra được điều gì đó có giá trị. Phản ứng tốt nhất lúc này là ngay lập tức đổi chủ đề, từ câu khẳng định của con bé: “Con *phải* đi, bạn nào cũng ở đó cả” tới: “Con đang cố làm gì thế? Muốn làm nứt trần tầng hầm à? Con có biết phải tốn bao nhiêu để trát lại trần không hả?” (Điều này có thể khiến con bé phát điên lên.)

“**Sao lại không được ạ?**” Những teen đặc biệt thông minh sẽ chuyển tải câu hỏi này với sự kết hợp hiệu quả của sự tức giận và ngờ vực khiến cho ông bố có thể mất tỉnh táo trong giây lát.

Teen: Con có thể mượn ô tô và đi nghỉ cuối tuần ở Las Vegas với Heather cùng hai cậu bạn tụi con mới gặp một lần ở bữa tiệc không ạ?

Bố: Gì cơ? Không được!

Teen: Sao lại không được ạ?

Bố: (*Cứng họng*) Bố... Bố không biết, bố chỉ... ừm...

Đừng để chuyện này xảy ra với bạn! Hãy nhớ rằng, là bố - bạn có quyền đưa ra những quyết định thất thường, độc đoán. Thật ra, chỉ cần bạn thể hiện cho con bé biết ai mới là chủ và thảnh thơi

bạn cũng cần phải đưa ra những sắc lệnh phụ, để con bé phải mất tỉnh táo.

Teen: Con có thể mượn ô tô và đi nghỉ cuối tuần ở Las Vegas với Heather không ạ?

Bố: Không được! Con phải sửa móng cho chó và trát lại trần tầng hầm cơ mà!

Teen: Ơ, con..., con chỉ...

“Ai cũng làm thế cả!” Bọn trẻ mới lớn giống như những con cá hồi vậy. Chỉ cần một con cho rằng bơi ngược dòng là một ý tưởng tuyệt vời thì tất cả những con còn lại chắc chắn cũng sẽ bơi ngược dòng. Tệ hơn nữa là khi chúng có thể bơi đến được thượng nguồn... À, bạn chắc không muốn biết chúng sẽ làm cái trò gì khi đến được đó đâu, đúng không? Chỉ cần bạn nhớ rằng lý do duy nhất khiến chúng ta có thể có những con cá hồi con là những con cá hồi nhờ đều quyết định rời bỏ vùng biển an toàn nơi sinh sống của cha mẹ chúng và bắt đầu lang thang ở những con sông.

Trong não bọn trẻ mới lớn thì kiểu suy nghĩ như lũ cá hồi này không những chỉ làm chúng cảm thấy hài lòng, mà còn được coi là kiểu hành vi *lý tưởng*. Đối với kiểu bày trò như thế này, phản ứng tốt nhất là nói: “Nếu ai cũng nhảy xuống mỏm đá thì bố nghĩ là con cũng nên nhảy”. (Tôi cũng chả hiểu tại sao đây lại là phản ứng thích hợp nhất, chỉ đơn giản nó đồng hành cùng với việc làm bố, nó tự nhiên “vọt” ra khỏi miệng bạn mà thôi. Có thể nó đã ăn sâu vào

gen của chúng ta. Nhưng hãy cẩn thận, đừng có dại mà sử dụng “lời khuyên” có ảnh hưởng lớn lao tới cô con gái bạn trước mặt *bố mẹ bạn*, những người đã rút ra được một lời khuyên của chính họ về giao tiếp, đó là cười mỉa mai.)

“Bố là người keo kiệt nhất, nhỏ nhen nhất mà con từng được sống cùng đấy”. Đây chính là danh hiệu cao quý nhất mà cô con gái tuổi teen vẫn dành cho bố mình gần như mỗi tuần. Thật không may là chẳng có cái cúp nào đi kèm và thường thì cô con gái yêu quý của bạn cũng chẳng buồn nán lại để nghe bạn thể hiện sự đồng tình của mình với câu nhận xét đó. Tuy nhiên, hãy cứ thoải mái đi, vì bạn tin không, khi bạn được nghe những lời này, thì có nghĩa là bạn đã làm rất tốt rồi đấy, bạn của tôi ạ.

“Ngay khi đủ 18 tuổi, con sẽ bước ra khỏi cái nhà này”. Chao ôi, dù bạn có viết lại câu nói này, đem đi công chứng, xin xác nhận của nhà thờ và lưu nó vào hồ sơ của Phòng đăng ký độc quyền nước Mỹ thì khi đến lúc đó, đến cái lúc nó 18 tuổi ấy, nó cũng chẳng chịu đi.

Kết luận

Việc nói chuyện với một cô con gái tuổi teen là một trong những kinh nghiệm quý giá nhất mà một ông bố có thể có được. Tuy nhiên, bạn sẽ phản ứng lại với sự thiếu hụt trong khoản đầu tư này của mình bằng cách dành thêm càng nhiều thời gian và công sức vào quá trình đó, nhưng tôi thực sự không thể giải thích được tại sao lại thế. Sao bạn lại không thử im lặng, không nói lời nào với chúng nhi? Sao không thử viết lại những gì bạn muốn chúng làm, hay gửi cho chúng một bức thư điện tử, hay một cái gì đó đại loại như thế và chấm dứt tất cả những chuyện này? Sao bạn lại phải hỏi cô con gái tuổi teen của mình câu “Con nghĩ là con sẽ đi đâu với chùm chìa khóa xe của bố chứ?” khi mà bạn biết thừa là mình chẳng thích câu trả lời của nó tẹo nào?

Hãy nhớ bạn không phải là người tạo ra khoảng cách trong giao tiếp này giữa hai bố con. Cũng từng có thời chúng đã lắng nghe giọng nói của bạn, chăm chú nuốt từng lời bạn nói. Tất nhiên là phải thừa nhận rằng lúc đó chúng mới chỉ tám tháng tuổi, nhưng cũng phải thừa nhận rằng chẳng có ai chịu xin bạn cho phép được thay đổi, đúng không? Liệu có còn những nước, như nước Nebraska¹ chẳng hạn, mà tôi nào các gia đình cũng sum vầy chỉ để lắng nghe những gì mà người bố nói không nhỉ? Nếu không còn thì... chúng ta nên tạo ra. Bạn có rất nhiều điều quan trọng cần phải nói, vì bạn là một ông bố cơ mà.

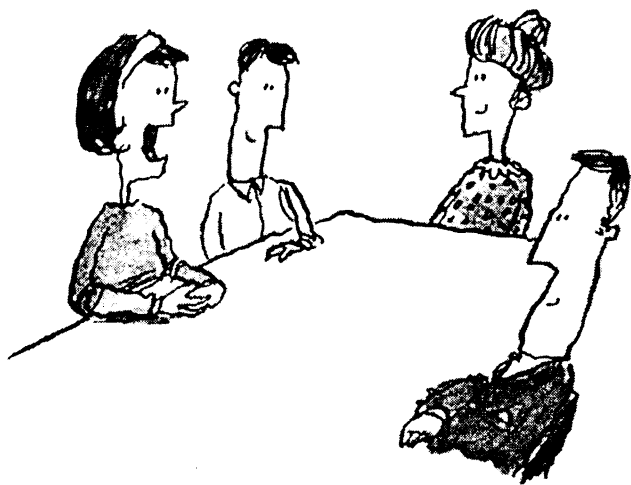

¹ Nebraska là tên một tiểu bang nông nghiệp trù phú nhất của Hoa Kỳ nằm tại vùng Đồng bằng lớn của đất nước. Lịch sử của tiểu bang là những câu chuyện kể về ảnh hưởng của những người nông dân Nebraska.

*Quan hệ giữa tiền tiêu vật
và việc nhà*

BẠN PHẢI CHO CHÚNG TIỀN: TIÊU VẬT, MUA QUẦN ÁO, ĐỒ XĂNG...
THẾ MÀ, NẾU BẠN MUỐN CHÚNG LÀM GÌ GIÚP BẠN
THÌ BẠN PHẢI TRẢ TIỀN THUÊ CHÚNG

Tiền đối với bọn con gái mới lớn cũng như oxy đối với một ngọn lửa đang gây cháy nhà vậy, nhưng mà, có người chủ nhà nào là người muốn đổ thêm vài thùng khí oxy vào khi mà ngọn lửa có vẻ như đã giảm bớt cơ chứ? Ấy thế mà người ta lại cứ trông chờ những người chủ gia đình phải lao vào và giải quyết mọi vấn đề liên quan tới tiền nong của cô con gái đang tuổi lớn. Họ có trách nhiệm phải kiểm ra tiền, rồi chuyển tiền cho con gái họ.

Loại phương tiện chính giúp họ thực hiện được công cuộc “chuyển tiền” đó chính là tiền tiêu vật. Tiền tiêu vật chính là vấn đề tạo nên mối bất hòa đặc biệt cho những ông bố, chỉ vì nó bắt nguồn từ từ gốc là “tiền”. Các ông bố chẳng muốn “cho tiền” các cô con gái tuổi teen chút nào, vì điều đó đi ngược lại mong muốn của họ.

Bọn trẻ mới lớn thì thực ra chẳng quan tâm tới khái niệm tiền tiêu vật đâu, vì thường thì số tiền đó chẳng đủ cả về số lượng lẫn tần suất để chúng có thể sống được như Ivana Trump¹. Điều này

---

¹ Ivana Trump: Vợ cũ của tỉ phú Donald Trump.

thường tạo ra một tình huống kì quái là các cô con gái tuổi teen muốn tiền tiêu vặt của chúng phải được “cải thiện” trong tương lai. Điều đó có nghĩa là những ông bố cần phải gồng mình lên mà kiếm thêm tiền.

Trong gia đình tôi, để tiền tiêu vặt được “cải thiện” thì cần phải tham gia một khóa đào tạo về Quản lý tiền và phải viết một lá đơn trình bày lý do vì sao cần phải tăng tiền tiêu vặt thì mới có thể đối phó được với *Sự đe dọa khẩn cấp của cuộc sống*. Quá trình đó xem ra còn khó khăn hơn quá trình nỗ lực để vào được trường y, ấy thế mà với cô con gái lớn của tôi thì cũng đáng để nỗ lực, vì hiển nhiên là nó cho rằng nó có trách nhiệm cần phải đảm bảo sự sinh tồn của ngành công nghiệp may mặc của cả nước Mỹ.

Con gái: Con cần thêm tiền tiêu vặt.

Ông bố biết điều: Cái gì cơ? Bố vừa cho con tiền tiêu vặt hôm qua mà?

Con gái: Vâng ạ. Nhưng con phải trả mẹ tiền mẹ cho con vay để con trả bố thì bố mới cho con tiền tiêu vặt đó!

Ông bố biết điều: (*Một phút sau*) Hà?

Con gái: Thế con có thể ứng trước tiền tiêu vặt không ạ?

Ông bố biết điều: Ứng trước cho năm nào? Con đã ứng trước tới tận đầu năm 2013 rồi đấy.

Con gái: Thì... nếu bố tặng tiền tiêu vật cho con thì có thể con sẽ trả được bố sớm hơn đấy!

Ông bố biết điều: Sao con lại cần thêm tiền thế? Và làm ơn, đừng có nói với bố là con cần để mua thêm quần áo nhé.

Con gái: Nhưng bố ơi, đó chỉ là *chuyện mua bán thường niên* thôi mà. Chuyện đó chỉ xảy ra có mỗi một lần một năm thôi mà!

Ông bố biết điều: Bố biết “thường niên” có nghĩa là gì. Sao con lại cứ muốn đi mua sắm như thế nhỉ? Con có còn tìm được chỗ nào nữa trong phòng con mà không chật ních quần áo bẩn không hả?

Con gái: (Thở dài)

Ông bố biết điều: Sao em con chẳng bao giờ phải xin thêm tiền bố nhỉ? Không lẽ nó đang thể hiện nó là đứa có trách nhiệm về mặt tài chính?

Con gái: Ôi dào, con thể là con không bao giờ có thể ăn mặc theo cái cách của nó được. Quần áo của nó cái nào cũng là đồ mặc lại.

Ông bố biết điều: Mặc lại từ con đấy, con yêu! Đó chính là những bộ quần áo mà *con* đã thải ra đấy!

Con gái: Chính xác ạ!

Ông bố biết điều: Thế thì, không! Câu trả lời là không.

Con gái: Được rồi, con sẽ đi hỏi mẹ vậy.

Thực ra thì “có trách nhiệm về mặt tài chính” không thể miêu tả chính xác được cách chi tiêu của cô con gái thứ hai của tôi. Phòng con bé được trang trí toàn bằng nến thơm, tranh in đá (tranh li-tô), các con vật làm bằng kính màu và những thứ *sặc mùi teen* khác, toàn những thứ tốn tiền! Chuông gió treo khắp phòng, vui vẻ chạm vào trán tôi mỗi khi tôi bước vào phòng con bé để ngắt quãng cái gọi là quá trình thảo luận của nó.

Ông bố biết điều: Sao con lại cần tất cả những thứ này nhỉ? Con đang kiếm kê tài sản để mang đi bán ở hội chợ đồ cũ đấy à?

Con gái nhỏ: (Nhìn đi chỗ khác)

Ông bố biết điều: Ừ thì tiền của con cả thôi. [Điều đó hoàn toàn không đúng. Đó là tiền *của tôi*, tiền mà tôi và vợ tôi đã phải khó nhọc mới kiếm được, vậy mà chỉ để cho cô con gái bé bỏng của chúng tôi dùng để biến căn phòng của nó thành một cửa hàng trong Hệ thống mua bán tại gia.] Bố chỉ muốn con hiểu rằng giá trị của đồng tiền không nằm ở thứ con có thể mua mà nằm ở điều con cần phải làm để *kiếm được* nó.

Con gái nhỏ: (Một tiếng lẩm bẩm khó mà có thể nghe được)

Ông bố biết điều: Đó chính là lý do vì sao tiền tiêu vật sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu con không chịu làm việc để có được số tiền đó!

Lực lượng lao động gắn liền

Cũng như hầu hết các ông bố khác, tôi ủng hộ quan điểm trẻ cần phải làm việc nhà thì mới được cho tiền tiêu vặt. “Sao chúng ta không coi chúng như những lao động giá rẻ nhỉ?”, tôi than vãn với vợ mình. Đây đúng là cách chọn sai từ, vì cô ấy ngay lập tức nhắc cho tôi nhớ rằng chỉ có một trong hai người chúng tôi đã phải “lao động” để có được chúng. Tôi chẳng hiểu sao cô ấy lại khơi lại chuyện này.

Dù sao thì trong suy nghĩ của tôi, lao động giá rẻ cũng như đồ trang sức giá rẻ, cả về hình thức và chất lượng, vì khi phải làm việc nhà, các con của tôi hình như đều tin rằng việc nỗ lực *làm ra* vẻ như chúng đang làm việc còn có ý nghĩa hơn nhiều so với việc nỗ lực để hoàn thành nhiệm vụ. Không dưới một lần tôi đã từng bị “xỏ mũi” bởi âm thanh của máy hút bụi, tôi cứ đinh ninh rằng các con mình đang giúp mình làm việc nhà, nhưng khi tôi nghỉ giữa chừng và đi vào để cổ vũ chúng, tôi lại thấy chiếc máy hút bụi đang chạy “một mình” giữa phòng khách, còn cô con gái của tôi thì đang buồn dừa lê trên điện thoại ở một góc khác của căn phòng. Nếu tôi sai một đứa nào đấy đi cọ rửa nhà tắm, thì tiếng động khiến người ta hài lòng của nước chảy để cọ rửa chậu rửa mặt lại biến thành âm thanh đáng ngờ của một lần tắm kéo dài tới bốn tiếng vầy.

Có lẽ căn nguyên của vấn đề nằm ở niềm tin ngớ ngẩn của bọn trẻ mới lớn. Chúng tin rằng chúng chả phụ thuộc gì vào bố chúng

cả. Tôi chẳng hiểu chúng lấy cái ý tưởng này từ đâu ra, nhưng có vẻ như chúng thấy rằng chúng có thể tự mình làm việc nhà và không cần bố phải bắt chúng làm những việc đó. Tôi biết, điều này nghe thật buồn cười – nhưng, quả thật tôi cho rằng đây chính là cách chúng nhìn nhận thế giới đấy. Hãy tưởng tượng chúng sẽ thành gì nếu bạn cho phép thực thi cái hệ thống bát nháo ấy!

**Những việc nhà được coi là chính đáng
theo những cô con gái tuổi teen**

Việc nhà	Giải thích
Kiểm tra ti vi xem chương trình yêu thích có được chiếu lại hay không.	Trước khi bắt đầu làm việc, bố cần phải bật ti vi lên chứ, hay bố sẽ làm gì để tiêu khiển đây?
Bật đài lên.	Đây là bài hát yêu thích của con! Không đâu ạ, con chẳng thấy phiền gì khi vặn bật ti vi. Nếu bố thấy phiền, sao bố không đi ra ngoài ạ?
Gọi điện thoại cho bạn bè.	Ồi, không có chuyện cuộc sống của con ngừng lại chỉ vì con đang làm việc nhà đâu ạ. Và đó không phải lỗi của con khi dây điện thoại không kéo dài ra được. Sao bố không mua điện thoại không dây ấy?
Lấy kem ra ăn.	Những việc (nhà) này khiến con thấy đói. Và con sẽ không để dành tất cả mọi thứ cho tới khi xong việc đâu ạ. Đó không phải là cách của con.

Chia việc

Vì lý do nào đó, bọn trẻ mới lớn thường coi những việc được chỉ định cho chúng là những sai lầm nhất thời – có thể chịu đựng được, nhưng chắc chắn không được lặp lại. Điều đó có nghĩa là gần như tuần nào ông bố cũng cần phải triệu tập một cuộc họp gia đình đặc biệt để bàn luận về việc phân chia việc nhà. Cứ như thế là Hiệp hội các ông bố, sau khi triệu tập Họp Quốc hội, thảo ra bộ luật đất đai, lại có một quyết định vô cùng nực cười là cứ một tháng lại họp bàn về vấn đề này một lần.

Thành thật mà nói, triệu tập một cuộc họp gia đình còn khó hơn nhiều so với triệu tập một cuộc họp Quốc hội, vì các con bạn sẽ nhanh chóng nhận ra chuyện gì đang xảy ra và chúng sẽ lao ra khỏi nhà ngay vào lúc bạn bảo là bạn muốn nói chuyện với chúng. Quảng thông lọng bắt được một đứa, dẫn giải nó vào phòng khách, thì nó sẽ lại biến mất ngay khi bạn đi tìm những đứa khác. Hãy bật ti vi lên để cầm chân con bạn ở một chỗ (điều đó có nghĩa là bạn phải chấp nhận lãng phí nửa tiếng để xem lại chương trình Baywatch¹). Tiếu xảo duy nhất mà tôi thấy có tác dụng là bắt chúng bò dài ra quanh bàn vào ngày thứ Bảy, kiểu như nhà Rockefeller ăn sáng ấy, vô tư chờ đợi cô con gái dọn dẹp cái đồng hồ hỗn độn mà chúng vừa mới bày ra khi chuẩn bị làm bánh cacao. Một khi đã tụ

¹ Baywatch: Chương trình truyền hình từng được yêu thích nhất ở Mỹ, có mặt tại 140 nước, với số khán giả lên tới 1 tỉ người, nhưng lại được giới truyền thông Anh bầu là show truyền hình Mỹ tồi nhất mọi thời đại (năm 2004).

tập được đông đủ thì cuộc họp của gia đình tôi thường diễn ra như thế này đây:

Bố: Được rồi, chúng ta cùng nói chuyện về công việc cuối tuần mà chúng ta sẽ bắt đầu từ hôm nay nhé.

Con gái lớn: Con đã làm xong việc của mình rồi!

Con trai: Vâng, con cũng thế.

Bố: Đây là những việc cuối tuần đặc biệt, không phải việc nhà thông thường và không, tất nhiên là chưa đứa nào trong bọn con đã từng làm cả.

Con gái lớn: Ôi, nhưng con không cọ rửa nhà tắm đầu đấy nhé, vì (*chỉ tay sang cô em gái nó*) nó ở trong đó, tắm liền bốn tiếng lận.

Con gái nhỏ: (*Trợn mắt lên*) Chị điều thế!

Bố: Đó không phải vấn đề. Vấn đề là chúng ta có những việc cuối tuần đặc biệt cần thảo luận.

Con gái lớn: Con nghĩ là nó không được phép bảo con là “điều”.

Bố: Đừng có bảo chị con điều!

Con gái nhỏ: Thế khi chị ấy nói điều thì con phải gọi là gì ạ? Người-không-nói-thật, tương đồng với từ “đồ khó chịu” ạ?

Con gái lớn: Bố có nghe thấy nó gọi con là gì không ạ?

Con trai: Con có thể ra ngoài tập xe đạp không ạ?

Bố: Không được. Ngồi xuống. Nào, thôi ngay đi hai đứa.

Con gái nhỏ: Hai đứa ấy ạ? Tụi chị ấy gây sự chứ có phải con đâu.

Con gái lớn: Không, mày thì có.

Con gái nhỏ: Không, chị ấy.

Con gái lớn: Không, mày ấy.

Bố: Thôi đi! (*Hít một hơi thật sâu*) Được rồi, chúng ta bắt đầu liệt kê danh sách những việc cần làm nào. Việc đầu tiên là cần phải quét nhà để xe.

Con trai: Đây không phải việc của con!

Bố: Bố không nói đây là việc của con.

Con gái lớn: Sao nó lại chẳng phải động tay vào việc gì thế ạ?

Bố: Không phải nó không động tay vào cái gì.

Con trai: Con không ạ?

Bố: Không! Ý bố là... Ừ, đúng là con không. Bố sẽ nói chuyện với con sau một phút nữa, con trai. Chúng ta đang nói về việc đầu tiên.

Con trai: Được rồi, con không muốn là người không làm gì cả.

Con gái nhỏ: Con có thể ra ngoài không ạ? Toàn bộ việc này thật kinh tởm!

Bố: Không ai được đi đâu hết. Ngồi xuống!

Con gái nhỏ: *(Lắm bầm cái gì đó)*

Bố: Con vừa nói gì?

Con gái nhỏ: Chẳng có gì ạ.

Con gái lớn: Nó nói chuyện này thật tốn thời gian.

Bố: Được rồi, nghe này các con. Các con cần phải bỏ các lịch hẹn, vì chúng ta sẽ bắt đầu làm ngay từ hôm nay.

Con gái lớn: Em lúc nào cũng nói hỗn với bố.

Con gái nhỏ: Em không nói hỗn.

Con gái lớn: Mà có mà!

Con gái nhỏ: Em không!

Con gái lớn: Mà có!

Con gái nhỏ: Em chẳng rỗi hơi nói chuyện với chị. Nào chị đúng là nào loài gặm nhấm.

Con gái lớn: Còn nào mà là nào con sên.

Con gái nhỏ: Nào chị là nào của bọn vi khuẩn.

Con gái lớn: Nếu... À, mà còn chẳng có nào cơ!

Con gái nhỏ: Thì chị cũng làm gì có nào đâu!

Con trai: Bố ơi?

Bố: Sao con trai?

Con trai: Cuối tuần này bố con mình có thể đi xem chương trình xe tải quái vật không ạ?

Bố: Tập trung một chút nào, các con! Việc đầu tiên trong danh sách này là dọn nhà để xe.

Con gái lớn: Con đã dọn cái nhà để xe đó tuần trước rồi. Giờ đến lượt đứa khác.

Bố: Tuần trước con có dọn đâu. Bằng chứng là cái nhà để xe đó đã phủ một lớp bụi dày như thế là cả tháng rồi chưa được lau chùi ấy.

Con gái lớn: Ờ, bố có nói là phải quét bụi đâu!

Bố: Bố nói là dọn dẹp nhà để xe mà. Thế con nghĩ là bố bảo con làm gì?!

Con gái lớn: Hic, đấy không phải là lỗi của con. Trong đấy có cả đồng đồ tạp nham. Con thậm chí còn chả chạm tay được vào đồng bụi ấy chứ!

Bố: Dọn dẹp có nghĩa là phải vất những thứ đó đi chứ.

Con gái lớn: Thật không công bằng!

Con gái nhỏ: Con ghét cay ghét đắng kiểu người đó!

Con gái lớn: Con không nghĩ là nó được phép nói như thế.

Bố: Con trai, con đi đâu đấy?

Con trai: Dạ?

Bố: Làm ơn ngồi xuống cho tới khi chúng ta xong việc đã.

Con gái nhỏ: *(Thở dài ngao ngán)*

Bố: Quyết định thế nhé, con dọn nhà để xe.

Con gái lớn: Ôi trời, lúc nào con cũng là người phải làm hết mọi việc trong cái nhà này! *(Đứng bật dậy, lao ra ngoài và đóng sầm cánh cửa phòng nó lại)*

Bố: Quay lại đây ngay!

Con trai: Giờ con có thể đi tập xe đạp được chưa bố?

Kế hoạch 10 bước để bắt cô con gái tuổi teen làm việc nhà

Bước một. Hãy đứng chắn giữa chúng và màn hình tivi, rồi vỗ tay thật to và nói: “Đến lúc con phải làm việc nhà rồi!” to như tiếng sấm rền, giống như tiếng Thượng đế nói với Adam và Eva rằng họ đã bị đuổi khỏi Vườn Địa Đàng ấy. Đừng có trông chờ chúng sẽ có phản ứng gì. Chúng đã có kinh nghiệm vài năm trong việc thể hiện sự mệt nhọc qua gương mặt. Chúng thậm chí còn không thèm chớp mắt khi bạn đi đi lại lại khắp nhà với cái quyền làm bố của mình. Đây mới chỉ là loạt đạn mở đầu thôi. Hãy bắn càng nhiều càng tốt, để loạt đạn đó có thể tác động lên chúng. Nhưng có một điều cần lưu ý là: dù bạn có làm gì đi chăng nữa thì cũng *đừng nhìn vào mắt chúng*. Sự khan hiếm tham vọng chết người mà bạn

nhìn thấy trong mắt chúng nguy hiểm tới mức có thể khiến lý trí trong con người bạn biến mất ngay lập tức và làm cho bạn đổ nhào xuống ghế salon, rồi cả ngày còn lại bạn cũng chỉ ngồi xem phim hoạt hình với con bạn mà thôi.

Bước hai. Hãy tắt ti vi đi. Có lẽ phải mất tới vài phút bạn mới có thể xác định được vị trí của cái điều khiển từ xa. Để tôi nói cho bạn biết, tôi đã đọc hướng dẫn sử dụng và phát hiện ra rằng có rất nhiều loại ti vi có thể tắt được trực tiếp bằng một chiếc nút nhỏ ngay phía trước màn hình. Hãy tập dần cho quen để không bị mất đà.

Khi bạn tắt ti vi, bạn trẻ sẽ thoáng dọ dự, vì não chúng đã mất sự trợ giúp xã hội và buộc phải nỗ lực thực hiện chức năng của mình. Đó không phải là một cái nhìn dễ chịu đâu. Hãy kiên cường bạn nhé!

Bước ba. Hãy hét thật to, thật rõ ràng từ “Ngay bây giờ!” vài lần, kết hợp với việc vỗ hai tay vào nhau. Dần dần chúng sẽ nhận ra là bạn đang nói chuyện – ít nhất thì chúng cũng nhích mắt ra khỏi cái màn hình ti vi trống rỗng (việc này cũng đòi hỏi chúng phải nỗ lực thật nhiều như khi cố kéo tấm thảm vậy) và nhìn vào bạn, chớp nhẹ hai mi mắt khi bạn lại vỗ hai tay vào nhau. Đây là một khoảnh khắc tuyệt vời, tuyệt vời như khi bác sĩ nhìn thấy người bệnh đang hôn mê cử động nhẹ thật nhẹ vậy. Nhưng bạn đừng để chúng lừa: phản ứng miễn nhiễm với lao động của chúng vẫn còn chưa tác dụng với cơ thể chúng đâu.

Bước bốn. Giờ thì chúng đã nhận ra bạn là ai. “Đến giờ làm việc nhà rồi!”, bạn hét toáng lên. Chúng hết nhìn bạn lại quay qua nhìn chiếc ti vi, nhìn qua rồi nhìn lại, cố định thần xem chuyện gì đang diễn ra, gương mặt chúng thoáng hiện nét bối rối. Bạn đang bắt chúng phải *làm việc*. Trong một thoáng – chỉ một thoáng thôi – chúng có vẻ chết cứng vì nghĩ rằng có thể chúng buộc phải làm cái việc đáng ghét đó thật.

Bước năm. “Làm luôn đi!”, bạn lại phải hét lên, nhưng bạn có thể nhận thấy đã có điều gì đó khác: rõ ràng là trong biểu hiện của chúng đã có chút quyết tâm, đem lại cho chúng chút sức mạnh. Bạn cần phải chuẩn bị tinh thần. Tôi thà nói với đầu gối còn hơn là phải tranh luận với một cô nhóc tuổi teen.

Bước sáu. Cơn cuồng nộ xuất phát từ chúng và biến thành trận cuồng phong của âm thanh và bụi tíc, gần giống như luồng khí xoáy phụt ra từ đuôi máy bay vậy. Bất kể bạn làm gì thì cũng đừng có nghe chúng phản kháng. Thông qua một cơ chế đặc biệt mà những nhà khoa học vẫn chưa thể nào giải thích được cặn kẽ (vì theo như họ nói thì “Những con chuột trong phòng thí nghiệm có tranh cãi với chúng tôi đâu”) thì cứ mỗi phản ứng mà bạn đối phó với những chống đối của trẻ, bạn sẽ phải nhận lại gấp đôi, nghĩa là phải nhận lại hai phản ứng từ chúng. Tệ hơn nữa là sau cuộc chiến đó, mạch suy nghĩ lô-gic của bạn sẽ phải gánh chịu một tác hại không thể nào sửa chữa được, khiến suốt quãng thời gian còn lại trong ngày bạn chỉ đi loanh quanh, lăm băm bảo chữa cho

bản thân. Chẳng có gì to tát cả nếu bạn có không công bằng; nếu con bạn có tham gia vào “những hoạt động xã hội đáng chỉ trích” (đi dạo phố mua sắm chẳng hạn); nếu chúng có đột nhiên nhớ ra chúng cần phải học (ấy thế mà, chúng lại quên bém mất khi bạn hỏi chúng xem thứ Sáu chúng có bài tập về nhà không); nếu bạn nhỏ nhen và vô lý tới mức chúng không bao giờ muốn nói chuyện với bạn nữa chỉ vì *bạn muốn chúng làm việc nhà*. Hãy nhớ lấy điều này, hãy lấy một sợi dây thừng để buộc chặt bạn với chuyện đó, hãy nhắm mắt lại, đối mặt với cơn bão kinh khủng sắp tới và hãy nhắc lại một lần nữa: “Đi làm việc nhà ngay đi!”

Bước bảy. Sẽ có một khoảng thời gian yên lặng khi con gái bạn đột nhiên nhận ra bạn không hề bị lung lạc bởi những điều vô lý. Thất bại trong việc làm bạn trật ra khỏi đường ray, chúng sẽ quyết định chuyển sang sử dụng chiến thuật khác, chiến thuật lừa đảo. Nếu để ý, bạn sẽ thấy mất chúng đảo hết bên này sang bên kia, suy nghĩ tìm cách trốn chạy. “Được rồi ạ”, chúng cầu nhàu, khôn khéo làm ra vẻ chúng đã chịu đầu hàng. Chúng thừa biết ngoan ngoãn đầu hàng sẽ chỉ khiến bạn nghi ngờ - chúng còn đang ở tuổi lớn, làm gì có chuyện chúng chịu làm việc gì bạn sai mà không chống đối.

Bước tám. Thời khắc để tuyên bố điều mà con bạn cho rằng bạn “mừng ra mặt”. Bạn cần phải nhấn mạnh: “Sẽ không được ngủ nướng cho tới khi việc nhà được hoàn thành. Không được sử dụng xe ô tô, không được nói chuyện điện thoại” – chúng sẽ phải há

hốc miệng ngạc nhiên – “và không cả bạn đến thăm nữa, ngay cả khi đó có là chuyện khẩn cấp vì Burke và Heather lại chia tay. Không được nô nghịch, cười đùa gì cho tới khi việc nhà được hoàn thành”. Hãy tiếp tục nói những điều này cho tới khi chúng thực sự phải đứng dậy khỏi chiếc đi-văng. Hãy quan sát kỹ cách chúng di chuyển. Nếu vai chúng nghiêng sang một bên, nếu chúng phải lê từng bước nặng nhọc gấp mấy lần so với bình thường thì có nghĩa là chúng thực sự chuẩn bị làm việc nhà. Nhưng nếu bước chân của chúng nhún nhảy thì có nghĩa là chúng đang “âm mưu” điều gì đó. Thường thì như thế có nghĩa là chúng lao thẳng vào phòng bếp – bạn không thể từ chối phạm nhân một bữa ăn cuối cùng trước khi chúng phải ra pháp trường, đúng không? Chúng cần năng lượng để làm việc, phải không nào?

Bước chín. Hãy phong tỏa mọi ngã đường mà chúng có thể chạy trốn được. Hãy lấy mấy thanh granola¹ ở trong túi bạn ra và nói với chúng rằng: “Nếu con đói thì hãy ăn cái này”. “Nếu điện thoại đổ chuông, bố sẽ nghe. Nếu Heather đến, khóc nức nở thì bố sẽ an ủi cô bé và nói với cô bé rằng Burke chỉ là một thằng không ra gì. Bố sẽ bật nhạc lên để nghe. Quần áo con đang mặc rất đẹp. Con không cần phải nói chuyện với mẹ đâu”. Mỗi câu bạn nói ra lại khiến chúng co rúm lại thêm một chút: đối với bọn này, việc bố

---

¹ Granola: Loại bánh nướng được làm bằng bột ngũ cốc, bột đậu và trái cây khô, thường dùng làm đồ ăn sáng.

chúng biết hết chúng đang nghĩ gì quả thật là một điều vô cùng kinh khủng.

Bước mười. Trẻ đang tuổi lớn, một khi chịu làm việc, sẽ nhanh chóng hứng chịu hậu quả của việc mất hết năng lượng. Hãy theo sát chúng khi chúng có ý định làm việc nhà, liên tục thúc giục, cung cấp thêm năng lượng cần thiết cho chúng. Với một ông bố, tuy đó là một công việc nặng nhọc, nhưng cũng có cái lợi, ấy là khi vợ bạn có đưa cho bạn một danh sách những việc nhà mà chính bạn phải làm thì bạn có thể giải thích với cô ấy rằng bạn không thể làm được, vì bạn quá bận!

Kết luận

Vị thành niên là giai đoạn phát triển mà con gái bạn sẽ đi từ việc lãng phí tiền bạc vào những thứ trẻ con vớ vẩn tới học cách phung phí tiền kiểu người lớn. Công việc của bạn chỉ là cung cấp tài chính cho quá trình này mà thôi.

Nếu bạn không cho con gái bạn tiền tiêu vặt, chúng sẽ không chịu làm việc nhà. Bạn có cho chúng tiền tiêu vặt thì chúng cũng chẳng chịu làm việc nhà, nhưng mà ít nhất thì bạn cũng không phải đối phó với những yêu cầu không ngừng nghỉ buộc bạn phải móc hầu bao thanh toán cho mọi món đồ mà con gái bạn cảm thấy chúng cần phải có. Thế nên, vì một chút thanh bình và tĩnh lặng, tôi khuyên bạn nên tiếp tục và thường xuyên quy đổi tiền, xác định việc nhà nào là việc chúng cần làm để có thể nhận được khoản tiền tiêu vặt. (Đây là một nhiệm vụ khá đơn giản. Chỉ cần lấy danh sách những việc mà vợ bạn bắt bạn làm và đưa lại cho lũ con của bạn là được.)

Số tiền tiêu vặt ở mỗi gia đình lại khác nhau. Thường thì những cô con gái đều mong muốn số tiền này có thể đủ để chi trả cho những nhu cầu tối thiểu trong tuần của chúng, hay nói cách khác, là toàn bộ thu nhập trung bình của cả nhà cộng lại. Vì chỉ có một nước thành viên của tổ chức OPEC¹ mới có thể cung cấp được cho một cô con gái tuổi teen số tiền mà con bé muốn, nên động thái tốt nhất của bạn là lấy số tiền tương đương với số tiền trẻ có thể đóng góp cho gia đình cộng thêm với năm đôla, tổng cộng là năm đôla. Chỉ năm đôla thôi.

Con gái bạn có thể có ý kiến khá mãnh liệt về những thứ mà nó nghĩ là nó phải được cho tiền mua, nhưng nó lại không có quyền bỏ phiếu cho vấn đề này. Quyết định là ở bạn, chỉ bạn mà thôi, vì bạn mới là bố mẹ mà.

---

¹ Tổ chức các nước xuất khẩu dầu lửa (Organization of Petroleum Exporting Countries) thành lập năm 1960, khai thác khoảng 40% tổng sản lượng dầu lửa thế giới và nắm giữ khoảng 3/4 trữ lượng dầu thế giới.

Điện thoại

KHÔNG GÌ QUAN TRỌNG HƠN OXY (VÍ DỤ NHƯ VẬY) ĐỐI VỚI MỘT CÔ CON GÁI TUỔI TEEN

Trẻ vị thành niên là sinh vật duy nhất trên hành tinh này có hệ thần kinh (a) không nằm trong cơ thể và (b) được hình thành bởi công ty điện thoại.

Khi điện thoại trong nhà kêu, nó sẽ kích thích tuyến thượng thận¹ thống trị não những cô con gái mới lớn, gửi những suy nghĩ lo lắng, bồn chồn tới não chúng. *Ai thế nhỉ? Chắc chắn là chuyện quan trọng rồi, nếu không người ta đã chẳng gọi điện! Mình phải nghe mới được!!*

Toàn bộ phần não còn lại của não con gái tạo thành một thể thống nhất, một thôi thúc mạnh mẽ, thúc đẩy chúng lao về phía chiếc điện thoại không khác gì một con báo lao về phía con linh dương. Nếu trong phòng có một cô con gái đang tuổi lớn thì tiếng chuông điện thoại giống như tín hiệu bắt đầu một cuộc thi Olympics dành cho thanh thiếu niên, môn thể thao phối hợp giữa chạy nước rút 10 mét và đánh đổ những chiếc đèn bàn. Mạng sống

---

¹ Tuyến thượng thận: Tiết ra những hormone cân bằng cơ thể, ví như những hormone (adrenalin và cortisol) chống lại stress, điều tiết huyết áp...

của những chiếc đèn vô tội đang bị đe dọa chỉ vì con gái muốn là người đầu tiên trả lời điện thoại.

Các ông bố thì cho rằng tự mình nhắc điện thoại lên nếu nó ở gần là điều hoàn toàn bình thường. Suy cho cùng thì hóa đơn tiền điện thoại là do cha mẹ thanh toán, ngôi nhà với mọi vật dụng bên trong cũng thuộc sở hữu của cha mẹ và thỉnh thoảng điện thoại cũng là gọi cha mẹ đấy chứ.

Ngay khi áp cái ống nghe điện thoại lên tai, ông bố chắc chắn sẽ nghe thấy một tiếng hét có thể khiến ông ta dựng cả tóc gáy của người ở cuối đầu dây, tiếng hét giống như người đó bị điện giật vậy. “Con NGHE rồi!”, con gái bạn sẽ hét toáng lên như thế cho mà xem. Giữ tai nghe cách xa tai ít nhất là một cánh tay để tránh làm thủng màng nhĩ, ông bố vẫn có thể dễ dàng xác định được tiếng hét vô cùng tức giận của cô con gái tuổi teen – người vừa mới nghĩ mình bị bẽ mặt vì bố dám nói từ “xin chào” vào điện thoại, thế có khác gì tiết lộ cho người xung quanh biết nó đang sống trong một căn nhà với bố mẹ chứ không phải với những ngôi sao nhạc rock!

“Con đã nói là con nghe rồi mà! Con nghe rồi”, con bé rên rỉ.

Có vô số cách mà một ông bố có thể phản ứng lại trong tình huống này, tất cả đều chỉ khiến cô con gái tuổi teen của bạn thấy bẽ mặt mà thôi.

Hành động	Cán cân đánh giá sự bề mặt của tuổi teen	Sự bề mặt tương ứng của người lớn
Cúp máy mà không nói gì	Chắc chắn sự bề mặt phải đặt ở mức 4: chỉ cần bạn chạm vào đường dây thôi đã đủ chứng minh sự tồn tại của bạn rồi.	Điểm 4 chỉ tương đương với việc mặc áo không cài cúc đi quảng cáo bán hàng – không phải sự thay đổi của cuộc sống, đó chắc chắn là sự xấu hổ mà bạn sẽ nhanh chóng quên đi.
Nói nhẹ nhàng “Được rồi” và cúp máy	6 điểm. Giọng bạn thể hiện bạn có mối quan hệ thân thiện với con gái mình. Điều này tất nhiên là thật buồn cười rồi, nhưng đứa trẻ mới lớn ở đầu dây bên kia lại hoàn toàn không biết.	Bạn quay về trường cấp 3, vội vàng lao tới lớp rồi chột nhận ra mình vẫn đang mặc đồ lót.
Nói “Bố cần dùng điện thoại” và cúp máy	Ha, câu này đã mang lại cho bạn điểm 8. Việc ám chỉ rằng bạn cũng có quyền sử dụng chiếc điện thoại, rằng đó không phải tài sản riêng của cô con gái của bạn, khiến nó rơi vào tình trạng phụ thuộc (đối với một đứa trẻ mới lớn, sự phụ thuộc đó thật kinh tởm) và nhiều khả năng, con bé sẽ không nói chuyện với bạn trong vài ngày.	Cầu hôn một cô gái và khiến cô ấy không thể trả lời được vì không nhìn được cười.
Hỏi “Xin hỏi, ai gọi thế ạ?”	Và đây, bạn đã được 10 điểm. Bạn đã vi phạm nghiêm trọng, tới mức bạn sẽ không bao giờ được tha thứ. Bạn không có quyền hỏi thông tin này và hỏi điều này là một tội lớn không bao giờ được tha thứ.	Tuyên thệ nhậm chức Tổng thống Mỹ mà chỉ mặc đồ lót, khiến cho Bộ trưởng Tư pháp không thể thốt nên lời vì còn mãi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Khi con gái nói chuyện điện thoại, chúng thường sử dụng loại ngôn ngữ mà chắc chắn sẽ là một trở ngại đối với những ông bố, vì đó là một chuỗi dài dằng dặc những từ là từ không ngừng nghỉ để lấy hơi hay lắng nghe gì hết. Mà có phải đứa bên này nói xong thì đứa bên kia mới nói đâu, cả hai đứa cùng nói một lúc mới sợ chứ. Thật may là hóa đơn điện thoại được trả theo gói cước trọn gói cả tháng, chứ không phải tính theo từ, chứ không thì chắc chắn không có ông bố bà mẹ nào dám đăng ký sử dụng dịch vụ điện thoại tại nhà. Hội chúng điện thoại đó bắt đầu khi chúng đi học về, ngay khi chúng bước chân vào cửa là chiếc điện thoại liền đổ chuông inh ỏi – dấu hiệu nhận biết sự có mặt ở nhà của cô bạn thân nhất của nó (chiếc điện thoại). Thường thì người gọi đến sẽ là cô bạn *ngồi cạnh con gái bạn trên chuyến xe buýt tới trường* và cuộc đối thoại, nếu có thể gọi như vậy, sẽ còn tiếp tục cho tới tận tối khuya.

Một tuần trong cuộc sống của một teen "nghiện" điện thoại

Tôi dám chắc là nếu FBI có phải nghe trộm điện thoại nhà tôi, tất nhiên là phục vụ cho mục đích điều tra, họ sẽ phải nổ súng thì mới có thể khiến những cô con gái của tôi rời chiếc điện thoại được. Nếu họ vẫn cố ghi lại cái gọi là cơn bão đối thoại, thì họ sẽ nhận được cái đại loại như thế này:

Thứ Hai: *Khủng hoảng.* Heather và Burke chia tay.

Thứ Ba: *Khủng hoảng.* Heather nói cô ấy sẽ không bao giờ quay lại với Burke nữa. Hai người đã hẹn hò nhau suốt kể từ hồi trước tháng Mười đến giờ. Ôi Chúa ơi, Lindsey lại muốn hẹn hò với Burke chứ!

Thứ Tư: *Khủng hoảng.* Heather phát hiện ra là Lindsey viết cho Burke một bức thư và nhờ Emily chuyển hộ, thế là giờ Heather ghét Emily. Lindsey nói cô ấy chỉ là bạn của Burke – ôi, nên thế, Lindsey ạ.

Thứ Năm: *Khủng hoảng.* Giờ thì Heather và Burke đã quay lại với nhau nhưng cả hai lại không nói cho cả Lindsey và Emily biết. Emily mời Katie tới dự bữa tiệc vào thứ Sáu và bạn biết gì không, Heather ghét Katie vì cô nàng này cũng từng hẹn hò với Burke và thế là Heather *sẽ không tới dự bữa tiệc đó*. Thế thì chẳng khác gì điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra trong cuộc đời tôi.

Thứ Sáu: *Khủng hoảng.* Heather và Burke có một trận khẩu chiến kinh hoàng vì cậu ấy muốn tới dự bữa tiệc dù Katie có đi hay không. Liệu họ có sắp chia tay nữa không nhỉ?

Thứ Bảy: *Khủng hoảng.* Heather và Burke đã chia tay! Emily không mời Katie nữa vì chính cô nàng là người đã khiến Heather và Burke chia tay nhau (chỉ vì cô ta định đến dự bữa tiệc). Vì chuyện Emily không mời Katie nữa mà Heather và

Emily đã nói chuyện trở lại với nhau. Ồn Chúa, vì Heather và Emily giống như hai người bạn tốt nhất của tôi trên thế giới này trừ Amanda – được coi là cô bạn tốt nhất của tôi chỉ sau Heather. Lindsey nói cô ấy rất tiếc vì chuyện bức thư và muốn giúp Heather và Burke quay lại với nhau - ồ, nên thế, Lindsey ạ.

Chủ nhật: *Khủng hoảng.* Thực ra không phải Heather và Burke chia tay, họ nói *chỉ là* họ muốn chứng minh Lindsey là người hai mặt như thế nào thôi. Giờ Lindsey nói chúng tôi sẽ phải chọn là bạn của ai, cô ấy hay là Heather. Ồ, tôi nghĩ là tôi sẽ chọn *Lindsey*.

(*Chủ nhật: Bố gọi điện cho công ty điện thoại và yêu cầu cắt dịch vụ điện thoại.*)

Sao nghe lén lại không phải là một ý tưởng tốt?

Sau một thời gian chịu trận, các ông bố thường trở nên hoàn toàn tê dại trước những cuộc buôn chuyện điện thoại của các cô con gái và đã tập khả năng phớt lờ chuyện đó ngay cả khi nó đang diễn ra trước mắt. Đây chỉ là một phản ứng phòng vệ được tạo ra bởi hệ thống thần kinh riêng của người làm cha nhằm ngăn chặn sự căng thẳng. Nếu không có phản xạ tự nhiên này, hẳn các ông bố sẽ thấy mình đang dỏng tai lên nghe câu chuyện từ một phía. Đó là một kinh nghiệm khiến người ta đặc biệt lo lắng.

Con gái lớn: Chào cậu, Heather!

(Bạn chắc là mình đã biết ai là Heather.)

Con gái lớn: Ôi không! Chuyện gì đã xảy ra thế?

(Sự đau khổ thể hiện rõ trong giọng nói của con bạn và bạn đã phải hạ thấp tờ báo của mình xuống một chút. Nếu Heather và Burke lại chia tay nhau bạn chắc sẽ tự tử mất. Lần gần đây nhất khi chuyện này xảy ra, bốn cô gái tuổi teen này đã lập hẳn một đội phản ứng quản lý khủng hoảng (nhưng thật tồi tệ) chỉ để nức nở, nỉ non theo cái cách giống như lúc từ “cuồng loạn” được tạo ra ấy.)

Con gái lớn: Cậu ta đã làm gì cơ?

(Cậu ta đã làm? Không ổn rồi đây! Bạn không muốn bất cứ “cậu ta” nào làm bất cứ điều gì với bất cứ người nào dù người đó chỉ có chút quan hệ xa lắc xa lơ với con gái bạn. Bạn đặt tờ báo xuống và rướn người về phía trước để nghe, người căng cứng như thể đang trải qua cơn đau túi mật vậy.)

Con gái lớn: Ôi Chúa ơi, Heather! Cậu đã ở đâu?

(Cháu đã ở đâu? Cha mẹ cháu đã ở đâu hả Heather? Sao cháu không chia tay luôn từ một trong hàng tá lần cháu và cái cậu Burke nào đó từng thể là mối quan hệ của hai cô cậu đã tan rã như Liên Bang Xô Viết vậy?)

Con gái lớn: Rồi chuyện gì xảy ra?

(Lại còn nữa sao? Chẳng lẽ thể chưa đủ tệ sao?)

Con gái lớn: Ô, đừng có lo lắng. Mình cũng đã làm thế rồi.

(Chờ một chút! Con đã? Sao lại thế được? Ý con là gì? Không cần lo lắng ư? Lo lắng chính là từ thích hợp nhất trong tình huống này đây, con yêu. Có vẻ như chính từ những tình huống như thế này mà Chúa đã tạo ra từ “lo lắng” đây!)

Con gái lớn: Ờ, thì đừng nói cho ông ấy biết nữa.

(Đừng nói cho ai biết cơ? Bố của Heather à? Chúng đang giữ bí mật với những ông bố của chúng à? Thế đây, cần phải cấm các cô con gái ra khỏi nhà khi không có sự hộ tống của bố. Bạn thậm chí còn không muốn con bé nói chuyện với lũ con trai trước khi nó lập gia đình!)

Con gái lớn: Được rồi! Ừ, mình vui vì cậu đã gọi điện.

(Còn bạn thì không. Da bạn cứ như bị dâm lâu trong nước mưa, người trắng bệch, cứ như thể máu trong người kéo nhau chạy đi đâu hết, có thể là tới New Jersey chẳng hạn. Bạn băn khoăn không biết có nên gọi cho bố của Heather và nói chuyện với ông ấy, như hai người đàn ông, như hai người bố, về chuyện gì đang diễn ra không. Chỉ có điều, ờ, thực ra thì bạn đâu có biết chuyện gì đang diễn ra. Và đây mới là phần tệ nhất của tất cả những chuyện này đây.)

Cô con gái tuổi teen làm thư ký

Thành thật mà nói bọn trẻ mới lớn chẳng tin là bố mẹ chúng lại có những cuộc điện thoại quan trọng. Có những cuộc gọi quan trọng đồng nghĩa với việc có một cuộc sống quan trọng. Nhưng với chúng, với những cô con gái tuổi teen, nếu đem áp dụng cho các ông bố của chúng thì khái niệm này thật sự rất lố lăng, kì cục. Thế nên, chẳng có lí do gì để chúng phải ghi lại bất cứ thông tin gì khi có ai đó cố xuyên qua tấm chắn gần như không thể xuyên qua được của những tín hiệu máy bận mà chúng đã dựng lên trong hệ thống điện thoại của gia đình bạn và yêu cầu được nói chuyện với cha (hoặc mẹ) chúng. Những thông điệp mà họ nhắn gửi thường chỉ được ghi nhận bằng lời, hoặc nếu không thì cũng chỉ được như thế này mà thôi:

Con gái: Bố, có ông nào gọi ấy.

Bố: Ai?

Con gái: Con không biết, nhưng ông ấy nói là quan trọng.

Bố: Công việc hay chuyện riêng vậy, con gái?

Con gái: Con không biết.

Bố: Có phải họ hàng không?

Con gái: Không, con đã bảo là ông nào rồi mà. Ông ta gọi bố là “Ông Cameron”.

Bố: Thế thì chắc là gọi vì công việc rồi.

Con gái: Gì mà chả thế ạ.

Bố: Ông ấy có để lại số điện thoại không?

Con gái: Có, nhưng con không ghi lại ạ.

Bố: Sao lại không ghi?

Con gái: Bố đừng có quát con!

Bố: Bố không... Nghe này, con không nghĩ là khi có ai đó gọi điện cho bố, con có thể ghi lại số điện thoại của họ, hoặc lí do mà họ gọi tới sao?

Con gái: Con chẳng có thời gian để mà “có thể”. Con cần phải gọi cho Heather. Chuyện rất gấp ạ.

Bố: *(Không muốn nghe về chuyện khẩn cấp liên quan tới Heather)* Được rồi. Thế cái ông nào đã gọi ấy có nói gì không?

Con gái: Có, cái gì về năm 1998 ấy.

Bố: Một chín chín tám?

Con gái: Dạ.

Bố: Ông nào đó gọi và nói cái gì đó về năm 1998?

Con gái: Đúng thế ạ!

Bố: Không, không phải chỉ “thế” đâu. Năm 1998 làm sao? Chẳng lẽ ông ta gọi điện chỉ để nhắc thế thôi sao?

Con gái: Con không biết. Chuyện phức tạp lắm. Ông ta là người của một dịch vụ nào đó.

Bố: Một dịch vụ à?

Con gái: Đại loại thế ạ.

Bố: Hay trạm dịch vụ?

Con gái: Vâng.

Bố: Một người đàn ông gọi từ trạm gas chỉ để nói về năm 1998.

Con gái: Con không thể tin được là bố lại có thể quan trọng hóa chuyện này lên thế.

Bố: Một dịch vụ à? ...Chờ một chút, ý con là *Dịch vụ thu nhập quốc nội* à?

Con gái: Hình như thế. Chắc là nó đấy ạ.

Bố: Hình như thế? Có người từ Dịch vụ thu nhập quốc nội gọi và nói muốn nói chuyện với bố về thuế năm 1998, thế mà con thậm chí còn chẳng buồn ghi lại ông ta muốn nói gì sao? Bố đang bị Dịch vụ thu nhập quốc nội tiến hành kiểm toán, vậy mà con thậm chí còn không quan tâm xem tên người đàn ông đó là gì sao?

Con gái: Sao con lại phải ghi ông ta muốn nói gì chứ? Chẳng phải bố đã biết hết rồi đấy thôi!

Một bức thư vô cùng thân thiện của công ty điện thoại

Kính gửi Ông Cameron,

Xin chúc mừng ông đã lắp đường dây điện thoại thứ hai!

Chúng tôi xin hiến cho ông một vài mẹo để có thể tận dụng được tối đa dịch vụ mới này của mình.

1. Đường dây thứ hai. Với đường dây thứ hai này, cả hai cô con gái của ông đã có thể nói chuyện điện thoại cùng một lúc. Điều này sẽ giúp giảm thiểu tối đa những tiếng hét đinh tai nhức óc vẫn thường xuất hiện khi cô này đang buôn điện thoại thì cô kia cũng muốn gọi. Tất nhiên là đường dây điện thoại thứ hai này sẽ không thể làm gì để giúp cải thiện khả năng tiếp cận của *cá nhân ông* với chiếc điện thoại. Ông có nghĩ vậy không ạ?

2. Cuộc gọi hội thảo. Giờ đây các cô con gái của ông đã có thể gọi điện và nói chuyện với hai người bạn cùng một lúc. Điều này chắc chắn sẽ cải thiện khả năng thông tin liên lạc của chúng, vì, chẳng hạn như, bình thường khi Heather và Burke chia tay, cô con gái lớn của ông phải lần lượt liên lạc với từng cô bạn của cô ấy, mà chuyện này có thể sẽ kéo dài cả đêm. Xin ông hãy lưu tâm tới điều này: Với hai đường dây điện thoại này vào bất cứ lúc nào, sáu cô gái có thể nói chuyện với nhau một lúc. Và nếu bạn bè của cô con gái ông thực hiện cuộc gọi

hội thảo (mà phần lớn bọn trẻ tầm tuổi này đều làm thế) thì tại sao cả đội bóng chuyển lại không thể nói chuyện cùng một lúc? Khả năng là vô hạn. Tuy nhiên, bản thân ông vẫn chẳng thể tiếp cận với chiếc điện thoại nhiều hơn so với trước kia. Ông cũng không nghĩ là ông có thể, đúng không?

3. Tín hiệu bận liên tục. Giờ đây, khi có ai đó muốn gọi cho ông, họ có tới hai số để thử và cả hai sẽ cùng báo tín hiệu máy bận. Ông cũng không nghĩ là với hai đường dây điện thoại, mọi người sẽ có thể liên lạc được với ông, đúng không? Chúng tôi khuyên ông nên đăng ký dịch vụ Cuộc gọi chờ. Với Cuộc gọi chờ, việc nhấn nút liên tục sẽ ngắt từng câu cho tới khi không thể nói chuyện được. Với Nhiều cuộc gọi chờ (Cuộc gọi chờ đa dạng), các cuộc gọi của các cô con gái của ông sẽ chồng chất lên như máy bay tập trung ùn ứ ở O'Hare¹ trong ngày có tuyết vậy. Không điều nào trong số những điều này có thể giúp người khác liên lạc được với ông. Mà ông cũng không nghĩ là họ có thể, đúng không?

4. Lợi ích gia tăng. Khi không có cô con gái nào của ông ở nhà, ông sẽ thấy cả hai đường dây điện thoại của mình cứ kêu liên

---

¹ O'Hare: Là sân bay tọa lạc tại Chicago, Illinois, cách Chicago Loop 27km về phía Tây Bắc. Đây là trung tâm của hãng United Airlines và là trung tâm lớn thứ hai của hãng American Airlines (sau sân bay quốc tế Dallas/Fort Worth tại Dallas/Fort Worth). Sân bay này do Sở hàng không thành phố Chicago quản lý. Trước 2005, O'Hare là sân bay nhộn nhịp nhất thế giới về số lượng máy bay cất và hạ cánh.

tục. Điều này sẽ giúp ông phát triển kỹ năng nhận tin nhắn – kỹ năng được coi là tài sản rất có giá trị trong thị trường việc làm ngày nay. Hầu hết các cuộc gọi đều không phải của ông, trừ khi có người nào muốn bán cho ông một dịch vụ từ xa nào đó. (Khá khôi hài, ông có nghĩ vậy không?)

Chúng tôi gửi kèm đây một tấm bản đồ chỉ rõ nơi ông có thể tìm thấy những buồng điện thoại công cộng gọi bằng tiền xu, xem như đây là món quà cảm ơn cuối cùng chúng tôi dành cho ông. Có lẽ đây là cách duy nhất ông có thể thực hiện một gọi cho riêng mình.

Thân ái,
Công ty điện thoại

Không có biện pháp khắc phục

Một ông bố “biết suy nghĩ” có lẽ sẽ quyết định ngôi nhà này tốt hơn hết là không nên có chiếc điện thoại nào. Suy cho cùng thì chẳng phải loài người vẫn sống suốt nhiều thế kỉ mà không cần tới thứ thiết bị phiền toái đó sao? (Tuy nhiên tôi thấy cũng cần phải lưu ý rằng trong tất cả những bức tranh vẽ đã được phát hiện ở hang động, không có bức nào có hình một cô gái tuổi teen. Có lẽ thời đó không có bọn tuổi teen và đó có lẽ chính là lý do mà họ không cần có điện thoại.)

Tuy nhiên khi bạn ngừng sử dụng dịch vụ điện thoại, bạn sẽ được các nhân viên phòng Dịch vụ nhân quyền ghé thăm. Vì sao ư? Là vì các cô con gái của bạn đã báo lại với nhà trường rằng chúng bị bố tra tấn. (Tôi không nghĩ là trong trường hợp này sẽ có một bản án kết luận có đau đớn, thương tích nào, tuy nhiên, nếu tòa đưa bất cứ ông bố nào vào danh sách “đen”, nhiều khả năng chúng sẽ hoan hô nhiệt liệt.)

Tôi đã liên lạc với công ty điện thoại, hỏi về việc lắp đặt một chiếc điện thoại công cộng gọi bằng tiền xu ở nhà, nhưng họ từ chối xem xét đề nghị đó. Chắc là họ đã từng thử một lần và cô con gái điên cuồng, bị kích động vì không thể tìm thấy bất kì sự thay đổi nào trong nhà, đã bắt buộc phải đột kích bộ sưu tập tiền xu của các ông bố thì mới có thể tìm thấy thứ mà tất cả những người khác đều mang tới một bữa tiệc. Có lẽ công ty điện thoại không muốn có thêm bất cứ rắc rối nào về mặt luật pháp nữa.

Kết luận

Sẽ dễ dàng hiểu được tại sao cô con gái tuổi teen của bạn lại xuất hiện trong tình trạng điện thoại lúc nào cũng áp ở một bên má, cứ như thể nó (chiếc điện thoại) được phẫu thuật dính liền vào đó vậy, nếu chúng đang thảo luận một vấn đề thực sự quan trọng nào đó. Nếu bạn giám sát điều chúng đang nói (khuyến cáo là không nên giám sát trong thời gian quá lâu) thì bạn sẽ nhanh chóng rút ra kết luận là điều mà chúng nói là cấp bách hoặc (a) chả có ý nghĩa gì, hoặc (b) chính là điều chúng đã nói ngày hôm qua, tuần trước, thậm chí là tháng trước, hoặc (c) liên quan tới người nào đó đã nói điều gì đó với ai đó về trang phục mà chúng đang mặc. Chưa bao giờ chúng nói về vấn đề trường lớp hay về món quà mà chúng định mua tặng bố nhân Ngày của bố. Điều đó có nghĩa là bất kể điều gì con gái bạn cần nói chuyện qua điện thoại đều không thực sự cần thiết và con bé nên gác máy – tuy nhiên, khi bạn tuyên bố như vậy, bạn sẽ nhận được sự phản đối từ vợ, người ra vẻ không bị khó chịu tí nào bởi toàn bộ chuyện này.

“Chúng là bạn con mà, anh yêu”, cô ấy nhẹ nhàng nói với bạn. “Anh không thể không cho con tiếp cận với bạn bè nó được”.

Ồ, ai nói là bạn không thể chứ? Bạn hoàn toàn có thể, vì bạn mới là bố cơ mà!

Nghiên cứu thực địa

NGHIÊN CỨU KHOA HỌC VỀ NƠI CƯ TRÚ TỰ NHIÊN CỦA CÔ CON GÁI TUỔI TEEN: KHU PHỒ MUA SẮM

Khi tiến hành nghiên cứu để thực hiện cuốn sách này, tôi đã dành rất nhiều thời gian ở cùng bọn trẻ mới lớn, quan sát thói quen của chúng, học ngôn ngữ của chúng và ngăn chặn những cuộc hẹn hò của chúng. Sau một thời gian, tôi đã phải đánh giá cao “giống nòi” của chúng: một loài hoàn toàn khác biệt đang đấu tranh với Loài người vì những nguồn tài nguyên khan hiếm trên hành tinh này.

Lúc ở nhà, bọn trẻ mới lớn dành hầu hết thời gian để ở trong phòng riêng, mất hút sau một núi quần áo bẩn và nằm lì cho tới chiều. Thành thật mà nói sẽ dễ dàng hơn nhiều cho các ông bố nếu không phải đặt chân vào cái ổ của những cô con gái đang tuổi lớn, nhưng trong trường hợp họ bản khoản không hiểu bất đĩa trong nhà biến đi đâu hết cả thì đó lại chính là nơi duy nhất có thể tìm thấy câu trả lời. Có vẻ như bọn con gái mới lớn chẳng chịu hoàn thành bất cứ thứ gì trong phòng chúng cả. Thường thì chúng chỉ nằm lì trên giường, luyện tập điều mà chúng coi là quyền hợp hiến của chúng, đó là quyền được lười biếng, thờ ơ và ngủ mê mết.

Ở tầm tuổi 13, bọn con gái đột nhiên có một khao khát mãnh liệt là tuần nào cũng được dành thời gian cuối tuần để lang thang ở những khu phố mua sắm địa phương. Các ông bố có quyền nghi ngờ khao khát đó – khi con gái bạn 13 tuổi, bạn cần phải nghi ngờ bất kỳ một thôi thúc nào của chúng. Một ông bố biết điều sẽ không cho chúng đi – bạn thậm chí không cần phải nghĩ về điều đó.

“Tới khu mua sắm thì có gì sai chứ?”, những người trong gia đình có thể sẽ hỏi bạn câu đó. Hãy cẩn thận với câu hỏi này, vì nó là một cái bẫy đấy. Chẳng có gì sai với những khu mua sắm cả, chỉ trừ một điều, đó là vào dịp Giáng sinh, chúng sẽ rút cạn những dòng tiền trong thẻ tín dụng của bạn. Cái sai ở đây là con gái bạn muốn đến đó. Là một ông bố, đó là tất cả những gì bạn cần phải biết.

Mật mã điều khiển khi lái xe đưa cô con gái tuổi teen tới khu mua sắm

Bọn con gái tuổi teen sẽ phải nhờ cha mẹ lái xe đưa tới khu mua sắm. Điều này giống như một gánh nặng khủng khiếp vậy, nhưng nếu bạn nghĩ bạn có thể thoát được nhiệm vụ lái xe này thì đáng buồn là bạn đã mắc sai lầm: từ chối đưa con bé đi thì cuối tuần sau, một thằng nhóc 16 tuổi với đầy những hình xăm trên người sẽ đánh ngay một cái xe cửa kính màu đen vào sân nhà bạn, bấm còi inh ỏi và con gái bạn sẽ lao ngay ra cửa, lao nhanh tới mức bạn thậm chí còn không kịp gọi 911. Con bé sẽ

biến mất cả ngày mà không buồn gọi về nhà lấy một lần và sẽ chỉ trở về khi bạn chuẩn bị tổ chức đi tìm kiếm. Và lần tới, khi con bé muốn đi, bạn sẽ phải *cầu xin* nó để bạn được chở nó đi. Và nó sẽ đồng ý, nhưng có một vài điều kiện bạn cần phải biết.

Khi đến khu mua sắm, bố phải ngồi thụt xuống để không đứa bạn nào của con có thể nhìn thấy bố. Không được lái xe vào thẳng cửa trước!!! Phải thả con ở phía sau, cách thùng rác khoảng 20m. Không bao giờ, không bao giờ được hỏi con là có biết bọn con trai đang đứng hút thuốc ở đằng trước kia không. Cũng không được hỏi con là con chuẩn bị gặp ai. Càng không được hỏi con sẽ ở đó bao lâu. Và tuyệt đối không được nói chuyện với con.

Trong trường hợp có bạn con ở gần đó, con sẽ nhảy ngay ra khỏi xe, đóng rầm cửa xe lại, như thể con đang rất giận bố. Không bao giờ, không bao giờ được kéo cửa xe xuống và quát với theo con. Dù con sẽ giả vờ là không nghe thấy tiếng bố, nhưng không gì có thể đảm bảo là bọn bạn con không nghe thấy. Con không muốn chúng nghĩ là con và bố lại nói chuyện với nhau. À và bố đừng có nói: “Không có gì”, giống như kiểu bố đang ban ơn cho con ấy vì con sẽ không nói: “Cám ơn bố” đâu.

Nếu bố có ý định cho con tiền thì làm ơn hãy đưa trước khi tới khu mua sắm. Con sẽ xấu hổ lắm nếu mọi người nghĩ rằng con lấy tiền của bố. Con cần 10 đô ăn trưa và có một số đồ con cần phải mua. Những đồ này khoảng 40 đô nữa. Ngoài ra, bố còn nợ con tiền tiêu vặt nữa.

Đừng có bảo con mua cho bố bất cứ thứ gì ở khu mua sắm, kiểu như con phải làm thế ấy. Con sẽ xấu hổ lắm nếu phải mua cái *tô vít* (già sử thể) hay bất cứ cái gì khi bạn con ở đấy. Mà bố cũng không được vào đó mua đâu đấy! Bố tìm chỗ khác mà mua. Con sẽ xấu hổ lắm nếu thấy bố ở đấy.

Bao giờ đến lúc phải đón con về, con sẽ gọi điện cho bố. Con không muốn phải nói chuyện đâu. Con sẽ chỉ nói: “Tới đón con!”. Chỉ thế thôi. Bố làm ơn đừng có hỏi: “Ai đấy?”. Buồn cười lắm. Khi đến, bố có thể lái xe qua cửa trước, nhưng *không được* vẫy con! Bố tạt vào lề, rồi dừng lại và một lúc sau con sẽ tới. Bố chỉ được đứng đó chờ con, *không được* bấm còi inh ỏi. Con biết bố ở đó rồi! Bố ngồi đó mà bấm còi như thằng cha gốc ghếch nào đó thì chỉ có bố xấu hổ thôi.

Khi đã sẵn sàng, con sẽ ra và sẽ tiến về vị trí người cầm lái. Con sẽ nói với bố là con muốn là người lái xe. Bố *đừng* có làm ầm lên về việc con vẫn chưa đủ tuổi để được phép cầm lái. Khi bố nói không được, con sẽ trợn mắt lên và làm mặt giận cho bạn bè thấy khi đi vòng qua đường dành cho người đi bộ để vào xe. Con sẽ giật mạnh cửa xe và sẽ nhìn chăm chăm ra ngoài, hoàn toàn vô cảm. Nếu cần phải nói chuyện với con, bố hãy nhìn thẳng về phía trước và nhớ đừng mấp máy môi. Bố hãy đi khỏi nơi đó ngay lập tức.

Trên đường về nhà, bố cũng đừng có hỏi con là con đã gặp ai, đừng có hỏi con là con đã làm gì, đừng có hỏi con là con có mua

cái gì “đặc biệt” không, bố cũng đừng có đòi xem thứ con đã mua, đừng có hỏi con là có vui không. Con đi mua sắm không phải là để “vui”. Con sẽ nói chuyện với bố, nhưng chỉ là khi con đói, hoặc muốn dừng lại trên đường đi. Thế nên, bố làm ơn nói chuyện với con càng ít càng tốt. Con sẽ tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt khi nói chuyện với bố. Bố tuyệt đối không được hỏi con đã làm gì với số tiền bố cho để ăn trưa. Nếu bố thấy con nói chuyện với một cậu con trai và hỏi con về chuyện đó thì con thế chừng nào còn sống, con sẽ không bao giờ nói chuyện với bố.

Khi về đến nhà, con sẽ lên thẳng phòng con và sẽ bật đèn âm thanh lên. Con cần có thời gian để được ở một mình. Bố làm ơn đừng có đi theo con. Phòng con là tài sản sở hữu của riêng con mà! Nếu con cần bất cứ thứ gì ở bố, con sẽ nói cho bố biết. Con hi vọng bố con mình sẽ không phải giận nhau trong bữa tối.

Nghiên cứu thực địa các cô cậu tuổi teen

Bất chấp nguy hiểm có thể có cho bản thân, tôi đã quyết định điều tra cuộc sống của trẻ mới lớn, thâm nhập vào giữa cộng đồng tuổi teen – hay vào hang cọp, nếu bạn muốn gọi thế. Làm thế cũng chẳng khác gì Jane Goodall chuyển tới sống giữa bầy gô-ri-la, chỉ có điều tôi cá là chúng không bao giờ hỏi xin cô ấy tiền hay lấy cắp chiếc váy của cô ấy khi cô ấy không để ý. Tôi đã chọn một ngày thứ Bảy, ngày mà tôi biết những đối tượng trong bài nghiên cứu

của mình sẽ tụ tập thành một nhóm rất đông. Đó là một ngày đầy nắng, trời trong. Với bọn trẻ mới lớn mà nói, đó quả là một ngày hoàn hảo để lang thang cả chục tiếng trong khu mua sắm.

Để nghiên cứu trẻ mới lớn, không cần phải nguy trang một cách tinh vi vì thị lực của chúng rất kém, thường thì chúng chỉ nhận ra nhau thôi. Với chúng, người lớn hoàn toàn vô hình, trừ khi bạn tình cờ đi ngang qua con gái mình, con bé sẽ cau mày, nhăn mặt, lắc đầu, sẽ cảm thấy bị bề mặt chỉ vì bạn xuất hiện ở nơi mà bạn bè nó có thể nhìn thấy bạn. Hãy thử tiếp cận với con bé mà xem, bạn sẽ thấy nó lao nhanh đi, kéo tay cô bạn và ào vào một cửa hàng nào gần đó. Nếu bạn vẫn cố đuổi theo, chúng sẽ lấy nhà vệ sinh nữ làm chỗ trú ẩn.

Tộc trưởng

Trong một tòa nhà chật ních các cô cậu tuổi teen, lúc đầu sẽ chẳng có bằng chứng nào cho thấy trật tự xã hội của chúng được chia thành những nhóm rất đặc biệt. Quả thật, sự lang thang vô định của chúng khiến ta nghĩ chúng chẳng có bất kì một tổ chức nào. Phải có một người không chuyển động, ngồi im trên một trong những chiếc ghế dài (teen gọi người này là “ông cụ non”) thì mới có thể hiểu được hết những bộ tộc phức tạp này.

Loài Teen hoa thủy tiên¹ (Teenagis narcissus)

Nhóm đầu tiên có thể thấy là nhóm con gái lớn hơn. Nhóm này được coi là nữ hoàng của bọn tuổi teen. Chúng là những kẻ sống sót đã xoay sở để có thể trở lại khu mua sắm thường xuyên, bất chấp những lời yêu cầu đầy bức tức của những ông bố rằng chúng nên làm việc gì đó có ích hơn vào mỗi dịp cuối tuần. Thường thì chúng sẽ đi thành một nhóm ít nhất là ba đứa và có vẻ như chúng lấy điểm chung về màu mắt trang điểm, kích cỡ ngực để làm cơ sở phân loại cũng như điều kiện gia nhập nhóm. Chúng sử dụng rộng rãi sự phản chiếu bề mặt để điều chỉnh bề ngoài của mình. Số phận nhóm này lại nằm trong tay những người thợ giặt là kém cỏi, những người thật sự không biết làm cách nào để có thể làm sạch được những bộ quần áo của chúng nếu không làm co những bộ quần áo đó lại (và vì co lại, chúng trở nên chật cứng, tới mức các ông bố lại thấy khó thở).

Dù thống trị cả khu mua sắm nhưng có vẻ như những cô con gái mới lớn này lại hay bị lạc, phải lang thang trong những

---

¹ Một loại hoa có nguồn gốc từ Địa Trung Hải, thường nở hoa vào mùa Xuân, có màu vàng kim rất đẹp. Theo thần thoại Hi Lạp, vị thần Narcissus đẹp nổi tiếng và vì chỉ yêu bản thân mình nên chàng đã mãi mê ngắm dung nhan tuyệt đẹp của mình soi bóng dưới dòng nước đến mòn mỏi mà chết hóa thành hoa thủy tiên. Hoa thủy tiên tượng trưng cho sự vị kỷ và sự kiêu ngạo về vẻ đẹp hình thức của bản thân.

nhóm lớn. Hiếm khi chúng mua thứ gì từ cửa hàng – cả buổi chiều chúng chỉ chứng minh được một điều là chúng có khả năng đi lại và nhai kẹo cao su cùng một lúc. (Cũng có một số đứa sử dụng tới ngón tay của chúng để kéo cái vật nhóp nhép màu hồng (bã kẹo cao su) trước đôi mắt trống rỗng của chúng.)

Loại Teen khó chịu (Teenagis Obnoxius)

Thứ duy nhất có thể làm sao nhãng nhóm này là bọn con trai lớn tuổi hơn. Mà cái bọn đấy thì có vẻ như còn ít mục đích sống hơn cả bọn con gái nhóm này. Nếu bọn con trai đó có nhiều hơn ba đứa, một trong những đứa con gái thuộc nhóm này sẽ lùi lại, đứng trước mặt những đứa còn lại, nói thật to như thể nó là người chỉ huy một nhóm diễu hành vậy. Chúng sẽ ồn ào hết mức có thể khi di chuyển khắp khu nhà.

Không thể sử dụng thành thạo cái bắt tay, chúng chọn cách vỗ tay nhau, thỉnh thoảng còn nhảy cẫng lên và reo hò. Có vẻ như chúng tin rằng tất cả mọi người trong khu mua sắm đều đang nhìn chúng bằng con mắt đầy ngưỡng mộ.

Không như bọn con gái, tú đồ của bọn con trai lại có rất nhiều chỗ trống. Thật ra tôi còn nghi ngờ rằng khi khó khăn, ba thằng con trai, thậm chí còn nhiều hơn, có thể mặc đối nhau một cái quần. Không đứa nào trong số bọn chúng có thể chỉ ra được tác dụng thực sự của chiếc mũ bảo hộ dùng khi chơi bóng chày – chắc chắn là chúng có thể đội đúng chỗ, nhưng lại không thể hiểu được mục

đích của phần lưỡi trai và thường đội mũ chỉ để đối mặt với bọn phía sau. Những đứa mà phần lưỡi trai của mũ chỉ đúng hướng thì phần đó lại cong, khiến mặt chúng trông cứ như là ló ra từ một tờ báo bị cuộn vậy.

Dù mục đích chính của bọn con trai khi ở đây là lấy le với bọn nữ hoàng mua sắm, nhưng phần lớn thời gian chúng lại tránh tiếp xúc bằng mắt với bọn con gái. Chúng thản nhiên đi qua nhóm nữ hoàng, cứ như thể nhóm này không hề tồn tại, nhưng chỉ một giây sau khi đã đi qua, chúng sẽ ngay lập tức quay đầu lại quan sát đối phương. Nếu có một đứa con gái ngoái đầu lại nhìn, bọn chúng sẽ nhảy dựng lên y như bị điện giật vậy.

Quãng đường dài lang thang vô định có vẻ như đã khiến cả hai nhóm phải trả giá. Bọn con gái thì bắt đầu mỏi hết cả chân, đặc biệt là khi chúng ở gần tụi con trai, còn bọn con trai thì đáng vẻ thất thểu, cứ như là bị viêm khớp.

Những cuộc chạm trán có vẻ như bất ngờ

Đôi khi hai nhóm lớn hơn này cũng có gặp nhau – một nghi lễ đau đớn mà nếu theo dõi bạn sẽ thấy rất thú vị.

Khởi xướng cho chuyện gặp gỡ này là nhóm nữ hoàng. Một đứa trong nhóm sẽ búng tay, hoặc cố ý ngoái đầu nhìn khi bọn con trai thiếu nào lê qua. Điều này sẽ khiến bọn con trai phải dừng bước và trở nên lộn xộn, náo loạn, chúng hội ý với nhau theo cách

mà khi nhìn vào bạn sẽ thấy chúng đang thực sự hốt hoảng. Điều bộ hoang dại, một đứa vẫn còn “độc thân” trong bọn con trai sẽ theo vụ này, còn những đứa khác thì đều có vẻ không rõ ràng. Chúng sẽ cười toáng lên, dù qua vẻ mặt căng thẳng của chúng có thể thấy là tình huống này chẳng có gì đáng buồn cười cả.

Thường thì chuyện cũng chỉ dừng ở đây, bọn con trai sẽ lại rào bước, tự thuyết phục mình là thực ra chúng chẳng có cơ hội nào đâu. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, bọn con trai lại lon ton đuổi theo nhóm nữ hoàng, nhưng theo cách là chỉ đi ở bên kia đường khi nhóm nữ hoàng đi qua. Hiển nhiên là bọn con trai tin rằng chúng hoàn toàn vô hình trước bọn con gái khi lao qua chúng như những cầu thủ bóng đá ào vào sân vậy. Rồi chúng lớn vồn ở gần đó, có vẻ như tình cờ trong cách tiếp cận, nhưng thực ra là đang nỗ lực để nhân đôi khoảnh khắc tiếp xúc lúc trước. Lúc này bọn con gái lại rất nhẩn tâm, chả có biểu hiệu gì cho thấy chúng biết là bọn con trai có tồn tại. Lần đi qua thứ hai này sẽ kết thúc trong sự mơ hồ. Bọn con trai sẽ hoang mang vì phản ứng lạnh lùng này. Chúng sẽ không hiểu gì khi mà lần trước, mọi thứ có vẻ đều rất tốt.

Tuy nhiên, chỉ cần quyết tâm một chút, kết quả sẽ khác ngay. Bọn con trai sẽ đặt mục tiêu theo đuổi nhóm nữ hoàng, còn nhóm nữ hoàng sẽ cố tình giảm tốc, cho phép bọn con trai có thể đuổi kịp. Bọn con trai dứt tay vào túi quần. Bọn con gái lại đồng loạt “trơ mặt”. Bọn con trai chỉ còn biết nhìn chằm chằm vào bộ mặt “trơ

trên” của bọn con gái. Một chút căng thẳng chờ đợi. Rồi sự căng thẳng đó sẽ bị phá vỡ khi một đứa trong số bọn con trai lên tiếng “Chào!”. Cậu chàng lên tiếng, nhưng lại đưa mắt nhìn xung quanh, ra vẻ không quan tâm lắm đến phản ứng đáp lại. Đưa mắt nhìn nhau, bọn con gái nhận lời chào. Vậy là phần chào hỏi kết thúc.

Có thể sẽ có người nghĩ rằng thực hiện thành công “nghi lễ” này, bọn trẻ mới lớn sẽ chuyển qua một bước tiếp theo nào đó trong một quá trình tinh tế hơn. Nhưng đây chính là lúc trẻ thấy bối rối với người thật – với tất cả những nỗ lực mà chúng vừa mới thể hiện, chúng chưa thực sự hoàn thành được bất cứ việc gì. Bọn nữ sinh sẽ cố gắng thể hiện sự dính kết khi di chuyển ở ạt quanh khu mua sắm, nhưng sẽ dễ dàng nhận thấy chúng có quá nhiều biểu hiện căng thẳng. Còn bọn nam sinh khổ sở vì lo lắng thì chỉ muốn lảng đi thật nhanh, đứa này đẩy, đập đứa kia một cách điên cuồng, y như Three Stooges¹ lúc quá trốn ở quán cà phê vậy. Tự hào về “thành tích” của mình, chúng bước đi với dáng vẻ khệnh khạng – cái dáng vẻ ấy sẽ khiến hầu hết mọi người đều tưởng tượng rằng chúng đang cúi người xuống để mổ những hạt thức ăn dành cho chim ở trên mặt đất. Nhóm nữ hoàng sẽ túm tụm nhau lại và đưa mắt nhìn nhau trong khi vẫn bám sát mọi động thái của nhóm điều hành (bọn con trai) lạ lùng kia. Chúng sẽ thu vai lại, ưỡn ngực ra để làm nổi bật điểm khác biệt đặc trưng giữa chúng và bọn con

---

¹ Three Stooges: Phim hài kể về bộ ba nghệ sĩ tạp kỹ trong những năm 1930.

traí. Tôi gọi cái dáng vẻ kết hợp lạ lùng này là “khệnh khạng và can đảm”. Là một ông bố, thật khó khi nhìn cái dáng vẻ này mà không thấy buồn nôn.

Bọn con trai có vẻ không muốn nói chuyện với bọn con gái, dù rằng chúng vẫn liếc qua vai để xem bọn con gái có bị ấn tượng bởi những trò hề của mình không. Cuối cùng thì lực hút khổng lồ đem chúng lại với nhau đã không còn nữa, chúng bị tách nhau ra: bọn con gái cởi áo khoác, bước vào cửa hàng, vẫy tay chào tới tấp. Bọn con trai giả vờ không quan tâm, nhưng thực ra, ngay khi bọn con gái biến mất, bước chân của chúng liền trở nên chậm chạp và chúng thì trở nên ủ rũ, rầu rĩ. Chúng sẽ còn tiếp tục lang thang với vẻ mặt ủ rũ, rầu rĩ đó cho tới khi có một nhóm nữ hoàng khác xuất hiện.

Dù hiếm nhưng thỉnh thoảng vẫn có chuyện một cậu chàng có thể trao đổi thông tin liên lạc với một cô nàng thuộc nhóm nữ hoàng. Số điện thoại sẽ được trao tay qua một mẫu giấy. Đây chính là thời điểm mà bất kì ông bố biết điều nào cũng sẽ cảm thấy cần phải nhảy ra khỏi chiếc ghế mình đang ngồi, hé lộ thân phận và rượt đuổi thẳng nhóc đó, nhưng là một nhà khoa học đích thực, tôi buộc mình phải tiếp tục quan sát, không được can thiệp vào chuyện đó.

Nhưng tất nhiên là tôi sẽ tạo ra ngoại lệ nếu đó là con gái của tôi.

Loài Teen khóa môi (Teenagis Liplockis)

Vào một thời điểm nào đó, sẽ có một vài đứa quyết định rời “bầy đàn” cùng giới để hình thành cặp đôi khác giới. Thực ra chuyện này có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nhưng hầu hết các ông bố đều thích nó đừng xảy ra cho tới khi các cô con gái đã rời khu mua sắm.

Cặp đôi tuổi teen ở các khu mua sắm thường chỉ tay trong tay đi dạo khắp nơi. Chúng nhìn chòng chọc vào những tủ kính của các cửa hàng với cặp mắt đầy hiếu kì, cứ như thể chúng đang ở trên đường phố Paris ấy. Thường thì đứa này sẽ chỉ cho đứa kia một thứ gì đó, một chậu cây hoặc một vòi phun nước và chúng sẽ tròn xoe mắt ngạc nhiên vì những thứ vốn dĩ vẫn ở đó từ trước tới giờ.

Cặp đôi tuổi teen có thể nghĩ ra hầu hết những lý do kì cục để đâm bổ vào nhau, để rồi toét miệng ra cười với nhau, hoặc tệ hơn là hôn vội một cái. Thằng con trai sẽ dừng lại và đột nhiên quay đầu (nó sẽ không bao giờ làm chuyện này trong bất cứ một tình huống nào khác) và thế là chúng va chạm nhẹ, chúng xin lỗi nhau vì vị trí không thích hợp của đôi môi (vị trí được xem là biểu hiện công khai của tình cảm). Trong những tình huống như thế này, bảo vệ của khu mua sắm sẽ chẳng có tác dụng gì, họ không chịu dàn trận để xị hơi cay, thậm chí còn không chịu cho tôi mượn cái bình xị hơi cay ấy một lúc.

Người mới gia nhập

Không như hầu hết các loài nguyên thủy, bọn trẻ tuổi teen chuyển giao từ con nít sang thành công dân không-được-tích-sự-gì của khu phố mua sắm mà không hề có bất kì một nghi lễ hay một sự kiện đặc biệt nào. Việc gia nhập “bộ tộc teen” của chúng không được đánh dấu bằng một “nghi lễ trang trọng” nào, chỉ cần được ông bố với vẻ mặt đầy lo lắng thả ở cửa vào của khu phố mua sắm là đủ. Thậm chí, về mặt pháp luật mà nói, chẳng có gì chứng minh những tay “găng-xơ” này thực sự là trẻ mới lớn – một số đứa nhìn có vẻ còn chưa tới 11 tuổi. Thế nhưng, bằng vẻ bề ngoài, chúng lại tuyên bố với cả thế giới rằng dù 13 hay chưa đủ 13 thì chúng cũng đã sẵn sàng để cư xử như những teen thực thụ.

Loài Teen chưa phát triển (Teenagis underdevelopis)

Bọn con gái ít tuổi hơn xuất hiện ở khu phố mua sắm như thể chúng không chắc là mình có được phép ở đây hay không. Không như nhóm nữ hoàng ngênh ngang lượn lờ khắp nơi, bọn này lại thường dựa vào nhau thành một đồng và chỉ cần một đứa trong bọn lơ chân một cái là cả bọn sẽ đổ nhào như những quân đô-mi-nô. Thường thì chúng hay “gặm” vòng cổ và nói với nhau thật nhiều những câu “Ồi Chúa ơi”. Chúng rụt rè, nhút nhát, căng thẳng, lo lắng và *co rúm lại* khi có một kẻ cùng giống lớn hơn một chút mặc

áo lót “nâng ngực” có vẻ không đúng cỡ điều qua – có lẽ từ “*bị tê liệt*” có thể lột tả tốt hơn tinh thần này của chúng.

Không hiểu thấu đáo mục đích xã hội của các khu phố mua sắm, bọn con gái tuổi teen nhỏ hơn thường mang theo bên mình những vật chúng đã mua được. Đó là những chiếc túi nhỏ đựng những món đồ nữ trang rẻ tiền mà chúng đã mua vì những lý do mà chúng không bao giờ có thể giải thích cho những ông bố của chúng được. Mà những ông bố này lại thường muốn biết một người cần phải có bao nhiêu những chiếc vòng vợ vắn đó.

Những cô con gái này có vẻ như đang thực hiện một nhiệm vụ nào đó. Chúng đi nhanh hơn nhiều so với bọn cùng giống lớn hơn trong loài và thường xuất hiện một cách háo hức ở những tủ kính trưng bày đồ. Chúng thường túm năm tụm ba quanh những chiếc điện thoại, có lẽ là để thông tin cho nhau. Có người nghe thấy chúng nói “Mình đang ở khu mua sắm”, “Cậu đang ở đâu?”.

“Cũng đang ở khu mua sắm”.

Chúng còn có thể ở đâu được nữa chứ?

Bọn con gái tuổi teen nhỏ hơn này lại rất thích làm dáng khi xuất hiện ở chỗ đông người. Một nhóm bọn chúng sẽ ngồi phịch xuống một chiếc ghế dài và dành hàng giờ để “tút lại nhan sắc” cho nhau, chải tóc, tết tóc và bàn tán về chuyện trang điểm.

Có đôi lúc, một đứa sẽ lùi lại một bước, tách ra khỏi nhóm, giơ hai tay lên cao, vỗ hai tay vào nhau và nhảy bật lên. Trông thì có vẻ như đó là một lời cầu xin sự giúp đỡ về mặt tinh thần, nhưng thực ra đó là một hành động cổ vũ giả, dù rằng không thể biết được liệu tác giả của những hành động thể dục không lời đó có phải là thành viên của đội cổ vũ hay không. Nhóm nữ hoàng không bao giờ làm chuyện này.

Khi một nhóm con gái teen nhỏ hơn đi qua một cửa hàng băng đĩa nhạc và nghe thấy một giai điệu quen thuộc, chúng sẽ quay qua mỉm cười với nhau và cùng thể hiện một điệu nhảy đơn giản. Không ai có thể hiểu tại sao chúng lại làm như vậy. Khi một ông bố hỏi hành động kì cục đó là gì, bọn con gái tuổi teen sẽ một mực phủ nhận là chưa bao giờ chúng làm như thế (giống như những kẻ bị tình nghi là giết người vẫn thường chối tội ấy).

Loài Teen mập mờ (Teenagis Cluelessis)

Bọn con trai tuổi teen lang thang khắp khu mua sắm với một quyết tâm kiên định là không để bị mắc kẹt vào bất kỳ một vị trí nào mà chúng có thể phải nói chuyện với một đứa con gái. Chúng trở mắt, ngó người ra nhìn nhóm nữ hoàng, không còn định thần được là chúng định đi đâu và liên tục va vào tường vào bảo vệ. Chúng thích ném tiền xu vào vòi phun nước, dựa vào lan can tầng thượng và nhìn chòng chọc vào những chiếc áo của phụ nữ.

Những gì chúng thể hiện ra chỉ chứng tỏ một điều là chúng hoàn toàn không có mục đích sống.

Những sinh vật nhút nhát, vẫn còn khiếm khuyết trong hình thành này lại thích được nhìn thấy khi đang song hành bên cạnh những sinh vật giống cái cùng tầm tuổi, chứ không như bọn con trai lớn hơn không thích bị “bắt quả tang” lảng vảng bên nhóm nữ hoàng. Hết cười rúc rích, vẩy tay và nhìn chằm chằm, bọn con gái mới bước vào tuổi teen lại còn cất cái giọng lạnh lạnh, the the chào các “chàng trai trẻ”, khiến cho bọn này bối rối cực độ. Bối rối vì “bị để ý”, chúng hình thành năng lượng bối rối khiến chúng đau khổ, thậm chí đôi lúc còn khiến chúng tránh xa khỏi bọn con gái và cười toáng lên như thể cuộc “tháo chạy” của chúng là một chuyện cực kì khôi hài.

Những loài teen khác

Khu mua sắm giống như một đại dương bao la với không biết bao nhiêu sinh vật sống vậy. Cũng có những teen tìm cách tránh xuất hiện ở những nơi có khả năng hấp dẫn quá nhiều bạn đồng lứa này, thay vào đó, chúng chọn giải pháp an toàn là ở bên ngoài những bức tường. Phải đối mặt với một hệ sinh thái hoàn toàn khác biệt so với những teen định cư ở bên trong, những phân nhóm này đã tiến hóa thành những loài teen hoàn toàn khác biệt, với những phong tục xã hội đặc trưng rất phức tạp.

Loài Teen đột nhiên nổi loạn (Teenagis Sullen Rebellis)

Những tên hút thuốc “cắm rế” ngay phía ngoài cửa ra vào và nhả khói vào bất kì người nào qua lại. Chúng ngồi trên những bức tường xi-măng, đu đưa chân với vẻ mặt lúc nào cũng biểu lộ sự cáu kỉnh. Bắt buộc phải tồn tại trong nhiệt độ không thể đoán trước được của không khí bên ngoài, chúng thường mặc những bộ quần áo lông hoặc những trang phục tối màu, phơi mình ngoài nắng như những loài bò sát máu lạnh. Một số đứa đã cạo mặt, nhưng chỉ cạo được phần nào thôi, cứ như thể cạo một lúc là chúng mệt mỏi, không thể cầm nổi con dao cạo nữa ấy.

Loài Teen quá khích (Teenagis Extremis)

Phía bãi đỗ xe, chỗ những đoạn dốc thoải nhàn nhàn những tay trượt ván, những cậu chàng cố để được gãy xương bằng cách xuống cầu thang và trượt trên những rào chắn bằng những thiết bị có bánh bằng cao su. Với sự nhanh nhẹn của cơ, một người có thể coi những cậu nhóc này như những vận động viên, chỉ có điều là vận động viên của môn thể thao “tự hủy hoại mình”. Thú vị gì khi ném mình nằm úp mặt xuống vỉa hè? Điều này chỉ có những cậu nhóc đó mới có thể hiểu được. Đôi lúc tôi nghĩ chúng là những đứa trẻ bị lạc, vì chúng hoàn toàn không nhớ tới những ông anh họ đang ở bên trong khu mua sắm hẹn hò với bọn con gái và tránh những chiếc xe cứu thương.

Loài Teen động cơ đốt trong (Teenagis Internal Combustis)

Cũng ở ngoài bãi đậu xe còn có một nhóm kì cục khác nữa là nhóm con trai mê ô tô. Chúng tụ tập quanh một dãy những chiếc xe ô tô bóng loáng, dành hàng giờ để ngắm nghía đầu máy xe, trầm trồ về động cơ xe và bàn tán xôn xao về những dàn âm thanh trên xe. Có vẻ như chúng chẳng quan tâm đến một sự thật là những chiếc xe đó được tạo ra là để phục vụ mục đích đi lại. Thường thì gầm những chiếc ô tô sát mặt đất, thế nên, chỉ cần trên đường có bất cứ thứ gì to hơn hạt cây óc chó thôi là cũng đủ để làm cho những thiết bị giảm âm tuột ra khỏi khung rồi. Ngược lại, với xe tải nhỏ mũi trần, thiết bị này lại ở trên cao, với hệ thống treo được hình thành từ những chiếc thang gấp hoặc trượt. Không ai có thể trèo lên những phương tiện này nếu không có một chiếc ghế đầu hoặc một chiếc sào.

Loài Teen từ nguồn gốc khác (Teenagis of Other Parentis)

Thình thoảng bạn sẽ nhìn thấy những đứa trẻ trông hoàn toàn bình thường đang đá qua đá lại quả bóng trên bãi cỏ. Chúng không những có ý thức về sự tồn tại của người lớn mà còn biết gạt đầu và mỉm cười khi có người lớn đi qua. Có người còn cảm thấy nếu họ mở lời nhờ, những đứa trẻ này còn có thể sẵn sàng giúp họ chất đồ lên xe. Bọn con gái thì ngồi tám nắng và cười đùa với nhau. Trông chúng có vẻ gọn gàng và khỏe mạnh và chắc chắn là chúng bước ra từ những năm 1956.

Kết luận

Nhiều thập kỉ trước, khi các kiến trúc sư và các kĩ sư xây dựng nghĩ đến việc xây dựng những khu mua sắm, có lẽ họ chỉ tập trung vào những lợi ích tức thời của công trình do họ sáng tạo ra. Đó là tiêu diệt những khu buôn bán kinh doanh nhỏ lẻ, chấm dứt tình trạng tắc nghẽn giao thông, tạo ra một chuỗi sản phẩm chỉ có một chút khác biệt, hạn chế nạn phá rừng để tạo thành những bãi đỗ xe. Nhưng họ lại không lường trước được mức độ ảnh hưởng của những khu mua sắm này đối với bọn trẻ mới lớn của các thế hệ sau. Quả thật, nếu những khu mua sắm này không được xây dựng thì bọn trẻ mới lớn ngày nay đã buộc phải chuyển sang những hoạt động có ích hơn trong mỗi dịp cuối tuần.

Vợ tôi vẫn thường hỏi tôi phản đối gì chuyện các con gái cả ngày ở khu mua sắm. Cô ấy cho rằng trẻ mới lớn cần có chỗ nào đó để đi chơi. Tôi đáp lại: Ờ, được rồi, chúng có thể đi ra vườn quét lá, hoặc đi vào nhà để xe dọn dẹp đồng đồ tạp nham đã ở đó từ đầu những năm 80 và đã chiếm hết chỗ đỗ xe của tôi. Sao chúng cứ phải lớn vờn ở những chỗ có đủ nguy hiểm rình rập như bọn con trai hay quần áo chật?

Có một sự thật mà ai cũng biết, đó là bọn trẻ mới lớn có thể di chuyển cực nhanh để tận dụng được bất cứ kẽ hở nào trong liên minh giữa cha và mẹ chúng. Để có thể nuôi dạy chúng một cách đúng đắn, cha và mẹ cần phải đứng ở cùng một chiến tuyến. Chính vì thế việc kiên quyết phản đối những chuyến viếng thăm cuối tuần của bọn trẻ tới khu mua sắm và việc không để mình bị thuyết phục bởi những lý lẽ vớ vẩn của các ông bố là vô cùng quan trọng.

Đúng là có thể nó không được tán thưởng cho lắm, có thể không phải lúc nào nó cũng đúng. Nhưng bạn cần phải kiên định trong chuyện này. Vì đó là công việc của bạn mà. Vì bạn là một ông bố cơ mà.

Tội lỗi và trừng phạt

**BIỆN PHÁP TRỪNG PHẠT CŨ KHÔNG CÒN TÁC DỤNG,
BẠN CẦN CÓ BIỆN PHÁP MỚI, NHƯNG KẾT QUẢ CŨNG CHỈ CÓ TÁC DỤNG GÌ**

Một trong những niềm vui hiếm hoi của việc được làm cha của một cô con gái tuổi teen là được phép nghĩ ra những biện pháp trừng phạt sáng tạo dành cho nó (cô con gái tuổi teen). Trong quá trình sáng tạo đó, bạn có thể “hủy hoại cuộc đời con bé”. Điều này nghe qua thì có vẻ giống một mục tiêu đầy tham vọng, nhưng thực tế lại khá dễ dàng.

Bố: Con không được đi đâu hết nếu chưa rửa xong bát đĩa.

Con gái: Bố hủy hoại đời con rồi!!!

(Ấy thế mà chẳng ai buồn hỏi có tới hai đứa con gái đang tuổi lớn thì *cuộc đời bạn* bị hủy hoại như thế nào.)

Điều khó hiểu ở bọn con gái mới lớn là có vẻ như chúng không nắm bắt được sợi dây liên kết giữa hành vi của chúng với sự trừng phạt là kết quả tất yếu của những hành vi đó, ngay cả khi bạn giận đến tím tái mặt mày hay dấm tay cái rầm xuống mặt bàn ăn. Con gái bạn sẽ tiếp tục phạm những lỗi tương tự khiến bạn phải gia tăng

sự nghiêm khắc trong biện pháp trừng phạt nhằm nỗ lực (nhưng không đem lại kết quả gì) khiến nó phải thay đổi

Dù sao thì, nếu một ông bố không cẩn thận thì cái vòng ngày càng luẩn quẩn này có thể dẫn tới (a) tắc mạch máu và (b) trừng phạt thái quá. Trừng phạt thái quá xuất hiện khi tất cả những biện pháp trừng phạt được áp dụng cùng một lúc, kết hợp với nhau trở thành biện pháp trừng phạt của riêng bạn. Chẳng hạn, nếu bạn mắng mỏ con gái suốt một hoặc hai tuần, bạn sẽ thấy đầu mình căng ra, các dây thần kinh của bạn như được đặt lên một cán cân mà một bên là sáu tách cà phê, một bên là liệu pháp sốc điện. Hãy thử tước cái đặc quyền được lái xe của con bé mà xem, bạn sẽ trở thành Tài xế cả ngày ngay. À, chắc bạn còn nghĩ rằng cấm con bé sử dụng điện thoại là một việc làm đặc biệt thông minh, đúng không? Thế thì hãy chuẩn bị tinh thần để đón nhận cơn lũ bọn con gái mới lớn tràn vào nhà bạn vì “có chuyện khẩn cấp” đi nhé!

Danh sách những hoạt động bị ngăn cấm của một ông bố biết điều

Con gái mới lớn là một dự án đang dang dở, là người phải đập khuôn những kinh nghiệm sống để học và phát triển. Nhiệm vụ của người làm cha là phải ngăn chặn quá trình này càng lâu càng

tốt. Để làm được điều đó, ông bố cần phải kiên định và cụ thể trong danh sách những hoạt động bị ngăn cấm, nếu không con gái ông ta sẽ tìm được kẽ hở. (Nếu có vấn đề gì liên quan đến luật, tôi sẽ đưa cô con gái tuổi teen của mình ra đọ sức với những luật sư có thu nhập cao nhất nước, vì con bé có thể khiến cho những thẩm phán của Tòa án tối cao cũng phải khóc thét lên.)

Bố: Bố tưởng bố đã nói là con không được đi chơi tối nay mà.

Con gái: Con hỏi xin bố để được đi chơi với Brittany, bố bảo không được. Nhưng bây giờ con đi chơi với Katie mà.

Bố: *(Có thể nghe thấy tiếng đầu nổ tung)*

Đây là một vấn đề nảy sinh rất cần phải có trong danh sách ***Tuyệt đối không*** dành cho những cô con gái tuổi teen.

Xe máy

Con có mất trí không thế? Con có biết cái thứ có tên là “xe máy” này nguy hiểm như thế nào không? Để bố nói cho con điều này nhé: chỉ có kẻ hoàn toàn, vô cùng ngu ngốc mới cuời lên lưng một loại máy mà biện pháp duy nhất bảo vệ anh ta khỏi va chạm với những vật khác lại là không khí. Đừng có đưa cho bố những bức ảnh bố đang lái xe máy lúc bằng tuổi con. Chúng hoàn toàn chẳng dính dáng gì tới chuyện này cả!

Đánh em trai

Bất kể con có nghĩ gì thì em trai con cũng không phải được ném xuống trái đất này để con có “thứ gì đó” cấu véo, đánh đập. Bố cũng biết những câu mè nheo của nó rất khó chịu, nhưng con hãy dừng cái trò đánh em đó đi. Để bố nói cho con một chút về sinh học nhé. Đúng là bây giờ các cơ bắp của em trai con chỉ như những sợi mì ống mảnh khảnh, nhưng nó đang phát triển với tốc độ chóng mặt đấy, mỗi năm nó cũng cao thêm khoảng 5cm, nặng thêm vài cân. Trong khi đó thì con sẽ không phát triển gì thêm ngoài cái miệng. Con gái, hãy dành một chút thời gian mà ước lượng xem em trai con to lớn hơn con lúc bằng tuổi nó tới mức nào và con thấy không, con chỉ còn khoảng 12 tháng trước khi em con có thể đấm lại con cực mạnh đấy. Con có nghĩ là em trai con sẽ quên hết những “cú đấm sấm sét” mà con đã dành cho nó trong vài năm qua không? Bố thì không nghĩ thế đâu. Nếu là con, bố sẽ “cầu hòa” *ngay từ bây giờ*, con gái ạ.

Tiệc tùng

Kể từ khi con khước từ yêu cầu vô cùng hợp lý của bố là được đi cùng con tới tất cả những bữa tiệc mà con được mời tham dự, thì bố chỉ có thể rút ra một kết luận. Đó là: Ở những bữa tiệc đó chắc chắn có thứ gì đó mà con không muốn bố nhìn thấy. Bố thực sự không quan tâm “tất cả những bạn khác” có tới đó hay không. Mà thực ra, đó chính là lý do quan trọng nhất con không nên tới

đó đấy! Chính điều con làm cùng với “tất cả những bạn khác” đó đã khiến bố phải lo lắng.

Hôn

Đôi môi của con đã đủ căng (mọng) khi nói chuyện điện thoại rồi, không cần tới lực do một cái miệng của một cậu trai nào đặt lên đó nó mới căng đâu. Hơn nữa, hôn sẽ tạo ra những tác động không thể đoán trước được lên não của bọn con trai và thường sẽ khiến não gửi những tín hiệu bừa bãi tới tay cậu ta. Con cần phải giữ cho vi trùng của mình chỉ ở trong miệng mình, không được chia sẻ nó cho bất cứ người nào. Còn nếu quả thật con có quá nhiều thời gian rảnh cho đôi môi của mình, thì tại sao con không thử học thổi kèn?

Hình xăm

Xăm giống như có một hình thu nhỏ của con tàu Exxon Valdez¹ trên cơ thể con vậy, nó sẽ tồn tại mãi mãi trên da của con. Có bao giờ con để ý là khi trên báo có đăng tin lệnh truy nã một tên tội

---

¹ Exxon Valdez: Con tàu của hãng dầu nhờn lớn nhất thế giới Exxon Mobil bị chìm ngoài khơi Alaska ngày 24.03.1989, gây ra những tác động to lớn đối với hơn 2.000km bờ biển tại đây khi 8 trong số 11 thùng chứa dầu lớn của tàu đã bị vỡ, đổ xuống biển Alaska khoảng 10,8 triệu gallon dầu thô. Tác giả dùng hình ảnh này để ám chỉ tác hại của việc xăm hình đối với cơ thể con người cũng nghiêm trọng như thảm họa mà con tàu Exxon Valdez gây ra.

phạm nào đó, họ sẽ miêu tả hắn và gần như lúc nào tên tội phạm đó cũng có những hình xăm? Không lẽ con chưa bao giờ đọc “Gunter Grass¹ - người giành giải Nobel văn học năm 1999, cao 1,7m, dưới mắt trái có hình xăm một con rắn đang ăn thịt một con thỏ” sao?

Làm ơn đừng có đưa cho bố một tờ danh sách những đứa bạn con mà bố mẹ chúng cho phép chúng được xăm hình vĩnh viễn trên da. Với bố, đấy chỉ là bằng chứng chứng tỏ họ đang lợi dụng quyền của họ mà thôi. Và cũng đừng có làm phiền bố bằng cách miêu tả hình xăm của Heather là “nhỏ xíu và trang nhã”. Những chấm của cái khuôn màu xanh tạo nên hình cái bánh mì đúng là “nhỏ xíu” thật. Nhưng chẳng lẽ điều đó lại khiến nó trở nên “trang nhã” sao?

Trong bất cứ hoàn cảnh nào con cũng không được xăm hình. Đó là thỏa hiệp hợp lý nhất của bố đối với con về vấn đề này đấy.

Con trai trong phòng

Con có điên không thế? Bố vào phòng con nhiều rồi và bố biết đầu đó dưới cái đồng quần áo kia có một cái được gọi là “giường”.

---

¹ Gunter Grass: sinh năm 1927, là nhà văn Đức nổi tiếng nhất hiện thời. Ông giành được giải Nobel văn học cho tác phẩm “Chiếc trống thiếc” (sáng tác năm 1959) của mình năm 1999. Ngày 12.08.2006, trong một lần trả lời phỏng vấn, lần đầu tiên ông thú nhận đã từng là thành viên của đội đặc nhiệm khét tiếng Waffen SS của Hitler. Chính điều này đã khiến ông gặp không ít khó khăn, tuy nhiên, sau đó, với tài năng thực thụ và sự thẳng thắn, trung thực, vụ âm ỉ hiện giờ không thay đổi chút gì hình ảnh cao đẹp của văn hào trong lòng độc giả quê hương ông cũng như thế giới.

Một thằng con trai mà nhìn thấy một cái giường với một đứa con gái đứng ngay bên cạnh, nó sẽ luôn nghĩ rằng nằm xuống là một ý tưởng tuyệt vời. Chẳng nào con còn sống trong ngôi nhà của bố, hoặc con chưa đủ 30 tuổi, con vẫn phải đứng thẳng khi có sự hiện diện của bọn con trai.

Con trai ở lại chơi khuya trong phòng khách

Khi con bật tất cả các đèn và ngồi xuống đi-văng để xem một bộ phim trên ti vi với một cậu con trai, con có thật sự nghĩ rằng cậu ta có thể tập trung sự chú ý vào mỗi cái màn hình không? Thêm nữa, đi-văng nhà mình rất nhỏ, bố rất không thoải mái khi cứ phải kẹp giữa hai đứa bọn con.

Con trai

Thằng thán mà nói, bọn con trai là “thứ” chưa thực sự cần thiết trong cuộc sống của con bây giờ. Nào bọn chúng được ngâm trong một chất hóa học có tên là kích thích tố sinh dục nam. Mà cái chất hóa học này chỉ tạo ra những suy nghĩ lý trí, tăng cường máu lên não và hình thành những hành vi phiến toái (và trong ngôi nhà của bố, đó thậm chí còn là những hành vi nguy hiểm). Chắc chắn là con cũng đồng ý rằng bọn con trai chỉ được cái nhút nhát, chẳng có gì hấp dẫn, đôi bàn tay thì quá thô kệch, lại còn thích khám phá nữa chứ. Nếu tò mò, con có thể nhìn ngắm bọn con trai trên ti vi và bố chắc là bọn chúng còn có trang web riêng đấy.

Một chút phòng ngừa...

Thường thì khi ngồi xem các chương trình thể thao trên ti vi, uống bia, ăn khoai tây chiên, tôi luôn suy nghĩ xem cách nào là tốt nhất để có thể ngăn chặn các con tôi khỏi những thói quen không lành mạnh. Với mỗi đứa con có những chiến thuật riêng biệt, vì mỗi đứa lại có một nét tính cách riêng (dù rằng, tính cách của đứa nào cũng khiến tôi nổi điên lên được).

Hút thuốc, chẳng hạn như vậy, không bao giờ là vấn đề đối với con gái lớn của tôi, vì với con bé chỉ cần buống phổi thu nhỏ lại một chút cũng là tạo điều kiện cho các đối thủ của nó rồi; nhưng con gái nhỏ của tôi lại có vẻ dễ bị tổn thương bởi áp lực từ bạn đồng lứa. Những đứa bạn có cái nhìn như muốn hút máu người khác của con bé thỉnh thoảng lại nồng nặc mùi thuốc khi tôi ra giải thích với chúng là con gái tôi không có nhà vì tôi nói là nó không có nhà.

Khi tình cờ thấy một bao thuốc chưa mở trong ngăn kéo ở bàn của con bé, không phải tôi cố tình kiểm tra, chỉ là tôi đang tìm một chiếc đĩa trắng để sao các dữ liệu trước khi chiếc máy tính của tôi tắt phụt vì lỗi Windows (chuyện vẫn thường xảy ra trong quá khứ), tôi nhìn chằm chằm vào cái thứ mà tôi vừa mới tìm thấy, cảm giác chết lặng và thất bại xâm chiếm con người tôi. Tôi nhận ra rằng mình cần phải làm gì đó, không chỉ là “nói chuyện thẳng thắn” với cô con gái nhỏ của mình. Mà cuộc “nói chuyện thẳng thắn” của tôi với con bé diễn ra như thế này đây:

Bố: Bố muốn nói chuyện với con về việc hút thuốc.

Con gái: *(Ngước mắt lên, đầu lắc lư)*

Bố: Sao? Đừng có lúc lắc đầu nữa, bố đang nói chuyện với con mà.

Con gái: *(Thôi không lắc đầu, mắt nhìn xuyên qua tôi như thể trong mắt nó có tia X-quang vậy)*

Bố: *(Nén giận)* Hút thuốc rất nguy hại. Nó có thể gây ung thư, tăng khả năng đột quỵ. Nó có thể dẫn tới tử vong, điều mà bố cảm thấy cần phải tránh nếu có thể được.

Con gái: *(Thở dài)* Chúng ta có *cần phải* nói về chuyện này không bố?

Bố: Con nghe bố nói đi.

Con gái: Sao cũng được ạ.

Bố: Khi còn trẻ, con có thể bỏ thuốc bất cứ khi nào con muốn, nhưng thực ra nó rất dễ gây nghiện. Con có thể nghiện mà không nhận ra đấy, con gái ạ.

Con gái: Giờ con đi được chưa?

Bố: Bố còn chưa nói xong mà.

Con gái: *(Thở dài)*

Bố: Con yêu, chỉ là bố quan tâm tới con. Bố không muốn con tập hút thuốc. Hãy hứa với bố là khi có bạn nào mời con thử một điếu, con hãy từ chối một cách lịch sự. Chỉ cần nói: “Không, cảm ơn”. Và sau đó không bao giờ nói chuyện với bạn

ấy nữa, không nói bất cứ điều gì chừng nào con còn sống.
Được không?

Con gái: *(Cắm tai nghe CD)*

Bố: Con có nghe bố nói không đấy?

Con gái: *(Không phản ứng gì)*

Bố: *(Nhẹ nhàng tiến tới, nhắc một bên tai nghe của con bé ra, tiếp tục nỗ lực nhắc nốt bên còn lại và giằng lấy chiếc máy nghe nhạc)* Bố không thể nói chuyện được với con.

Con gái: *(Nhún vai, trợn mắt, thờ dãi, lại bật nhạc)*

Bố: *(Huyết áp tạo ra những âm thanh như thổi còi)*

Cần nhắc lại kế hoạch tấn công vấn đề hút thuốc, tôi nhớ lại chuyện lúc mình còn là một đứa trẻ mới lớn, khi cuộc sống khó khăn hơn nhiều và cũng là lúc hình thành tính cách và tôi nhận ra chiến thuật của bố tôi (bố tôi nói sẽ giết tôi nếu tôi hút thuốc) không phát huy tác dụng trong trường hợp này.

Không được, nếu tôi làm cho con gái mình sợ bằng cách đứng thẳng, huơ huơ nắm đấm trước mặt nó thì sẽ không phải là cách hay. Vì khi nhìn thấy, con bé sẽ biết đấy là trò bịp, chỉ là trò dọa thôi.

Vậy là hôm sau, khi con gái tôi đi học về, bụng đói meo như mọi khi, tôi đã ngồi sẵn ở đó với một chiếc bánh pizza vừa mới được chuyển tới, cố giữ vẻ mặt vô tội. (Thành thật và nghiêm túc là những đặc tính quan trọng trong mối quan hệ cha-con gái và nếu

không muốn sự lừa gạt dối trá lên ngôi thì lúc nào cũng phải vận dụng hai đặc tính này.)

Con bé đứng sững lại khi nhìn thấy tôi, nhãn mặt nghi ngờ. “Chuyện gì thế ạ?”, con bé hỏi.

“Không có gì”, tôi cười vui vẻ. “Ăn pizza không con?”

Có chứ, con bé muốn ăn chứ. Tôi có thể nhìn thấy sự thèm thuồng trong ánh mắt con bé. Bình thường khi đi học về, con bé sẽ vét sạch những ngăn tủ đồ ăn trong bếp chỉ trong nháy mắt. Con bé không bao giờ từ chối nguồn thức ăn ngon lành ngay trước mắt mình đâu. Sự nghi ngờ chỉ làm con bé chần chừ trong giây lát, rồi nó chộp lấy một miếng bánh, nhai ngấu nghiến và nhìn tôi một cách cẩn thận.

“Ăn đi con”, tôi nói.

“Có chuyện gì thế ạ?”, con bé cất tiếng, miệng vẫn ngồm ngoàm đầy bánh. “Mẹ bỏ bố à, hay có chuyện gì thế ạ?”

Tôi nhướn mày. “Ý con là gì?”

Con bé nhún vai. “Chỉ là bố hành động rất... thân thiện”

“Mẹ có nói là sẽ bỏ bố à?”

“Quên chuyện đó đi ạ!”

“Mẹ có nhắc tới người nào không?”

“Được rồi, bố đã trở lại bình thường rồi đấy”.

Tôi để con bé tận hưởng miếng bánh pizza của mình. Khi con bé tống mẩu bánh cuối cùng vào miệng, tôi đứng dậy và nói: “Bố con mình ra ngoài đi!”

Về mặt con bé có vẻ cảnh giác. “Tại sao ạ? Chuyện gì vậy ạ?”

“Không có gì. Chỉ là bố muốn nói chuyện với con một lúc thôi mà”.

“Con sẽ không quét lá rụng đâu đấy”.

“Ừ, không phải quét lá rụng”.

“Nếu là chuyện vất cái xe đạp của bố dưới mưa thì đó không phải là lỗi của con”.

“Cái gì cơ? Con nói là con vất...” Tôi hít một hơi thật sâu, tự nhắc mình phải tập trung vào nhiệm vụ. “Không, không phải chuyện đó. Bố chỉ muốn nói chuyện thôi”.

“Con không muốn nói chuyện. Nói chuyện về cái gì mới được chứ?”

“Không có gì xấu đâu”.

Con bé đứng dậy, tò mò, nhưng có vẻ sợ hãi: “Con còn phải làm bài tập về nhà”.

“Thôi nào, chỉ mất một phút thôi”.

Chúng tôi đi ra sân sau. Con bé dừng lại khi nhìn thấy những cái hố mà con chó ngu ngốc của tôi đã “cẩn mẫn” đào quanh những

bụi cây. Hiển nhiên là chú chó của tôi tin rằng nếu chủ nó dành quá nhiều thời gian để chăm sóc những cái gốc của những bụi cây đất tiền này thì chắc chắn phải có cái gì đó có thể ăn được chôn ở đây. “Những cái hố này không phải là lỗi của con đâu đấy nhé”, con gái tôi cảnh báo tôi.

“Bố biết”.

“Con sẽ không lấp chúng đâu đấy. Đó không phải là việc của con”.

“Bố con mình ngồi lên cái bàn nhún trampoline¹ kia nhé!”, tôi đề nghị.

Bàn nhún là một thiết bị dùng để “phóng” trẻ em lên không trung. Chẳng có lý do hay ho nào để sở hữu một thứ như thế, thế nên, khi các con tôi nói chúng muốn có một cái bàn nhún, tôi đã Kiên Quyết Phủ Quyết và thế là chúng đã mua tặng tôi một cái nhân Ngày của Bố.

Tấm bạt màu đen của cái bàn nhún nóng hầm hập dưới sức nóng của mặt trời, nóng tới mức khó chịu khi bố con tôi nhảy đến chỗ ngồi. Tôi đưa tay vào túi, rút ra bao thuốc.

---

¹ Trampoline: Bàn nhún trampoline là trò chơi thể thao vận động được ưa chuộng trên khắp thế giới. Đó là một thiết bị bao gồm một tấm bạt được căng trên một khung thép có nhiều lò xo. Bản thân tấm bạt mà người dùng nhún nhảy trên đó không có sự đàn hồi, sự đàn hồi của bàn nhún được tạo ra từ những lò xo gắn kết tấm bạt đó với khung thép.

“Ôi”, con bé thốt lên. Mắt con bé thoáng chút lo lắng trước khi chuyển sang lạnh tanh. “Bố đã làm gì trong phòng con?”

“Bố tìm cái đĩa mềm. Con chả nói là bố có thể lấy được một cái trong ngăn kéo bàn con là gì”, tôi nhắc con bé.

Con bé luồn tay vào mái tóc. “Chuyện đó... *tuần trước*”. Con bé đưa chân ra phía ngoài mép cái bàn nhún, chuẩn bị nhảy xuống. “Bố không được lục lọi đồ của con. Đó là *phòng con* cơ mà”.

“Con lấy những cái này ở đâu vậy?”, tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Chúng là của *bạn con*”, con bé rít lên.

“Bạn à?” Tôi để con bé nhún một lúc khắp cái bàn nhún, rồi từ từ rút ra một cái bật lửa. “Được rồi”.

Con gái tôi trợn mắt lên. “Bố làm gì đấy?”, con bé hỏi.

“Bố nghĩ là bố con mình có thể thử hút thuốc cùng nhau”.

“Gì cơ ạ?”

“Bố nghĩ bạn con đưa cho con những thứ này vì một lý do. Con muốn hút thuốc, thì chúng ta cùng thử nhé. Bố và con”.

“Bố nghiêm túc chứ ạ?”

“Rất nghiêm túc, con gái ạ”. Tôi vắn vè điếu thuốc, châm lửa, mắt hơi nhú lại. “*Này*”, tôi đưa điếu thuốc đó cho con gái và châm một điếu khác.

Hai bố con tôi ngồi đó, nhìn nhau căng thẳng. Điều thuốc chậm chạp cháy trong tay con bé, khói thuốc tạo thành một bức điện tâm đồ ngẫu nhiên trong không khí. “Làm một hơi đi”, tôi giục.

“Sao chúng ta lại làm việc này ạ?”, con bé thì thầm, sự cảnh giác lên đến cao độ.

“Để không đặt con vào một tình huống phải không vâng lời bố của mình, điều mà bố biết chắc trong bất cứ hoàn cảnh nào con cũng sẽ không bao giờ làm, bố nghĩ sẽ tốt hơn nếu con được bí mật cho phép hút thuốc”.

Ánh mắt con bé ám chỉ rằng chắc đã một, hai lần trong đời nó rơi vào hoàn cảnh phải không vâng lời bố, nhưng nếu có chuyện đó, con bé sẽ giữ kín chuyện đó như một bí mật đặc biệt.

“Thử đi, rít một hơi xem”, tôi lại gợi ý. Hai má con bé hóp lại khi nó hít cái chất bẩn không quen thuộc đó vào họng. Nhìn mặt con bé cứ như thể nó vừa mới vô tình nuốt phải một con chuột vậy và con bé bắt đầu ho sặc sụa.

“Ngon chú, hả?”

Tôi có thể thấy cái đầu non nớt của con bé đang tính toán khi xem xét phần đầu đang cháy âm ỉ của hệ thống chuyển phát chất độc trong tay mình. Con bé không nghĩ các lá phổi trong người lại phản ứng dữ dội như vậy với việc tống một điều thuốc pha các-bon

vào những bức tường nhạy cảm của chúng và con bé đã biết nếu có ý định thể hiện trước mặt bạn bè, nó cần phải chế ngự được những phản ứng sinh học của cơ thể. Với một cái cau mày đầy quyết tâm, con bé rướn người về phía trước, rít thêm một hơi và chỉ một giây sau là nhả khói qua cả mắt, mũi và miệng.

“Sẽ tốt hơn nếu con hít thật sâu vào”, tôi nghiêm nghị nói.

Con bé nhìn tôi tin tưởng, điều đó gần như khiến trái tim tôi tan nát.

Đến nửa điều thứ hai, cơ thể con bé có vẻ như đã chịu khuất phục trước việc bị hành hạ. Hai má con bé hồng hào vì ni-cô-tin hoặc vì việc thiếu oxy đã kích thích các mao mạch phải sống sót sau trận đột kích. “Thêm điều nữa đi”, tôi hào phóng đề nghị.

Giờ con bé đã có vẻ quen với thuốc. Thay vì cầm điều thuốc như cầm một chiếc bút chì, giờ con bé đã biết kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay thanh mảnh, vô tư vung vẩy nó trong khoảng không. Thậm chí con bé còn biết châm điều tiếp theo từ mẩu thừa còn lại của điều trước, khiến tôi phải mỉm cười đắc thắng.

Điều thuốc của tôi cứ tự cháy mà không cần sự trợ giúp của hai lá phổi. Khi đưa điều thuốc lên môi, tôi chỉ hút mà không cần hít vào, giống như Clinton thử cần sa vậy. “Mặt bên của bao thuốc có ghi phần thưởng lớn nhất dành cho người sử dụng sản phẩm này lâu dài là sự tổn thương nghiêm trọng”, tôi nói.

Tiếng cười của con bé nghe cứ như tiếng hai cái que khô đập vào nhau. “Có lẽ tuần sau bố con mình nên thử heroin”, tôi gợi ý rồi đứng dậy. “Có muốn nhảy trên cái bàn nhún này một chút không?”

Việc tôi đứng dậy khiến con bé ngả nhào. Con bé giơ điều thuốc ra xa người khi quay lại tư thế bắt chéo chân lúc trước. “Không cần”, con bé nói với tôi.

“À...”, tôi nói. Tôi hơi nhún chân, khiến tấm bạt của chiếc bàn nhún hơi rung rinh. Con bé chống một cánh tay run rẩy để ngồi cho vững. Cảm nhận được tôi chuẩn bị kết thúc cuộc phiêu lưu nhỏ của mình, con bé rít một hơi thật dài, cứ như thể một người đang cố ăn thật nhiều trước khi bữa tiệc đứng buổi tối kết thúc vậy.

Tôi tung người lên cao.

Có vẻ như có điều gì đó đang thay đổi bản chất kinh nghiệm này của con bé. Nếu cơ thể của con bé không thể thuyết phục nó chấm dứt hành động vô nghĩa này bằng cách tạo ra một vài cơn đau phổi, nó sẽ khiến cho một vài bộ phận bên trong cơ thể đấu đá lẫn nhau. “Này, bố có thể ngừng nhún nhảy một phút thôi được không?”, con bé nói.

“Một lần nữa thôi”, tôi hứa với con bé.

Có thể cảm nhận được cả cái nóng tỏa ra từ tấm bạt của cái bàn nhún, tuy thế, tôi ngờ rằng những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán con bé là do những xáo trộn bên trong cơ thể con bé gây ra.

Con bé bắt đầu bò qua mép bên kia của cái bàn nhún, gương mặt xanh-xám một cách thú vị. Khi rơi xuống mặt đất, đôi chân con bé run rẩy như thể nó vừa mới đáp xuống trung tâm của một cơn động đất và tôi có cảm giác nào con bé vẫn nghĩ nó vẫn còn đang ở trên cái bàn nhún kia.

Tôi nhảy xuống mặt đất, vòng tay ôm con bé. “Con ổn chứ?”

Con bé điềm nhiên gạt đầu, nhưng lại bám lấy tôi khi tôi nửa dìu, nửa cõng con bé vào giường. Con bé đổ vật ra giường như một bọc quần áo bị ném ra khỏi chiếc xe tải chở đồ, hai tay con bé nắm chặt lấy tấm chăn trải giường trong một nỗ lực giữ cho căn phòng khỏi bị quay vòng vòng.

Lắng nghe hơi thở bực bội của con bé, tôi chắc rằng sau khi tỉnh dậy, con bé sẽ chọn cách đối mặt với thế giới như một người không hút thuốc.

Phiên tòa xét xử cô con gái lớn của tôi

Chủ tọa W. Bruce Cameron đáng kính

Quan tòa bố: Hãy ổn định chỗ ngồi. Chúng ta có mặt ở đây hôm nay để xét xử vụ kiện chống lại con gái lớn của tôi, vì tội trộm, cướp và phá hoại tài sản. Tòa muốn hỏi các bên đã sẵn sàng để tiến hành phiên xét xử chưa?

Con gái nhỏ: Bên nguyên đã sẵn sàng, thưa quý tòa.

Quan tòa bố: Rất tốt. Và bị đơn đã quyết định tham dự phiên tòa?

Con gái lớn: Vâng, thưa quý tòa.

Quan tòa bố: Tòa sẽ bắt đầu với phần mở đầu (phần kể lại sự việc)

Con gái nhỏ: Cảm ơn quý tòa. Phiên tòa sẽ chứng minh chắc chắn rằng bị cáo đã cố tình và chủ ý vào phòng ngủ của con, tiến tới tủ đồ của con và lấy đi một chiếc quần bò màu xanh mà con đã mua bằng tiền của chính mình, rồi mang chiếc quần bò đó về phòng chị ấy. Tại phòng mình chị ấy đã phá hoại *không thương tiếc* chiếc quần của con. Nếu hành vi phạm tội này không bị trừng phạt thích đáng, thì tiếp theo chị ấy sẽ lấy chiếc áo len dài tay của bố và sẽ mặc chiếc áo ấy khi nào xuống phố, giống như chị ấy đã làm 2 tuần trước.

Con gái lớn: Này!

Quan tòa bố: Bị cáo có điều gì muốn phản đối sao?

Con gái lớn: Hôm nay chúng ta không nói về bất cứ thứ gì khác ngoài chiếc quần bò xanh.

Quan tòa bố: Tòa chấp nhận một chút thay đổi trong phần mở đầu, đặc biệt là khi bố đã nói con không được mặc áo của bố rồi mà.

Con gái lớn: Bị cáo cho rằng quan tòa không đủ tiêu chuẩn, vì quan tòa có định kiến với bị cáo.

Quan tòa bố: Tòa không có định kiến với bị cáo. Tòa chỉ có định kiến với việc quần áo của mình cứ biến mất thôi. Phiên tòa tiếp tục. Bị cáo có gì muốn trình bày không?

Con gái lớn: Có, thưa quý tòa.

Quan tòa bố: Sao?

Con gái lớn: Để làm gì? Khi mà tòa thậm chí còn không buồn nghe?

Quan tòa bố: Tòa đang nghe. Bị cáo muốn tiếp tục trình bày, hay thôi?

Con gái lớn: Thôi được rồi. Thứ nhất, nó là đứa điều toa. Làm sao có thể coi đó là một vụ ăn trộm được khi mà trong phòng nó nhạc bật âm ī, mà bố đã nói là không được bật nhạc như thế, thế nên, nếu bố phải vào đó để tắt cái âm thanh khủng khiếp đó đi, con vẫn làm thế đấy mà chẳng ai cảm ơn con được một câu nào, còn nếu mà muốn nói chuyện về cái áo len, thế khi Adam đến, mà để nó đi xe đạp của bố thì sao? Tao có nói bất cứ điều gì *không thương tiếc* về chuyện đó không? Và nếu mà trả tao tiền mà nợ, mà tao đã đòi rồi chứ, mà đúng là đồ nợ dai như đĩa, thì chuyện này đã không xảy ra.

Quan tòa bố: Phần mở đầu ấn tượng đấy. Bị cáo có thừa nhận là mình có tội không?

Con gái lớn: Thật không công bằng.

Quan tòa bố: Được. Cho gọi nhân chứng thứ nhất.

Con gái nhỏ: Bên nguyên yêu cầu tòa cho gọi nhân chứng duy nhất của mình là em trai bên nguyên.

Quan tòa bố: Con trai, con có thể là sẽ nói sự thật, toàn bộ sự thật và không gì ngoài sự thật không?

Con trai: Được ạ.

Quan tòa bố: Con có thể ngồi.

Con trai: Con thấy cả hai chị ấy đều đã mặc áo của bố.

Con gái nhỏ: Phản đối!

Con gái lớn: Ố ồ, giờ thì ai sẽ phải vào tù đây?

Con trai: Thì... tại bố bảo nói toàn bộ sự thật mà.

Quan tòa bố: Được rồi. Bây giờ hãy tập trung vào việc này trước đã.

Con trai: Vâng ạ.

Con gái nhỏ: Giờ, làm ơn hãy tự nói cho tòa biết chuyện gì đã xảy ra chiều Chủ nhật vừa rồi, theo những gì em chứng kiến, khi em nhìn thấy bị cáo bước vào phòng chị, tiến tới chỗ tủ quần áo, lấy chiếc quần bò xanh mới tinh của chị ra và mang về phòng chị ấy.

Quan tòa bố: Những lời này có vẻ không giống lời nó tự nói chút nào.

Con gái lớn: Đúng vậy. Phản đối!

Quan tòa bố: Trật tự. Không được dẫn dắt nhân chứng.

Con gái nhỏ: Vâng, thưa quý tòa. Chuyện gì đã xảy ra vào chiều Chủ nhật?

Con trai: Con đang ngồi trên sàn nhà xem ti vi.

Quan tòa bố: Chờ một chút. Một chiều Chủ nhật tuyệt vời và tất cả những gì con có thể nghĩ ra để làm chỉ là xem ti vi thôi sao?

Con trai: Ồ, không thể thì làm sao con chứng kiến được tội ác?

Con gái lớn: Để ta nói cho mi biết, ở đây không có cái gọi là tội ác.

Quan tòa bố: Tiếp tục với câu chuyện của con đi, tuy nhiên, cần phải ghi thêm vào biên bản rằng quan tòa sẽ lên danh sách những việc nhà cần làm trong ngày Chủ nhật tới để thay thế cho cái ti vi.

Con trai: Thế đấy. Con biết thế nào chuyện này cũng xảy ra mà.

Quan tòa bố: Làm ơn tiếp tục với lời làm chứng của con đi.

Con trai: Thì... con đang ngồi đấy, vì con đã làm xong việc nhà được giao và mẹ nói con có thể ngồi xem ti vi, thì chị ấy đi vào và lấy cái quần.

Con gái nhỏ: Nhớ ghi trong biên bản là nhân chứng đang ám chỉ bị cáo.

Quan tòa bố: Yêu cầu được chấp nhận.

Con gái nhỏ: Nếu tòa thấy hài lòng với lời khai đó, người này muốn đưa ra bằng chứng là chiếc quần bò màu xanh này.

Con gái lớn: Người nào?

Quan tòa bố: Chấp nhận bằng chứng như tang vật A.

Con gái nhỏ: Giờ, chị hỏi em, đây có phải chiếc quần bò mà chị ấy đã lấy trộm của chị không?

Con trai: Đúng vậy.

Con gái nhỏ: Và chị ấy đã cắt ngắn nó đi?

Con trai: Đúng vậy.

Con gái nhỏ: Và giờ nó như thế này đây. Đây là cái quần đẹp nhất của tôi mà!

Con gái lớn: Đúng là đồ trẻ con.

Quan tòa bố: Đưa tang chứng lên đây xem nào. Hà, Chúa ơi, con nghĩ là có thể mặc cái thể loại này sao? Nó quá ngắn, ngắn tới mức... tới mức... không thể chấp nhận được! Con có mất trí không thể hả?

Con gái lớn: Phiên tòa này còn tác dụng gì nữa khi bố cứ nghĩ là con có tội mà không cần nghe câu chuyện từ phía của con?

Quan tòa bố: Bố... được rồi, bố đang nói về những cái quần ngắn cùn cợn này. Bố chỉ muốn nhắc nhở rằng không đứa con gái nào của bố được phép mặc những cái quần như thế này mà không bị phạt.

Con gái lớn: Con chưa bao giờ nói là con đã mặc chúng, đúng không? Phiên tòa này cứ như là một trong những phiên tòa xét xử thuyền trưởng căng-gu-ru vậy.

Quan tòa bố: Tòa nhắc nhở bị cáo, không được đưa ra những nhận xét chế nhạo, mỉa mai, nếu không sẽ bị bắt vì tội danh xúc phạm tòa. Bên nguyên còn gì nữa không?

Con gái nhỏ: Bên nguyên không hỏi thêm gì, thưa quý tòa.

Quan tòa bố: Rất tốt, nhân chứng?

Con gái lớn: Được rồi, em nói là lúc đó em đang xem ti vi, đúng không?

Con trai: Vâng, vì em đã làm xong việc nhà rồi mà.

Con gái lớn: Thế mà em lại nhìn thấy chị đi vào phòng nó mới giới chứ!

Con trai: Có mà.

Con gái lớn: Được rồi, em nói cho chị nghe xem, làm sao em có thể nhìn thấy chị khi đang dán mắt vào cái màn hình ti vi chứ?

Con trai: Em đã quay lại.

Con gái lớn: Không đúng, em không quay lại! Em chỉ ngồi đó thôi!

Con trai: Ờ, thì em nghe thấy tiếng chị thở.

Con gái lớn: Cái gì?

Con trai: Em có thể khẳng định đó là chị vì em nghe thấy tiếng thở của chị.

Con gái lớn: Thật ngớ ngẩn.

Con trai: Bố, chị ấy có được phép gọi con là ngớ ngẩn không?

Quan tòa bố: Bên nguyên có phản đối không?

Con gái nhỏ: Đúng là ngớ ngẩn thật.

Quan tòa bố: Con trai, con đang nói là con đã không nhìn thấy gì cả, đúng không?

Con trai: Đúng ạ.

Quan tòa bố: Vậy thì không có nhân chứng cho cái gọi là tội ác này rồi.

Con gái nhỏ: Sao cơ? Thế bố nghĩ con tự làm thế này với cái quần của chính mình sao?

Quan tòa bố: Không. Nhưng bố không thể xử thắng cho bên nguyên chỉ dựa vào hơi thở được.

Con gái lớn: Ha!

Con gái nhỏ: Thế còn việc con tìm thấy cái quần của mình ở trên giường chị ấy thì sao?

Con gái lớn: Giờ thì ai mới là kẻ trộm đây?

Quan tòa bố: Cái quần đã ở trên giường của con?

Con gái lớn: Ờ thì đúng. Nhưng như thế không có nghĩa là con để nó ở đấy. Không ai nghe thấy tiếng thở của con cả.

Quan tòa bố: Được rồi, tòa đã sẵn sàng tuyên án.

Con gái lớn: Một giây thôi! Không ai quan tâm tới việc nó nợ con 20 đôla sao? Và nếu nó đã trả con thì con đã mua được cái quần soóc hạ giá rồi.

Con gái nhỏ: Điều đó không đồng nghĩa với việc chị có quyền được lấy trộm quần của em!

Quan tòa bố: Được rồi, bố đã sẵn sàng đưa ra phán quyết rồi đây.

Con gái lớn: Ờ, được, nhưng tao phải có một cái quần soóc! Tao sẽ ra công viên chơi ném đĩa với Blaine!

Con gái nhỏ: Blaine Petersen á? Ôi Chúa ơi, anh ấy rất tuyệt! Chị sẽ đi chơi với anh ấy sao?

Quan tòa bố: Bây giờ tòa sẽ tuyên án.

Con gái lớn: Không, anh ấy đi chơi với Cecilia, nhưng em biết rồi còn gì, cô ta sẽ quay lại với Jake. Lúc nào cô ta chả nói về Jake.

Con gái nhỏ: Đúng là đồ chó cái!

Quan tòa bố: Này, con vừa nói gì thế hả?

Con gái lớn: Chị xin lỗi chuyện cái quần của em, nhưng chị tuyệt vọng quá.

Con gái nhỏ: Em sẽ trả chị tiền, nhưng chị phải mua cho em một cái quần mới đấy.

Quan tòa bố: Không ai quan tâm tới bản án nữa à?

Con gái lớn: Công bằng đấy.

Con gái nhỏ: Chị có muốn đi mua sắm không? Chị em mình có thể tìm được vài cái quần soóc.

Con gái lớn: Và chị nghĩ là mình có thể mua được một cái quần bò hạ giá ở cửa hàng Gap.

Con gái nhỏ: OK.

Con trai: Bố, giờ con có thể làm quan tòa không?

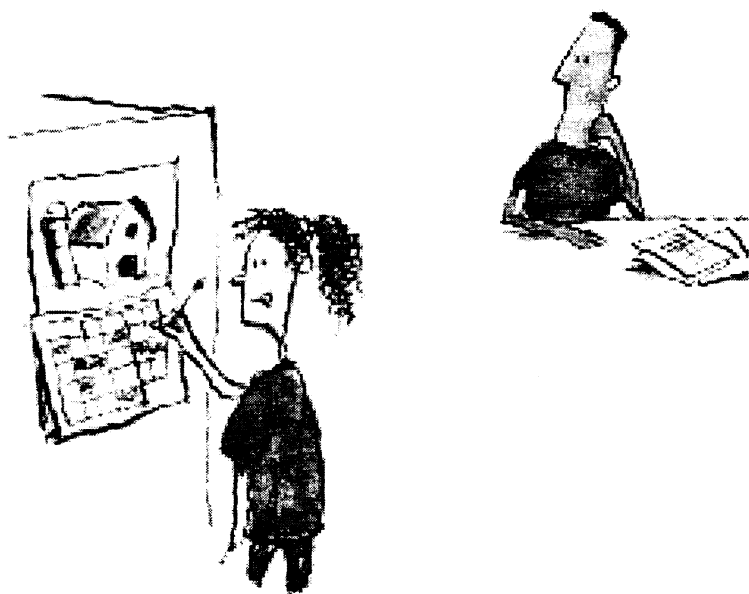
Kết luận

Các nhà tâm lý học thường chú trọng áp dụng phương pháp thưởng-và-phạt để nuôi dạy trẻ mới lớn, nhưng tôi không tài nào tưởng tượng nổi nếu chỉ có thưởng thì có gì tốt. Với các bậc cha mẹ mà nói thì mục đích của việc trừng phạt là để tự thuyết phục bản thân rằng dù có làm ngược lại điều mọi người vẫn tin thì họ vẫn có thể làm tốt công việc nuôi dạy con cái của mình. Còn với trẻ mới lớn, hình phạt chỉ là một thứ không dễ chịu nhắc cho chúng biết chúng đã bị bắt – chứ thực sự chẳng có tác động gì tới hành vi của chúng cả.

Thật thú vị khi nghĩ rằng trong suốt chiều dài lịch sử, loài người đã huấn luyện được loài ngựa, loài chó, thậm chí là cả sư tử nhưng chưa từng có ai huấn luyện thành công một đứa trẻ mới lớn. Bọn con gái mới lớn tin rằng hành vi của chúng chẳng có gì sai, vì nếu chúng không nổi loạn, không chống đối bạn thì chúng đã chẳng phải là trẻ mới lớn. Hình phạt có vẻ như chẳng có tác dụng gì, nhưng bạn còn có thể làm gì khác đây? Bạn không được phép bỏ cuộc. Làm thế là đảo lộn trật tự tự nhiên. Cả hai đều đang thực hiện đúng vai trò của mình. Chúng là những cô con gái mới lớn, còn bạn, bạn đúng là người làm cha.

*Những thay đổi sinh lý
không được chấp nhận*

**BIỂU HIỆN CỦA CÔ CON GÁI TUỔI TEEN
NHẮC CHÚNG TA NHỚ VÌ SAO CHÚNG TA LẠI LÀ
ĐỘNG VẬT CÓ VÚ**

Không gì khiến một ông bố đau khổ hơn là chứng kiến những nét đáng yêu của cô con gái nhỏ bị biến thành những thứ xấu xí do tác động từ những âm mưu đáng ghét của hoóc-môn trong cơ thể trẻ mới lớn gây ra. Thật may mắn là có một thủ thuật rất hữu hiệu mà một ông bố có thể áp dụng để đối phó với những thay đổi này, đó là **không chấp nhận**. (Bạn đã từng không chấp nhận cách con bé cư xử như người lớn; thế nên, ở một chừng mực nào đó, không chấp nhận việc trông nó giống người lớn còn dễ hơn nhiều.)

Chưa ai từng nghĩ tới việc cảnh báo một ông bố rằng con gái của ông ta chuẩn bị trải qua những thay đổi khủng khiếp. Nếu khoảnh khắc những hoóc-môn của tuổi dậy thì bắt đầu tràn ngập trong dòng máu của cơ thể con bé mà có một báo động nào đó, kiểu báo động giống như khi có ai đó ghi bàn trong môn khúc côn cầu ấy, thì thật tốt biết bao.

Đối với cô con gái lớn của tôi, tôi biết điều bất hạnh sắp xảy đến khi tôi vô tình gợi ý rằng chiều thứ Bảy, hai bố con sẽ chơi

bóng đá và tập cách chuyển bóng – công việc đòi hỏi phải khéo léo tính toán thời gian. Lúc đó con bé đang học lớp 6, vẫn đang trong kì nghỉ và con bé là một trong những thành viên nữ ít ỏi chơi bóng trên sân cỏ mỗi ngày. Một cái gì đó liên quan đến sự động chạm cơ thể trong môn thể thao này đã khiến con bé chần chừ. Tôi vẫn tưởng con bé chỉ cần cúi đầu, chạy vượt qua một vài cậu nhóc không may đứng chắn trên đường chạy của nó.

Nhưng con bé không muốn chơi. Chơi bóng đã biến mất khỏi danh sách ưu tiên của con bé chỉ sau một đêm.

Tất nhiên tôi phải chấp nhận và kiên nhẫn, tuy thế, tôi vẫn phải hỏi con bé tới vài lần là nó có ý gì khi nói không muốn chơi đá bóng nữa “Sao con lại không muốn chơi bóng nữa, con yêu bóng đá mà” cho tới tận khi con bé buột miệng nói:

“Con không thích lúc bọn nó túm và chặn con”.

Chà, tôi bị giáng một cú mạnh đây! Bị chặn có nghĩa là con bé có thể đâm sầm cái trọng lượng đáng nể của mình lên một vài đối thủ kém may mắn – xem con bé chơi nhiều lần trong nhiều năm qua, tôi có ấn tượng rằng với con bé, việc bị chặn còn thích thú hơn việc ghi được bàn thắng ấy chứ.

Thế mà...

Con bé giải thích: “Bọn con trai thích túm mọi thứ”.

Cuối cùng, khi hiểu được con bé đang nói gì, tôi có cảm giác như mình bị chặn đánh. Tôi đứng chết lặng, mặt trắng bệch như bị hút hết máu. Tôi phải ngồi xuống để khỏi bị ngã.

Con gái tôi giờ đã có những bộ phận mà bọn con trai muốn chạm vào.

Cẩn thận để không phản ứng thái quá, tôi nói với con gái mình là chúng tôi sẽ chơi bóng vào một ngày khác, rồi tôi bước vào nhà, tra danh bạ điện thoại để tìm tất cả những trường dành riêng cho nữ sinh.

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”, tôi hỏi vợ tôi.

Cô ấy nhìn tôi với vẻ mặt mà tôi có thể kết luận là cô ấy nghĩ rằng tôi là một thằng điên. “Chúng ta chẳng thể làm được gì”, cô ấy trả lời.

“Ý em là gì?”, tôi gầm lên. “Tất nhiên là chúng ta có thể làm cái gì đó! Chúng ta là cha mẹ con bé cơ mà. Anh không thể tin được là em chỉ đứng đó và nhìn chuyện này xảy ra”.

“Ồ, thế anh muốn làm gì? Treo một tấm biển trong phòng con bé chắc?”

Cô con gái thứ hai của tôi chậm phát triển hơn. Nhưng con bé lại đang nỗ lực để đẩy nhanh quá trình đó cùng với những lựa chọn về ăn mặc. Thuật ngữ miêu tả điều này là “điểm nhấn không thích

hợp” và tôi đã phải gắng hết sức để khiến con gái tôi chú ý và sửa chữa sai lầm của mình, giống như trong đoạn trao đổi dưới đây.

Ông bố biết điều: Này! Con nghĩ là con đang đi đâu đấy?

Con gái nhỏ: *(Nhún vai)* Ra ngoài ạ.

Ông bố biết điều: Nhìn cũng biết. Nhưng đi đâu mới được?

Con gái nhỏ: *(Thờ dãi)* Katie đang đến đón con.

Ông bố biết điều: Con có thấy là mình đã trả lời sai câu hỏi rồi không? Chúng ta vừa mất một phút cho câu trả lời “bằng cách nào”, còn giờ, bố vẫn quan tâm tới câu hỏi “ở đâu”.

Con gái nhỏ: Con ghét lúc bố cư xử như thế này.

Ông bố biết điều: Bố để ý là trong lúc vội lao ra cửa, con đã vô tình mặc nhầm cái áo quá chật đấy.

Con gái nhỏ: Giờ con đi được chưa?

Ông bố biết điều: Mặc cái thứ co rúm ró đó, con không được đi đâu hết.

Con gái nhỏ: Con ghét bố! *(Chạy vào phòng, đóng rầm cánh cửa, thấp một cây nến Aspen Meadow)*

Ông bố biết điều: Khi con ở trong đó, hãy tìm cái gì đó rộng hơn mà mặc!

Điều đang thay đổi

Dù tôi cố hết sức để quên đi những thay đổi sinh lý diễn ra ở con gái tôi vài năm qua (Hãy nhớ: Không chấp nhận. Hãy học và sử dụng từ đó) nhưng tôi vẫn có thể kể tên chúng ra đây.

Vóc dáng

Có vẻ như mới chỉ vài tuần trước, cô con gái nhỏ của bạn vẫn còn trèo lên đùi bạn, bắt bạn đọc truyện cho nghe, vậy mà giờ đôi chân con bé đã phát triển dài tới mức thừa sức chạm xuống đất (khi ngồi trên đùi bạn). Nó không còn phải ngược lên nhìn bạn như nhìn một tòa nhà chọc trời nữa – giờ bạn chỉ cao hơn nó một chút. Trông nó dễ phải nặng đến 50kg, chắc bạn không muốn đặt lên đùi mình một thứ nặng như vậy chứ?

Lần đầu tiên tôi nhận ra chiều cao mới của cô con gái lớn là khi đến phòng tập chơi bóng chuyền cùng với con bé. Tôi phát mạnh quả bóng căng tròn màu trắng vào không trung và con bé đã nhảy lên (qua cả lưới căng), đập bóng trở lại ngay trước mắt tôi. Hoàn toàn bất ngờ, tôi trần trối nhìn quả bóng lao như tên bắn về phía mũi mình, kết thúc buổi chiều không bị thương tích gì.

“Bố có sao không?”, con gái tôi hỏi vẻ đầy lo lắng.

“Tất nhiên là không”, tôi nhẹ nhàng trấn an con bé, “Không sao”.

“Thế sao bố vẫn còn nằm đó?”

“Thì ngủ.”

“Thế bố có đứng lên không?”

“Chẳng có lý do gì để không cả”.

“Thế thì bao giờ ạ?”

“Ngay khi chân bố có cảm giác trở lại”.

Có những đứa con to lớn hơn cũng rất có lợi đấy: giờ chúng có thể giúp bạn xách túi đồ hay làm công việc vườn tược. Bạn cũng biết là thật sự thì chúng chả chịu làm đâu, nhưng đúng là chúng có thể làm được mà.

Mụn trứng cá

Cái ngày mà chiếc mụn trứng cá đầu tiên xuất hiện trong ngôi nhà của bạn, trên gương mặt của cô con gái đang tuổi lớn của bạn, cũng chính là ngày bạn chỉ nghe thấy tiếng rít cuồng loạn mà thôi. Cô con gái của bạn sẽ giam mình trong phòng, khóc nức nở, còn những người khác trong gia đình sẽ tập trung hết ở phía ngoài cánh cửa, lo lắng khôn nguôi.

“Con sẽ không bao giờ ra khỏi phòng đâu. Không bao giờ!”, con bé la hét.

“Tranh thủ lúc ở trong đó, sao con không học một cái gì đó nhỉ?”, bạn háo hức gợi ý. Tất cả mọi người trong gia đình đều quay qua nhìn bạn với ánh mắt đầy phẫn nộ.

“Chị ấy làm sao học được. Mặt chị ấy mọc mụn trứng cá mà”, bạn nghe thấy ai đó nói.

Cả nhà chạy rầm rập tới hiệu thuốc để tìm mua một lọ thuốc xịt trị mụn trứng cá – loại thuốc có lượng hóa chất đủ để phá hủy cả tầng ozôn chỉ sau một lần xịt duy nhất.

“Thử cái này đi con. Hàng của Pháp đấy. Đắt lắm đấy”, vợ bạn “làm nhảm”. “Chiết xuất từ thú mỏ vịt bạch tạng mang thai đấy con ạ”.

“Tất cả những thứ này chỉ là bôi ngoài da. Nhưng trứng cá bắt nguồn từ bên dưới da cơ mà”, bạn lập luận. “Em có thể dùng keo để trị bệnh viêm ruột thừa được không hả?”

Việc thêm những điều hợp lô-gic vào trong cuộc khủng hoảng kinh hoàng này quả không được đón nhận tí nào, con gái bạn muốn được cảm thông chứ không muốn một bác sĩ khoa da liễu.

Vợ bạn chộp lấy cuốn *Hướng dẫn điều trị khẩn cấp tại gia* và bắt đầu nói vọng qua cửa. “Thử dùng gạc ẩm xem”, cô ấy gợi ý.

“Em định nói với anh là mụn trứng cá cũng được xem là một tình huống cần phải điều trị khẩn cấp?”, bạn hỏi lại. Thế giới này điên hết rồi sao?

“Ở đây có ghi là nếu phơi nắng một chút, có thể hết mụn nhọt”, vợ bạn lên tiếng.

Tiếng thốn thúc kinh hoàng ngừng được độ một giây. “Thật không ạ?”

“Tuy nhiên, bố nghĩ là nếu con có ra khỏi phòng, những cái mụn đó cũng sẽ không mất đâu”, bạn nói. Và tất cả mọi người lại nhìn bạn chăm chăm. “Sao thế?”

“Anh không có thiện chí giúp gì cả”, vợ bạn bảo bạn như vậy.

“Ý em là gì? Anh đang ở đây, anh cũng là một thành viên của Đội Phản ứng nhanh đối phó với mụn nhọt, đúng không nào? Em phụ trách về phản ứng thái quá, anh phụ trách về sự đúng đắn, chuẩn mực”.

“Bố mới là người lúc nào cũng phản ứng thái quá ấy”, cô con gái thứ hai của bạn nhận xét một cách hóm hỉnh.

Vợ bạn còn vào hòa với con gái, nói bạn rằng: “Có vẻ như anh có vấn đề trong việc thích nghi với sự thật là con gái anh đang trở thành một người phụ nữ”.

“Đó là điều kì cục nhất mà anh từng được nghe trong đời đấy. Con bé vẫn chưa trở thành phụ nữ!”

“Bố mẹ còn đó không?”, cô con gái lớn của bạn sụt sịt.

“Đừng lo, con yêu. Bố mẹ vẫn đang tìm cách đối phó”, bạn trả lời, “Chỉ là đối phó trong yên lặng hơn một chút thôi”.

“Con có muốn ra ngoài nắng một lúc không?”, vợ bạn hỏi, “Biết đâu lại có tác dụng thì sao?”

“Hay là đến cửa hàng chăm sóc da?”, tiếng nói phát ra từ phía bên kia cánh cửa.

“Được đấy. Hôm nay trời nắng đẹp, chúng ta cùng ra ngoài và chi 40 đô cho một lần đi salon chăm sóc da nào”, bạn tán đồng.

“Bố có thể tiết kiệm được 20 đôla nếu bố mua ba cái trước”, cô con gái nhỏ khuyên bạn.

“Ôi, nếu bố tiết kiệm được những 20 đô...”

“Nếu con chuẩn bị tới thẩm mỹ viện chăm sóc da, con sẽ cần một bộ áo tắm mới”, cô con gái lớn của bạn cảnh báo.

Bạn thấy mình đã mất hết kiên nhẫn bởi tất cả những điều thương lượng này. Có lẽ bạn nên ghi hình cánh cửa phòng cô con gái của bạn để những năm sau này bạn có thể nhớ nói chuyện với nó lúc nó đang tuổi lớn là như thế nào. “Dù sao bố cũng nghĩ mặt trời sẽ tạo ra những nếp nhăn”, bạn hét lên.

“Đúng, khi bố 30 tuổi”, cô con gái nhỏ của bạn chầm chọc. “Mà lúc đó thì ai còn quan tâm bố trông như thế nào nữa. Dù sao thì lúc đó cuộc sống cũng đã chấm dứt rồi”.

Ờ, luận điểm thú vị đấy.

Tình huống nguy hiểm tới tinh thần

Thường thì hai tuần trước và sau khi phụ nữ có cái mà mẹ tôi vẫn gọi là “kinh nguyệt” là khoảng thời gian rất khó chịu, dễ nổi cáu, trạng thái cảm xúc thường xuyên thay đổi. Tôi thực sự không muốn bàn sâu về cái gây ra hội chứng ảnh hưởng đến chính bản thân bọn con gái mới lớn và cả những người còn lại trong gia đình. Tôi chỉ biết rằng tự nhiên bạn sẽ có những mâu thuẫn kiểu như thế này:

Bố: Con lại để chảy hết nước nóng trong bình rồi, đúng không? Phòng tắm bây giờ còn nóng hơn cả ở Ethiopia đấy. Con có biết là người khác cũng cần phải tắm không hả?

Con gái: Con ghét bố! *(Khóc nức nở, giam mình trong nhà tắm, bật vòi hoa sen lên)*

Một trong những điều bức mình nhất của tình huống nguy hiểm tinh thần này là đàn ông không được phép nhắc đến sự tồn tại của nó. Khi một cô con gái đứng bật dậy khỏi bàn ăn tối, quát âm lên là chuyện nó có bài tập về nhà chẳng mắc mớ tới ai hết thì người vợ sẽ đưa mắt nhìn ông chồng đang hết sức bối rối mà nói rằng: “Chỉ là đến chu kì của nó thôi mà”.

“Anh không muốn biết”, ông bố thành thật nói.

Một tháng sau, khi điều hoàn toàn tương tự xảy ra, người chồng quay sang hỏi vợ: “Đến tháng của con bé à?” thì người vợ sẽ

đáp lại với vẻ giận dữ: “Đó là chuyện tế nhị mà! Đàn ông không nên quan tâm tới chuyện này”.

Cuối cùng thì bạn cũng hiểu được rằng chuyện đó ẩn chứa cả một chức năng sinh học mà mục đích của cái chức năng đấy không chỉ là làm cho bạn phát điên lên mà còn giúp con gái bạn có thể sinh sản được. Bạn thường chỉ nhận ra được điều này trong màn đêm tĩnh mịch và điều đó khiến bạn phải ngồi bật dậy, cứ như là bạn nghe thấy tiếng ai đó đột nhập vào nhà bạn vậy.

Cẩn thận để đừng phản ứng thái quá. Nếu bạn lao vào phòng con bé, chỉ để kiểm tra xem con bé có đang ở trong đó một mình hay không, nhiều khả năng bạn sẽ bị vấp vào núi quần áo chất đống trên sàn ở phòng con bé và sẽ bị trật mắt cá chân. Chỉ vì giờ bạn đã biết con gái bạn có khả năng mang thai không có nghĩa là chuyện đó sẽ xảy ra ngay lập tức. Hãy cố chợp mắt một lúc, vì bạn sẽ có nhiều thời gian hơn vào buổi sáng để nghĩ về dây thép gai, về những tay chặn cừu người Đức và rất nhiều biện pháp bảo vệ hợp lý khác.

Tóc

Vốn dĩ tác dụng của tóc là để bảo vệ đầu. Nếu không có tóc, con người sẽ phải hứng chịu tác động của cái nóng, cái lạnh và sẽ bị ám ảnh bởi niềm tin: “phụ nữ cho rằng đàn ông hơi rất quyến rũ”. (Về cuối cùng trong câu trên có lẽ là kết luận của một cuộc khảo sát trên lý thuyết, tức là khảo sát không tiến hành trên những người phụ nữ thật sự.) Bọn trẻ mới lớn có vẻ như không ý thức được tóc ở

trên đầu là có lý do của nó; thực tế, chúng chỉ muốn mang mái tóc của mình ra để chơi đùa. Chúng uốn xoắn, chúng ép thẳng, chúng nhuộm, chúng nối bằng kẹp và ống nóng, thậm chí chúng còn cho tóc vào miệng. Các ông bố cần phải duy trì thói quen đưa ra những đánh giá hữu ích về những hành vi này, hướng các cô con gái tới kiểu thời trang vừa hấp dẫn vừa không gây sự chú ý.

Khi không nghịch tóc, bọn con gái mới lớn lại quay qua nói chuyện về tóc.

Heather: Ôi Chúa ơi! Cậu nhuộm tóc à?

Con gái lớn: Ừ, trước là màu Hoàng hôn tháng Mười nhẹ, giờ là màu Buổi sáng mùa thu Serene.

Heather: Mình thích màu này. Ôi, ghen tị với cậu quá! Mình chỉ có thể dùng màu đen tuyền vì mình là mùa đông mà.

(Đây là những gì con bé nói, tôi không có ý định tìm hiểu xem nó có nghĩa là gì đâu.)

Cô con gái thứ hai của tôi thì không thêm tốn ngôn từ để tào lao về mái tóc, mà thích trải nghiệm hơn, con bé thích ra ngoài với mái tóc mà tôi cá là cô bạn Heather của chị nó sẽ gọi là hậu quả của vụ nổ nhà máy điện nguyên tử Chernobyl¹.

---

¹ Chernobyl: Thảm họa nguyên tử Chernobyl xảy ra vào ngày 26 tháng 4 năm 1986, khi nhà máy điện nguyên tử Chernobyl ở Pripyat, Ukraina (khi ấy còn là một phần của Liên bang Xô Viết) bị nổ. Đây được coi là vụ tai nạn hạt nhân trầm trọng nhất trong lịch sử năng lượng hạt nhân.

“Con ghét cái đầu của mình à?”, tôi hỏi. Con bé không trả lời, vì một lý do, tôi đã nói đúng.

Để có thể “tạo hình” cho mái tóc của mình, bọn con gái mới lớn cần nhiều dụng cụ hơn cả một người thợ sửa chữa ti vi. Các loại dụng cụ đó xuất hiện ở mọi góc ngách trong nhà tắm và bất cứ khi nào ông bố thử gạt chúng qua một bên là các cô con gái lại rít âm lên.

Về vấn đề tóc tai, vợ tôi chả giúp được gì, chỉ cần đầu tóc sạch sẽ là cô ấy đều cho là đẹp cả.

“Em có nhớ lúc chúng buộc tóc đuôi gà không? Lúc đó mới là đẹp”, tôi nói với cô ấy.

Lông

Dấu hiệu đầu tiên giúp các ông bố nhận biết con gái mình đang mọc lông là vào một buổi sáng, khi bước vào phòng tắm cạo râu, càng cạo họ càng thấy mặt mình nham nhở vì lưỡi dao cạo vừa cong vừa mẻ do cô con gái yêu quý đã mang ra cạo lông chân. Mang cái mặt như vừa được rửa bằng máy cát ra đối mặt với cô con gái, con bé lại cư xử như thể đó là lỗi của chính các ông bố vậy, ai bảo các ông đã không chịu mua cho nó một lưỡi dao cạo riêng.

Cũng chẳng phải tốn nhiều thời gian để con bé nhận ra là không có mảnh thép bạc nào có thể cạo được nhiệm vụ cao cả là loại bỏ tất cả những sợi lông trên cơ thể nó và thế là con bé

sẽ mang về nhà một ít sáp tẩy lông vùng bikini. Hãy chuẩn bị tinh thần đi nhé, bạn chưa bao giờ nghe nhắc tới loại kem, loại sáp nào như thế, đúng không? Sáp tẩy lông vùng bikini có khả năng loại bỏ cả một lớp da của cơ thể chỉ với một động tác duy nhất. Lần đầu tiên con gái bạn sử dụng loại sáp này, bạn cứ tưởng có ai đó đang bị thăm sát bằng cưa xích và bạn sẽ chạy vội tới cửa nhà tắm, đâm uỳnh uỳnh vào cửa, hốt hoảng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Con đang tẩy lông ạ”, con bé rên rỉ.

“Cái gì?” Các ông bố nhớ chỉ nên cho một lượng bôi rồi vừa đủ vào giọng nói của mình thôi nhé. “Nếu con muốn tẩy rửa cái gì đó, sao con không thử với cái ô tô của bố ấy?”

Câu này sẽ lại giúp bạn nhận được những cái nhìn giận dữ từ những thành viên khác trong gia đình, dù rằng tất cả những gì bạn đang làm chỉ là cố giúp con gái bạn bớt đau đớn hơn mà thôi.

Những thay đổi thậm chí còn tệ hơn

Có lẽ thay đổi đáng ghét nhất trên cơ thể cô con gái bạn trong những năm tuổi teen là thay đổi diễn ra ở vùng ngực - nơi mà không một lời cảnh báo trước, ụ “mỡ” cứ hỗn nhiên phát triển dần lên.

Ít thứ nào có thể gây phiền hà cho một ông bố hơn thời điểm con gái ông ta bắt đầu “có ngực”. Thành thật mà nói, những ông bố chúng ta thà sử dụng bộ máy *không chấp nhận* đặc trưng của mình

còn hơn là phải đối mặt với sự thật đang diễn ra, nhưng hầu hết chúng ta lại dành cả đời để huấn luyện cho đôi mắt của mình tìm bắt hình ảnh của những thứ giống như vậy khi chúng là của những người phụ nữ khác và điều đó chứng tỏ rằng có vẻ như không thể phớt lờ cái đó của chính con gái chúng ta. Tệ hơn nữa, bọn con trai sẽ xuất hiện, tìm mọi cách để đốt cháy một cái lỗ trên áo con gái bạn. Dù thế chúng cũng chẳng làm được gì ngoài việc há hốc mồm nhìn đầy thèm thuồng. Bản năng bảo vệ của ông bố bên trong bạn sẽ bắt bạn phải làm gì đó khi chuyện này diễn ra, làm mọi thứ có thể, từ nhảy vào làm cái rào chắn sinh học chắn giữa con gái bạn và bọn con trai đói khát này, tới chạy như bay để gọi cho trường nữ tu Our Lady ở Richmond, Indiana, hỏi xem họ có tiếp nhận một trường hợp khẩn cấp hay không.

Điều quan trọng là không được hoảng hốt, vì nếu bạn hoảng hốt bây giờ, sau này bạn sẽ luôn luôn hoảng hốt. Đằng nào thì chúng cũng đã ở đấy, ngực con gái bạn làm sao có thể biến đi đâu mất được.

Chuẩn bị tinh thần để đón nhận niềng răng

Răng con bé lúc nhỏ thẳng và đều. Bạn cứ nghĩ rằng sau này, khi lớn lên, những cái răng vĩnh viễn thay thế cho những cái răng sữa cũng hoàn hảo như thế, nhưng thế thì *đơn giản* và *ít tốn kém* quá, mà hai từ này hoàn toàn không tương thích với việc có một cô con gái tuổi teen. Cũng chính những hoóc-môn đã làm khổ cơ thể với những thay đổi nghiêm trọng đã gửi những tín hiệu tới

răng, bắt chúng phải nổi loạn, xuất hiện dưới dạng vô tổ chức và lộn xộn như phòng ngủ của chính bọn trẻ mới lớn.

Giải pháp rất rõ ràng: chỉ có thể sử dụng niềng răng - thứ kim loại đắt nhất trên trái đất này, để dẹp loạn.

Bác sĩ chỉnh răng của chúng tôi là một người có vẻ như được ăn ngon đều đặn, ông ta đã lừa tất cả chúng tôi vào phòng sau để không ai có thể nghe thấy phản ứng của tôi trước cái giá ước tính mà ông ta đưa ra.

“Giờ thì, ông Cameron, ông có thoải mái không?”

“Không”.

“Ông đã sẵn sàng để thảo luận về biện pháp điều trị của con gái ông chưa?”

“Chưa”.

“Tốt thôi. Con gái ông có vấn đề nghiêm trọng về răng. Hàm trên cách hàm dưới quá xa”. Ông ta miêu tả hàm răng của con gái tôi một cách đáng yêu. “Răng của cô có một khoảng thừa đất tiền và răng nanh lộn xộn, cái thò ra, cái thụt vào tổn kém. Còn có một vài khoảng đất đỏ nữa mà răng mọc không song song, chỗ mà bác sĩ chúng tôi gọi là “hội chứng thu nhập phụ trợ nha khoa”. Chúng tôi sẽ rút hết tài sản của ông với hàm dưới trước, tiếp đó, khoảng một tháng sau, chúng tôi sẽ khiến cho tài khoản trong ngân hàng của ông cạn kiệt với hàm trên. Tôi tin là ông có nghề phụ?”

Tôi hoảng sợ vì nỗi đau cạn túi đang treo lơ lửng trước mắt.

“Đây, để tôi chỉ cho ông xem một bức hình”. Ông ta chộp lấy một chiếc đèn và giở ra một bức ảnh lớn. “Đây là chiếc du thuyền, tôi sẽ mua nó với số tiền có được khi chinh phục cho con gái ông”.

“Bác có cái niềng nào trông giống kim cương không ạ?”, con gái tôi hỏi.

Ông ta cười thâm. “Tất nhiên, cháu gái. Thậm chí chúng ta còn có thể dùng luôn kim cương thật, nếu cháu thích”.

“Tuyệt thật”, tất cả mọi người đều tán đồng.

“Chúng ta có thể lắp đặt một cái gì đó giúp tôi khóa miệng nó lại khi muốn không?”, tôi hỏi.

Ông ta nhìn tôi với ánh mắt cáu kỉnh: “Ông Cameron, chúng ta không bốn cột khi nói đến răng của con gái chúng ta. Tôi cũng đã có đủ rắc rối với khoản thuế của mình mà không cần thêm ông ở đây, hành động như một người thông thái đâu”.

“Xin lỗi”.

Bước đầu tiên trong quá trình đó là ghi nhận ấn tượng về cái miệng rộng ngoác của tôi. Nó rộng tới mức có thể nhét vừa cả một miếng cao su bảo vệ để tránh làm hỏng hàm răng khi tôi nghiêng răng nhận tờ hóa đơn ước tính từ tay bác sĩ. Tôi nhìn chăm chăm con số trên tờ giấy – có thể thấy rõ ràng là ông ta đang định bù lại

toàn bộ chi phí mà ông ta đã phải trả khi theo học trường y chỉ với một bệnh nhân duy nhất.

“Con không thực sự thích niềng răng, đúng không, con yêu?”, tôi quay qua hỏi con gái, giọng khàn hẳn đi.

“Bố!”, con bé hét lên.

Khi cái vòng kim loại đó được đặt vào đúng vị trí của nó và được bắt chéo bằng những vòng cao su, tôi mới có cảm giác thoải mái hơn một chút. Khó có thể tưởng tượng được có thằng con trai nào lại sẵn sàng hôn cái thể loại giống như là một thiết bị cắn môi này. Có lẽ với tất cả những mẫu kim loại được chèn vào giữa con bé và cái vế ngoài cuốn hút của nó này, tôi sẽ có được vài năm nhẹ nhõm.

Bữa ăn đầu tiên sau khi con bé đeo niềng răng thật kinh khủng. Nó than vãn, rên rỉ cứ như thể đang cố giành giải Academy Award cho thể loại kịch Mê-lô ấy. “Con chỉ có thể ăn được thạch rau câu thôi”, nó gào lên. Khi tôi cẩn thận chuẩn bị món thạch rau câu và đặt trước mặt con bé, nó lại làm ra vẻ phải nhai “*cái thể loại*” đó chắc là đau đớn lắm.

“Con sẽ không đi học với những thứ này trong mồm đâu”, con bé há miệng soi gương, kêu gào ầm ĩ.

“Trông chị cứ như kẻ hủy diệt ấy”, con trai tôi vui vẻ góp lời.

“Đời mình thế là hết!”, con bé nức nở.

“Khi tháo niềng răng, con sẽ có nụ cười đẹp nhất trường”, vợ tôi an ủi mà không hề nhớ rằng con cái chúng tôi thuộc Thế Hệ Chỉ Thích Được Vừa Lòng Ngay Lập Tức. Khi chúng *được tháo ra* ư? Bọn trẻ mới lớn không nghĩ về tương lai nào quá hai ngày trừ khi sắp tới có một bữa tiệc thật lớn.

“Có lẽ lúc đó, bố đã được tăng lương và chúng ta sẽ có tiền để mua thức ăn”, tôi phấn khởi khẳng định.

Một tiếng sau, một đám bạn của con gái tôi kéo tới để kiểm tra “tác phẩm” của bác sĩ chỉnh răng. Vì với tôi, thật khó để phân biệt chúng với nhau, nên tôi gọi tất cả chúng là Heather. Chúng bu quanh con gái tôi, hỏi tới tấp. Nào là “Nhai có đau không?”, nào là “Nuốt có đau không?”, nào là “Cười có đau không?”.

Có, con gái tôi trả lời chúng, làm gì cũng đau cả.

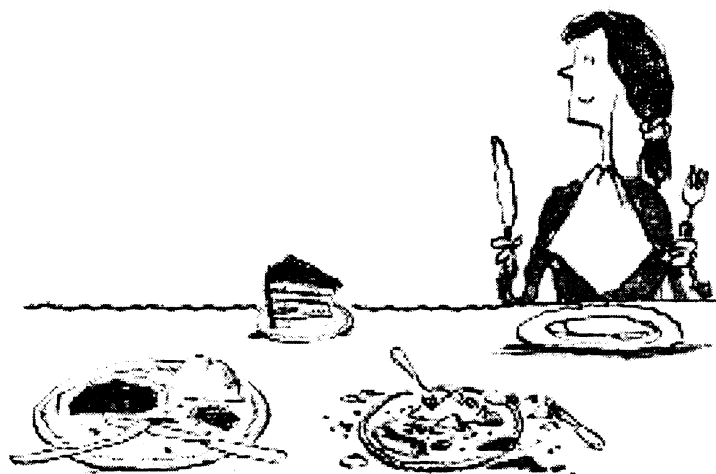
Chúng ngưỡng mộ vẻ đẹp của những viên đá quý màu xanh, đặc biệt là khi so sánh với những vòng dây cao su. Sau khi bọn bạn ra về, con gái tôi không còn cố mím môi che răng, che lợi khi nói chuyện và sáng hôm sau con bé đã ngoan ngoãn đi học mà không gây sự gì. Lần đầu tiên tôi thấy cần phải cảm ơn sự hiện diện của cái bọn Heather ấy.

Kết luận

Cô con gái bé bỏng ngày nào của bạn đang biến mất một cách nhanh chóng, nhanh tới mức bạn không kịp chuẩn bị, nhanh y như cách mà chiếc ghế chơi bóng rổ và chiếc mũ bảo hiểm chơi khúc côn cầu của nó biến mất trong cái tủ quần áo đồ sộ và không bao giờ xuất hiện trở lại vậy. Đây đúng là sự phát triển kinh hoàng, nhưng bạn sẽ không nhận được chút hỗ trợ nào từ phía gia đình khi đưa ra gợi ý về biện pháp chữa trị, chẳng hạn như cẩn thận và khéo léo đặt đường ống hút tới một số khu vực chịu tác động để “san bằng” những chỗ mấp mô. “Như thế, nhìn về ngoài sẽ sống động hơn”, bạn tranh cãi vô ích. Nhưng bọn con gái mới lớn không muốn sống động, chúng chỉ muốn làm giao thông tắc nghẽn.

Tất cả những gì bạn có thể làm trong tình huống này là đứng ở phía bên này cánh cửa bị khóa, đưa ra lời khuyên hợp lý bằng cách hét toáng lên (lời khuyên này sẽ bị phớt lờ) hoặc lập ra một loạt nguyên tắc hợp lý mới để đối phó với những phát triển gần đây của con bé (điều này cũng sẽ bị phớt lờ). Bạn sẽ không nhận được một lá phiếu ủng hộ nào trong chuyện này đâu. Đó là âm mưu của ba người phụ nữ - con gái bạn, vợ bạn và Mẹ Tự Nhiên - nhằm thay đổi hoàn toàn những nguyên tắc mà bạn đã đang áp dụng (nguyên tắc quan trọng nhất, không có chuyện gì xảy ra mà không được sự đồng ý của ông bố). Cứ như thể là bạn chẳng có liên quan gì tới toàn bộ quá trình này vậy. Chuyện này thật là nực cười. Sao ý kiến của bạn về những thay đổi sinh lý của con gái bạn lại không quan trọng chứ? Bạn là bố nó cơ mà!

*Thức ăn
cho cô con gái tuổi teen*

BỮA TỐI — NGƯỜI KHÁC LÀM THỀ KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ BẠN CŨNG PHẢI LÀM THỀ

Sau 12 năm sống sót bằng những bữa sáng chỉ toàn ngũ cốc, bộ máy tiêu hóa của bọn trẻ mới lớn bắt đầu chuyển động và găm lên bùng tỉnh, khiến nguồn thức ăn của gia đình lúc nào cũng trong tình trạng cạn kiệt. Cửa phòng ngủ của chúng lúc nào cũng đóng, nhưng cửa tủ đựng thức ăn thì lúc nào cũng mở và lúc nào chúng cũng nhìn vào những đồ ăn bên trong đó với ánh mắt thèm thuồng.

“Con đang làm gì thế? Một tiếng nữa là chúng ta ăn tối rồi mà”, bạn nói.

“Nhưng giờ con đang rất đói”, con bé miệng cãi, tay lôi một hộp bánh pudding ăn liền ra, cau có nhìn lời hướng dẫn sử dụng. “Trời, cái này không phải là *ăn liền*, phải có nước sôi”.

“Con có thể chờ để ăn tối luôn”, bạn nhẹ nhàng nói.

“Không, con không thể đợi được”. Ánh mắt của con bé khiến bạn lạnh cả xương sống: đột nhiên bạn nhớ ra rằng với một số loài, chuyện con trưởng thành ăn thịt con già, ốm yếu là chuyện thường thấy. (Được rồi, thực ra tôi không nên nghĩ tới loài vật như

thế, nhưng dù sao thì đó vẫn là một ý nghĩ khiến người ta phải rùng mình.)

Các cô con gái của tôi đã “tiêu diệt” xong chiếc bánh hăm-bơ-gơ thứ hai mà tôi nhìn thấy, vậy mà vẫn còn phàn nàn “bữa tối chả bao giờ có cái gì ngon cả”.

Ông bố nào chỉ ra sự mỉa mai trong tình huống này sẽ nhận ngay được ánh mắt khinh bỉ, tức giận. Bọn trẻ mới lớn không mỉa mai.

Trừ khi bạn không phục vụ gì ngoài sô-cô-la, nếu không bữa ăn nào bọn trẻ mới lớn cũng cay đắng thốt lên: “Con ghét đồ ăn Ý. Mọi thứ liên quan tới Ý đều thật kinh khủng. Con ước gì người ta không *tim ra* nước Ý!”

“Suy nghĩ đó thật điên rồ!”, bạn lên tiếng, giọng dạy bảo. “Nếu con đã từng sống ở Ý, con sẽ dần thích ăn đồ ăn của Ý. Mà bữa tối có phải đồ ăn Ý đâu, chỉ là “thức ăn” bình thường thôi mà. Chẳng lẽ con lại cứ ngồi xuống là nói “Con ghét thức ăn. Mọi món ăn đều thật kinh khủng!” được sao?”

Bài thuyết giảng vô cùng hợp lý này đã bị bỏ ngoài tai.

Đáp lại, bọn trẻ chỉ hỏi: “Có gì trắng miệng đấy ạ? Có cái bánh pudding nào không ạ?”

Nếu các ông bố nói rằng các bữa ăn được trả bằng tiền mà cha mẹ phải khó nhọc mới kiếm được và nếu bọn trẻ vẫn cứ tiếp tục

lúc nào cũng ngồm ngoàm đầy miệng, không kịp để cho nó mọc da non như thế thì tốt nhất là chúng nên tự kiếm tiền mà mua đồ ăn, thì chắc chắn sẽ nhận được những cái nhìn đầy giận dữ. Trẻ mới lớn không làm kinh tế.

Lên thực đơn cho cả tuần

Tôi là một người đàn ông Mỹ hiện đại, luôn chăm lo cho từng bữa ăn của gia đình ngay cả khi các con tôi đều khẩn khoản van nài tôi đừng có nấu nướng gì nữa vì chúng “không thể nào chịu được những cái mùi ấy”. Ngay khi mùi vị đầu tiên từ bếp, nơi mà tuyệt tác ẩm thực của vợ tôi đang sôi sùng sục **trên bếp** hay đang được nướng trong lò, bắt đầu lan tỏa, là tôi liền có mặt ngay để hỗ trợ. Thường thì tôi sẽ dùng muối để thử một ít súp, đưa ra những lời góp ý hữu ích. Vợ tôi, có lẽ là hơi ghen tị với tài năng của tôi trong lĩnh vực này, thấy hơi khó khăn khi tiếp nhận những lời tử tế đó của tôi. Tôi còn chỉ đạo các con dọn bàn và sau bữa ăn, tôi thả mình thư thái trên ghế, hi sinh thời gian xem ti vi để giám sát việc lau dọn nhà bếp.

Ít có hoạt động nào khiến tôi thích thú hơn việc lên thực đơn cho cả tuần. Sự phấn khích từ những bữa ăn sắp tới khiến tôi thấy vui vẻ, yêu đời hơn. Đây là lĩnh vực mà tôi hoàn toàn tự nguyện hoàn thành, lên kế hoạch chi tiết và chuyển qua cho vợ tôi – người vẫn thường nói với tôi rằng tôi nên nghĩ tới chuyện tự mình nấu ăn đi. Tôi vẫn thường vui vẻ tiếp nhận lời chế giễu đó của vợ.

Thật không may là càng lớn bọn trẻ càng cảm thấy chúng cần phải có tiếng nói về những gì mà gia đình sẽ ăn và chúng thường bắt đầu cố ám chỉ rằng chúng cần phải được tham gia vào quá trình kê thực đơn của gia đình. Điều đó khiến các ông bố khao khát được trở lại cái ngày mà bọn trẻ chỉ biết ngồi im trên ghế khi được đặt lên đó và ngoan ngoãn ăn món cà rốt xay, đôi mắt nhỏ xíu xinh xắn không bỏ qua chuyển động nào của chiếc thìa nhỏ trong khi các ông bố làm đủ trò để thu hút sự chú ý của chúng. Tôi vẫn có thể nhớ được vẻ ngạc nhiên trên gương mặt chúng khi ăn một thứ khủng khiếp như cà rốt xay.

Khi cho bọn trẻ ăn, vợ tôi luôn ngậm vào miệng rồi nhè ra cho chúng ăn (nhá)– việc này thật khiến tôi thấy buồn nôn.

Hôm nay là Chủ nhật và tôi đang ngồi ở bàn, một chồng giấy được đặt ngay ngắn trước mặt, chuẩn bị lên danh sách những món ăn trong những ngày sắp tới cho cả gia đình. Vừa mới cầm chiếc bút lên, tôi đã bị làm phiền ngay.

“Bố đang làm gì đấy ạ?”, cậu con trai của tôi tò mò hỏi.

Tôi nhìn nó vẻ nghi ngờ. Có bao giờ nó muốn biết tôi đang làm gì đâu. “Lên kế hoạch việc nhà”, tôi trả lời ngắn gọn. “Bố mừng là con ở đây, con trai. Chúng ta cần rải một lớp nhựa đường mới cho con đường lái xe vào nhà”.

“Có phải các bữa ăn cho tuần tới đó không ạ?”, nó hỏi, chạy vòng lại để nhìn thấy cái tiêu đề “Các bữa trong tuần” trên đầu trang giấy.

“Không phải”.

Thật là một sự trùng hợp đáng ngạc nhiên, đúng lúc đó hai cô con gái của tôi cũng xuất hiện ngay bên cạnh tôi. “Chúng con nghĩ là chúng con phải được kê thực đơn các bữa ăn cho tuần này”, cô con gái lớn của tôi giải thích. Chúng ngồi ngay xuống như thể chúng tôi đang chuẩn bị chơi tú lơ khơ vậy.

“Ồ, các con sai rồi”, tôi nhẹ nhàng nói với chúng.

“Mẹ nói là mẹ sẽ không nấu bất cứ thứ gì trừ khi tất cả chúng con đồng ý. Mẹ nói là mẹ phát ốm lên vì những lời phàn nàn của tất cả mọi người rồi”.

“Cái gì? Ai phàn nàn? Bố chẳng hiểu các con đang nói về cái gì cả”, tôi lắp bắp.

“Bố luôn chọn những món ăn không ngon”, con trai tôi lên tiếng.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Được, thôi được rồi. Bây giờ chúng ta có thể cùng nhau nghĩ. Thứ Hai, bố đang nghĩ tới món lasagna¹”.

“Ngấy lắm!”, chúng gào lên, ôm lấy bụng và lăn ra sàn như thể bị cơn đau thận hành hạ vậy. Tôi nhìn chúng lăn lộn, quần quai, mắt lạnh tanh, vô cảm.

---

¹ Lasagna: Món bột với cà chua, nước sốt và phô mát hấp chung.

“Nếu ăn đồ ăn Ý thì con bỏ một phiếu cho mì ống SpaghettiOs¹”, con trai tôi tuyên bố.

“SpaghettiOs? Đó không phải là món ăn của Ý. Đó thậm chí còn không phải là “món ăn” nữa kia!”, tôi phản đối.

“Thế thì ăn món macaroni² và bơ đi”.

“Con chọn pizza”, cô con gái lớn của tôi kiên quyết.

“Pizza”, con gái nhỏ của tôi hòa theo.

“Pizza”, con trai của tôi cũng đồng ý.

Tôi miễn cưỡng viết lại từ đó. Bọn trẻ ngoác miệng cười. “Thứ Ba”, tôi thận trọng lên tiếng.

“Con ăn chay”, cô con gái nhỏ của tôi đột nhiên thông báo và trong quan điểm của tôi, điều đó chẳng có gì liên quan tới chuyện này.

“Từ bao giờ thế?”, cô chị nó cong môi lên hỏi. Với con bé, chỉ riêng việc treo cây hái quả chẳng có gì hứng thú cũng đủ là lý do để tiếp tục làm “động vật ăn thịt” rồi. Nếu chúng tôi không sống ở thành thị thì có khi con bé còn tự mình đi săn bắn cả ngày ấy chứ. “Mày ăn thịt suốt cơ mà”.

---

¹ SpaghettiOs: Món mì ống đồ hộp của Mỹ, có thêm bơ và súp cà chua.

² Macaroni: Một dạng mì ống của Ý, ngắn hơn spaghetti, được làm bằng máy, trong thành phần không có trứng.

“Không đúng. Em không tin rằng động vật cần phải hi sinh để chúng ta được thoải mái”, con gái nhỏ của tôi phản đối.

“Ồ, cứ làm như là chúng *hi sinh* to lớn lắm ấy”, con gái lớn của tôi phản pháo.

“Chị khiến em thấy ghê tởm”.

“Nếu mày chống lại chuyện giết động vật, thì mày *đang mặc* cái gì thế? Con gái lớn của tôi sẵn tới hỏi, vẻ đắc thắng.

Cô con gái nhỏ của tôi chỉ tay vào chiếc áo của nó, cau mày hỏi “Cotton?”.

Một chút yên lặng trong lúc cô con gái lớn của tôi cân nhắc mẫu thông tin này.

“SpaghettiOs là món chay”, con trai tôi khắp khởi gợi ý. “Chúng ta có thể ăn món đó vào thứ Ba không?”

“Con không muốn phải ăn đồ ăn của Ý hai ngày liền”, con gái lớn của tôi phản đối.

“Đã bảo SpaghettiOs không phải là món ăn của Ý rồi mà!”, tôi hét lên. “Thậm chí bố còn nghĩ pizza cũng không phải là món ăn của Ý”.

“Thế thì của cái gì, chả lẽ lại của Nga?”, cô con gái nhỏ của tôi mĩa mai.

“Thế tôm hùm thì sao ạ?”, con trai tôi đề xuất.

“Đồng ý tôm hùm”, cô con gái lớn của tôi đồng tình.

“Con cũng ăn tôm hùm”, cô con gái nhỏ của tôi lên tiếng.

“Suy cho cùng thì tôm hùm đúng là một trong những món ăn bổ dưỡng nhất”, tôi nhận xét.

“Thứ Ba. Tôm hùm”, con gái lớn của tôi ghi lại.

“Chờ một chút! Chúng ta không thể ăn tôm hùm được! Con có biết tôm hùm *đắt* như thế nào không?”

“Chúng ta sẽ tiết kiệm tiền bằng cách tuần này sẽ không mua bia nữa”, cô con gái lớn của tôi đáp lại.

“Con nói nhảm cái gì thế?”, tôi hỏi con bé. “Không tôm hùm. Chấm hết!”

Với một tiếng thở dài và một cái quắc mắt, con bé giờ bút gạch dòng chữ vừa ghi đi.

“Thế bò chua Stroganoff¹ thì sao?”, tôi gợi ý.

Bọn trẻ phản ứng như thể chúng bị thúc một cú vô bụng vậy. “Đứng dậy ngay!”, tôi quát.

“Bố, không đời nào!”, con trai tôi đáp trả.

---

¹ Stroganoff: Một món ăn của Nga, được chế biến từ thịt bò, có vị chua, là món ăn phổ biến ở châu Âu, Bắc Mỹ, Úc, Nam Phi...

“Món đó cũng chán không kém gì món lasagna”, cô con gái lớn nói cho tôi biết.

“Bố có nhớ lúc chúng ta có một nồi gì đó sôi sùng sục và chúng ta thả thịt vào đó không?”

“Nước sốt đun ấy hả?”, tôi hỏi lại.

“Đúng rồi”, tất cả chúng đều ngời bật dậy.

“Hoặc món bánh gà nướng!”, cậu con trai của tôi vừa nằm vừa hét toáng lên.

“Khoai tây hình vỏ sò!”

“Món hầm!”

“Nghe này, bố ghét phải làm gián đoạn trò chơi đầy hứng khởi mang tên Món Ăn Chúng Ta Ghét, nhưng liệu chúng ta có thể quay trở lại việc chính là lên kế hoạch cho tuần tới được chưa? Chúng ta mới chỉ tính tới ngày thứ Ba và tất cả những thứ các con nhắc tới chỉ làm bố thêm đói mà thôi”.

Chúng ngồi trở lại ghế. “Con ủng hộ món McDonald’s cho ngày thứ Ba”, con trai tôi buột miệng.

“Ý tưởng tuyệt vời!”, cô con gái lớn của tôi đồng tình.

“Nhưng đó không phải là món ăn chay đâu đấy”, tôi nhắc nhở.

Cô con gái thứ hai của tôi nhú mày, “Ồ, không sao, con ăn được”, nó quyết định.

“Cái gì?”

“Thứ Ba. McDonald’s”, cô con gái lớn của tôi vừa nói vừa viết.

“Không được”, tôi nói với chúng.

“Rẻ hơn tôm hùm mà bố”, cậu con trai phấn khởi thông báo cho tôi biết.

“Hoặc tôm hùm hoặc McDonald’s”, cô con gái lớn của tôi tiếp lời.

Tôi thở dài. “Được rồi, nhưng đồ ăn nhanh thế là đủ rồi nhé”, tôi nói với chúng.

“Vâng ạ”, cậu con trai của tôi nhanh nhẩu.

“Tiếp theo, thứ Tư”, tôi bắt đầu bản khoản không biết bằng cách nào có thể kéo chúng trở lại chủ đề bánh gà nướng.

“Pizza”, cô con gái thứ hai ngắt dòng suy nghĩ của tôi.

“Pizza”, cô chị nó cũng đồng tình.

“Đúng, pizza”, con trai tôi cũng gật đầu hưởng ứng.

Chúng tự ghi lại điều đó.

“Bố đã bảo là không có thêm món ăn nhanh nào nữa mà”, tôi phản đối.

“Bố nghĩ pizza mà nhanh sao?”, cô con gái lớn của tôi hỏi giọng thách thức. “Cũng phải mất khoảng nửa tiếng chứ có ít đâu”.

“Nhưng chúng ta đã chọn ăn món đó vào thứ Hai rồi còn gì!”, tôi phải lấy hết sức bình sinh hét lên.

“Thứ Năm!”, cô con gái lớn phớt lờ lời tôi. “Chúng ta ăn gì trong ngày thứ Năm nhỉ?”

“Xúc xích”, con trai tôi trả lời.

“Không được”, cô chị liền kể thẳng bé bĩu môi, “Em có biết trong xúc xích có cái gì không hả?”

“Thực ra bố rất *thích* xúc xích”, tôi góp lời.

Có vẻ như mọi chuyện đã được an bài. “Được rồi, không xúc xích. Còn gì nữa không?”, cô con gái lớn của tôi cất tiếng hỏi.

“Món ăn Trung Quốc mua sẵn thì sao?”, con trai tôi hỏi.

“Trứng chay cuộn”, cô con gái thứ hai của tôi gợi ý cụ thể hơn. “Đậu phụ”.

“*Đậu phụ á?*”, tôi lắp bắp.

“Chúng ta sẽ ăn đồ ăn Trung Quốc trong ngày thứ Năm”, cô con gái lớn của tôi tuyên bố và ghi luôn lại.

“Các con có biết là trong nhà mình có một cái bếp không thế?”, tôi hỏi chúng.

“Thứ sáu là tối của pizza”, cô con gái lớn tiếp tục công việc yêu thích của nó.

“Pizza”.

“Đồng ý pizza”.

Tôi chỉ còn biết đưa tay lên ôm đầu.

“Thứ Bảy chị có hẹn”, cô con gái lớn của tôi nói, “Nên các em được tự chọn”.

“Tối em ở nhà Greta”, em gái con bé cũng lên tiếng.

“Còn em ở nhà Jon”, cậu em của chúng cũng không chịu kém cạnh.

Chúng nhìn tôi đầy hi vọng. “Lasagna!”, tôi quả quyết. Chúng hờ hững gật đầu. “Gì cũng được, bố ạ. Chỉ cần không để thừa là được”, cô con gái lớn còn dặn tôi.

“Chị cứ làm như lúc nào bố cũng *để thừa* ấy!”, cô con gái thứ hai “bênh” tôi.

“Thế là sao?”, tôi thắc mắc. “Không được cười nữa”.

“VẬY là chỉ còn ngày Chủ nhật thôi”, cô con gái lớn của tôi nhắc các em nó.

“Pizza thì sao?”, con trai tôi tươi cười gợi ý, cứ như thể cái tù đó chưa từng được nhắc đến lần nào trong ngôi nhà này vậy.

Bọn trẻ cho rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời và đã ghi luôn lại.

Bữa tối của gia đình

Ngay từ giây phút đầu tiên một đứa trẻ ngồi vào bàn ăn, toàn bộ trạng thái tự nhiên của bữa tối sẽ thay đổi. Sẽ không còn những bữa tối lãng mạn dưới ánh nến dành riêng cho hai vợ chồng bạn nữa. Sự tập trung sẽ được dồn cả vào tên độc tài nhỏ xíu đang ngồi trên ghế, kẻ có toàn quyền quyết định bữa tối của gia đình sẽ diễn ra như thế nào. Bạn sẽ phải dừng những cuộc nói chuyện và thay vào đó chỉ được quan sát thôi. “Ô, ô, bé sẽ được ăn khoai tây nghiền”. Hãy quan sát một cặp vợ chồng đi ăn ở nhà hàng cùng với một đứa trẻ mà xem – cách duy nhất giúp bạn biết họ là một gia đình là họ cùng ăn một loại thức ăn.

Bọn trẻ mới lớn cũng thống trị khoảng thời gian ăn tối y như vậy, dù rằng thật ra cha mẹ ít có khả năng bị thổi phồng bởi những hạt đậu chưa nghiền kỹ như lúc chúng còn nhỏ.

Mười phút sau khi bữa tối được bày ra, cửa phòng sẽ bị bật tung như có một đội quân SWAT¹ tràn vào. Con bé sẽ lao vào, lớn tiếng hỏi chúng ta sao lại ăn tối sớm như vậy và sao chúng ta lại có thể bắt đầu ăn tối mà không có nó. Thật là bất lịch sự.

Đó chính là cách mà con bé xin lỗi chúng ta vì đã đến muộn.

---

¹ SWAT (special weapons and tactics): Đội quân chiến thuật và vũ khí đặc biệt, là đội quân được huấn luyện tài tình của Mỹ, chuyên ứng phó với những tình huống đặc biệt nguy hiểm.

Sau màn chỉ trích (như thường lệ) bất cứ món ăn nào có trên bàn, con bé bắt đầu hỏi xem nó có thể mở ti vi để xem chương trình yêu thích của mình hay không. Trong trường hợp này, “yêu thích” là một tính từ có thể thay đổi, được sử dụng một cách hoang phí bất cứ khi nào con bé cảm thấy cần phải phô trương thanh thế của mình, giống như từ phòng giặt đồ hét toáng lên “Bố làm hỏng chiếc áo cánh yêu thích của con rồi!”, hay từ phòng bếp gào lên “Ai ăn mất chiếc bánh rán cuối cùng rồi. Đó là cái bánh yêu thích của con mà!”.

Con bé mở chương trình ti vi yêu thích của mình, cái chương trình mà chỉ thấy bọn con trai, con gái tầm tuổi nó môi dính chặt môi, không thể rời ra được. Trông chúng rất giống nhau, đều còn trẻ đẹp và tôi luôn gặp khó khăn trong việc nắm bắt cốt truyện (nếu có). Rõ ràng cậu con trai, tôi nghĩ tên cậu ta là Spleen, đang hẹn hò với cô con gái tên là Fantasia, ấy thế mà cậu ta còn “đánh mắt đưa tình”, trao đổi những cái nhìn nóng bỏng với mẹ của cô gái – người trông cứ như là bằng tuổi tất cả những người còn lại trong chương trình. Giống như một tình tiết phụ, anh trai cái cậu Spleen đó – Burnt – mắc bệnh hiểm nghèo – căn bệnh hoàn toàn không có triệu chứng sinh học nào ngoại trừ việc khiến cậu ta lúc nào cũng kêu khóc thảm thiết.

Lúc quảng cáo, tôi chộp lấy cái điều khiển, thể hiện quyền hành làm cha bằng cách tắt chương trình đó đi. Chương trình đó thu nhỏ, thu nhỏ dần cho tới khi chỉ còn là một đốm trắng ở giữa

màn hình và các con tôi bắt đầu phản đối âm ỉ. “Sao chúng ta lại không xem ti vi?”, chúng hỏi.

“Không xem ti vi trừ khi đã làm xong bài tập về nhà”, tôi tuyên bố.

“Con đã làm xong rồi.”, cô con gái lớn của tôi đáp trả.

“Con cũng thế!”, con trai tôi nói.

“Con cũng thế ạ!”, con gái thứ hai của tôi đồng tình.

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả”, tôi khôn lỏi nói. Bọn trẻ trao đổi với nhau ánh mắt Bối-lại-điên-rối, nhưng tôi đã ngay lập tức trấn áp bọn chúng.

“Em không muốn xem lại bộ phim cũ đó đâu nhé”, vợ tôi lên tiếng.

Cả bốn bố con tôi quay nhìn cô ấy sợ hãi. Vợ tôi thích những bộ phim được dựng thành phim trước cả khi có kịch bản!

“Doris Day¹, đại loại như vậy, ngược lại hoàn toàn với người mà con muốn trở thành”, cô con gái lớn của tôi tuyên bố.

---

¹ Doris Day, tên đầy đủ là Doris Mary Anne von Kappelhoff (sinh ngày 03/04/1922), là ca sĩ, diễn viên, người chủ trương bảo vệ động vật. Day đã xuất hiện trong 39 bộ phim, hơn 75 giờ trên truyền hình và đã ghi âm hơn 650 bài hát. Đã từng được đề cử giải Academy và đã từng giành được giải thưởng Grammy và Golden Globe. Năm 1989, Day giành được giải thưởng Cecil B. DeMille vì thành quả cống hiến trọn đời cho điện ảnh.

“Thế chị là Doris *Night*¹ à?”, con trai tôi hỏi “mát” chị nó.

“Bố là kẻ đạo đức giả”, cô con gái thứ hai của tôi quả quyết. Tôi chớp mắt ngạc nhiên.

“Đúng, bố thật đạo đức giả”, cô con gái lớn của tôi để thêm vào.

Lời kết tội phụ thêm vào này thật là một điều không tưởng.

“Bố biết lúc đó là chương trình trò chơi nên bố mới cho cả nhà xem”, cô con gái thứ hai của tôi sôi lên sùng sục.

“Bố nghĩ là chúng ta đang nói về chuyện giống Doris Day như thế nào mà”, tôi trả lời, bối rối không hiểu gì.

“Bố ơi, nếu chúng ta có một cái piñata², con có thể là người đầu tiên ném không ạ?”, con trai tôi hỏi.

“Con có giận không nếu bố xem chương trình thể thao trên ti vi, con yêu?”, vợ tôi nhẹ nhàng thăm dò. Tôi quắc mắt, dùng nét mặt để chấm dứt sự lạc đề ngớ ngẩn này của vợ tôi, nhưng cô ấy không để ý.

“Không quan tâm”, cô con gái thứ hai của tôi nói với cái dĩa của nó, nói chậm, nhỏ nhưng rõ đủ để mọi người có thể nghe thấy.

“Sao chúng ta lại không nói về chuyện đó nhỉ?”, vợ tôi gợi ý.

---

¹ Ở đây tác giả chơi chữ, *night* (đêm) ngược với *day* (ngày).

² Piñata là một trò chơi có xuất xứ từ Mexico, được tạo hình bởi những tờ giấy màu sắc sỡ, hoặc được làm bằng cỏ với giấy màu sắc sỡ bọc bên ngoài, bên trong có bánh kẹo, hoa quả, đồ ăn và đồ chơi, thường được treo trên cành cây, hoặc trần nhà trong mỗi dịp lễ tết, kỉ niệm.

Nhưng cô con gái thứ hai của tôi cứ nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn của nó và lắc đầu nguây nguẩy. Thế đấy, có bọn trẻ mới lớn ở bàn ăn là như thế đấy.

Tôi để ý thấy chả đứa nào chịu ăn món mì xào trộn gà hầm, vì thế tôi phải tuyên bố là tất cả mọi người phải ngồi lại bàn ăn cho tới khi nào chịu ăn hết thì thôi. Chú chó nhà tôi nhận ra đây là dấu hiệu tốt để lảng vảng quanh chu vi chiếc bàn. “Này, không được cho nó ăn”, tôi quát mấy đứa trẻ.

“Chúng con đâu có cho”, chúng cãi, át cả tiếng con chó đang nhai. Lượng mì xào trộn gà hầm trên bàn vơi đi đáng kể, dù thực ra tôi chưa lần nào tận mắt nhìn thấy bọn trẻ xúc cho con chó. Tôi dõi theo cậu con trai khi nó đưa chiếc đĩa lên sát miệng, cố xoay sở để cắn một miếng mà chắc chắn là còn ít hơn cả một phân tử của hóa chất mang tên “bữa tối”, ngồm ngoàm nhai tới cả phút. “Wow, con no rồi”, nó nói sau khi đã nuốt đánh ực một cái.

“Con cũng thế”, hai chị nó cùng đồng thanh.

Giống như những con nai hoảng sợ, chúng đồng loạt đứng dậy, lao ra khỏi bàn, nhưng tôi từng chứng kiến trò này trước đó rồi nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần. “Đứng lại! Bát đĩa vẫn chưa được dọn mà”.

“Con không dọn được, con còn phải làm bài tập”, cô con gái lớn của tôi phản kháng.

“Con cũng vậy”, con trai tôi nói.

“Con cũng thế”, cô con gái còn lại của tôi cũng lên tiếng.

“Bố muốn con rửa bát”, tôi nói với cô con gái lớn, giọng nghiêm nghị.

“Sao con lại phải rửa ạ?”, con bé gào lên, “Thật không công bằng!”.

“Hai đứa con dọn bàn và cất sữa đi”, tôi ra lệnh.

“Thế bố thì làm gì, chỉ ngồi đây thôi à?”, cô con gái thứ hai của tôi “cả gan” vặn hỏi tôi.

“Bố sẽ giám sát. Đó là một phần của lời thề Hippocrat. Làm đi!”, tôi nói.

Khi cô con gái lớn của tôi cảm thấy nó đã bị giao cho một nhiệm vụ thật bất công – mà thực ra, đó chỉ là công việc tối thiểu nhất nó có thể làm để giúp đỡ gia đình – nó liền phản ứng bằng cách thể hiện nó không thể thực hiện được nhiệm vụ mà không gây ra thật nhiều cái mà trong quân đội người ta gọi là “thiệt hại phụ”. Xoong nổi va vào nhau keng keng, cứ như thể nó đang cố cảnh báo cho hàng xóm biết là người Anh sắp sửa đến vậy. Thìa đĩa rơi loảng xoảng, đồ bạc thì mắc kẹt ở chỗ đặt thùng rác. Đồ thừa (tất cả đều còn rất ngon) bị đổ hết cả đi, hoặc được ném cho chó ăn. “Con không lau bếp đâu”, con bé tuyên bố. “Con cũng không lau bệ, không lau bồn rửa bát đâu. Đó không phải là việc của con!”

“Cũng không phải việc của con”, con trai tôi vội vàng lên tiếng.

“Cũng không phải việc của con đâu nhé”, cô con gái còn lại của tôi cũng hấp tấp nói.

Tôi nhẹ nhàng giảng giải cho cô con gái lớn của mình biết dọn bếp có nghĩa là toàn bộ, tất cả gian bếp, không trừ một chỗ nào. Con bé gọi điện cho bạn để xả nỗi bức dọc và khi nó đi lại quanh bếp, dây điện của chiếc điện thoại đã gạt đổ các thứ trên bệ xuống đất. “Con không nhặt những thứ trên sàn đâu đấy”, con bé tuyên bố. “Đấy không phải là việc của con”.

Chuyện ăn kiêng của trẻ mới lớn, cuộc hành trình đau khổ cho cả gia đình

Chuyện ăn kiêng, giảm cân của một cô con gái mới lớn thật sự điên rồ. Chuyện này bắt đầu chỉ với một lời kêu gào thảm thiết rằng nó quá béo và trông chờ tất cả những người khác trong gia đình sẽ tập trung lại để an ủi nó rằng sự thật không phải thế. Lúc này, ông bố - người trụ cột của gia đình - có thể “kiểm” cho mình những cái nhìn khó chịu, bức bối bằng cách trình bày điều mình đã quan sát được, rằng quả thật con bé có hơi tròn trịa một chút. “Sao bố có thể nói thế được?”, con gái bạn gào lên.

“Bố chỉ đồng tình với con thôi mà”, bạn lên tiếng bào chữa cho mình.

Con gái bạn lao vào phòng, đóng rầm cửa lại và thốn thức. Vợ bạn nhìn bạn lạnh lùng, lắc đầu ngao ngán. “Tuyệt đấy bố ạ”, cô con gái thứ hai mỉa mai nhận xét.

“Sao? Thế bố phải nói gì?”, bạn phản kháng. Nhưng không có cái gọi là “công lý” trong phiên tòa này: bạn đã bị kết luận là có tội.

Chiều tối hôm đó, con gái bạn tuyên bố “Con đang ăn kiêng. Bữa tối có gì thế ạ?”

“Bò chua Stroganoff!”, tôi hớn hờ nói.

Con bé lắc đầu và nói “Quá béo!”.

“Thế rau trộn thì sao?”, vợ tôi sốt sắng hỏi.

“Ít chất béo chứ ạ?”, con gái tôi hỏi lại.

“Tất nhiên rồi”.

Bạn sẽ sốc khi biết rằng sau đó cả gia đình sẽ phải ăn kiêng theo con bé. Vợ bạn sẽ đặt một đĩa rau diếp trước mặt bạn như thể đặt một đĩa thức ăn thực sự vậy. “Này, cái gì đây?”, bạn phản kháng. “Anh có cần giảm cân đâu. *Con bé* mới là người cần giảm cân chứ không phải anh!”

Lệ tuôn trào. Tất cả mọi người lại nhìn bạn chằm chằm.

“Có lẽ bố nên soi gương nhìn lại mình đi”, cô con gái thứ hai lăm băm trong tiếng thở dài.

“Con vừa nói gì?”, bạn hỏi.

“Chính anh đã nói là anh mặc quần hơi kích rồi còn gì”, vợ bạn lên tiếng bênh con gái.

“Là vì vải bị co!”

“Đấy là cái quần mới mà!”, vợ bạn đáp lời.

“Hãy tập trung vào điều chúng ta quan tâm, đó là chúng ta không thể ăn rau trộn cho bữa tối được”, bạn nói với vợ, giọng nghiêm nghị.

“Sao bố lại muốn bữa nào cũng phải có thịt bò thế?”, cô con gái thứ hai của bạn giờ giọng thách thức.

Đây là một cuộc nói chuyện hoàn toàn không phù hợp, không được phép diễn ra trong gia đình bạn. Bạn thở dài, cố tìm sự kiên nhẫn. “Nghe này, chúng ta không thể chỉ ăn rau diếp được. Chúng ta sẽ chết đói mất”.

“Ôi, con nghĩ là bố không cần phải lo lắng về chuyện đó đâu”, cô con gái thứ hai của bạn nói.

“Khi già đi, quá trình trao đổi chất của con người cũng diễn ra chậm lại và người ta không cần phải ăn nhiều thức ăn”, vợ bạn giảng giải. Bạn cẩn thận suy xét câu nói của vợ, cố tìm xem có điểm nào liên quan tới chuyện đang nói không. “Sẽ không đau đớn gì nếu anh sụt mất vài cân đâu”, cô ấy nói thêm.

Đột nhiên bạn nhận ra sự gian xảo của cô ấy: hóa ra cô ấy đang nói về *bạn*! Chẳng hiểu thế nào mà đề tài cuộc nói chuyện đã được chuyển từ sự mập mạp của cô con gái bạn sang vóc dáng con người bạn. Thật như một cuộc đột kích vậy!

“Có lẽ anh nên tập cả thể dục nữa”, vợ bạn vẫn tiếp tục, cứ làm như bạn không nhận ra nhũnng con dao găm đang được cắm trên lưng bạn ấy. “Mà anh cũng nên bỏ bia đi”.

Bỏ bia?! Hãy xem cuộc đối thoại đó đã trở nên điên cuồng như thế nào chỉ trong một thời gian ngắn?

“Bố cần ăn nhiều rau và hoa quả hơn”, cô con gái thứ hai cũng học đòi khuyên bạn. “Thịt bò không có lợi cho bố đâu. Nó không tốt cho tim của bố”.

Đây chính là con bé đã nói với bạn rằng hè này nó muốn đi du lịch bụi dọc đất nước với một thằng nhóc nào đó có tên là Thug (hay gì đó, đại loại như thế), vậy mà nó lại *lo lắng cho tim của bạn ư?*

“Bố không nghĩ là con biết con đang nói về cái gì đâu”, bạn trả lời. “Nghe này, hãy nghĩ về chuyện này lý trí một chút. Bò thường ăn gì?”

Về thộn ra trên gương mặt của tất cả mọi người đã nói cho bạn biết bạn đã chiếm thế thượng phong. Bạn phải cố gắng lắm mới không lộ vẻ hân hoan ra mặt.

“Cò ạ?”, con trai bạn đoán.

“Chính xác. Và cả ngô nữa! Những thứ mà...”, bạn nói vội nói vàng.

Mọi người lại nhìn bạn chăm chăm.

“Khô cứng ạ?”, con trai bạn dò hỏi.

“Động vật... khoáng chất...”, bạn gọt ý.

“Rau xanh”, vợ bạn tiếp lời, giọng đều đều, ra vẻ đã biết tất cả những chuyện này rồi sẽ đi tới đâu.

“Chính xác!”, bạn hú lên. “Thế nên, ăn thịt bò cũng có nghĩa là đưa rau vào người theo dạng thức hiệu quả hơn”.

Hiển nhiên là không ai có thể phủ nhận điều này. Mọi người đều há hốc miệng nhìn bạn đầy nghi ngờ.

“Bia là loại đồ uống được làm hoàn toàn từ lúa, cây hoa bia và, ừm, bọt”, bạn tiếp tục, vừa nói vừa chiến đấu với sự thốn thức trong cổ họng. Giờ không phải là lúc để tình cảm chi phối, nhưng chủ đề này luôn khiến bạn phải rơi nước mắt. Tất cả đều là những thành phần tự nhiên, đều là những tinh hoa của tự nhiên. Như Benjamin Franklin¹ đã nói, bia là bằng chứng cho thấy Chúa yêu thương chúng ta và muốn chúng ta được hạnh phúc”. Bạn đi quanh

---

¹ “Ben Franklin, người Mỹ vĩ đại”, W. Bruce Cameron.

bàn. “Bia gần như chẳng khác gì súp rau, trừ việc nó không có mẫu vụn rau trôi nổi trong đó”.

“Vì Chúa”, vợ bạn thốt lên, bị đánh bại hoàn toàn bởi những nhận định của bạn, tới mức không nói được gì.

“Con đã bao giờ tới Kansas chưa nhỉ?”, bạn hỏi cô con gái nhỏ của mình. Con bé đã từng ở đó, nhưng vì trong cuộc tranh luận này, bạn quá khôn khéo, nên con bé không dám thừa nhận chuyện đó. “Con nghĩ loài nào sống ở bang Kansas?”

Không lời đáp.

“Bò”, bạn nói với con bé. “Vô vàn bò. Chúng thống trị hành tinh này! Nếu chúng ta không nhanh chóng làm gì đó, bọn gia súc này sẽ xâm chiếm tất cả các ngôi nhà ở Mỹ”.

“Tuyệt!”, con trai bạn thốt lên.

“Đó là điều ngu ngốc nhất mà con từng được nghe”, cô con gái nhỏ của bạn tuyên bố. Đó luôn là phương sách cuối cùng của con bé, là hiệu lệnh rút quân mà bạn đã biết là cần lờ đi.

Bạn vỗ hai tay vào nhau. “Ăn tối nào, thịt nướng nào, bia nào! Chúng ta là người ăn chay ăn kiêng!”

Kết luận

Bắt chấp tất cả những nỗ lực mà một ông bố dành ra để chăm lo từng bữa ăn cho cô con gái tuổi teen, hầu hết lượng ca-lo của nó lại được dùng cho những hoạt động tụ tập với cái bọn bằng tuổi phàm ăn khác ở bên-ngoài-nhà. Thậm chí trong quá trình giảm cân điên cuồng của mình, khi ông bố phải khổ sở vì những miếng ăn mà cứ cắn một miếng, đang nhai dở thì lại nhận được những lời phân tích cho rằng món ăn đó có quá nhiều chất béo, còn cô con gái tuổi teen thì chẳng nghĩ được gì ngoài việc ngấu nghiến “bữa tiệc linh đình” bánh pudding lạnh có kem, sữa ở nhà hàng Dairy Queen. “Đây là vì con đi với bạn”, nó có cái khi bạn chỉ ra sự mâu thuẫn vô lý.

Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra với số thức ăn mà bọn trẻ mới lớn nạp vào người. Chắc chắn là nó không được chuyển hóa thành năng lượng rồi – khi ăn xong, tất cả những gì mà một đứa trẻ mới lớn muốn làm chỉ là liếm lưỡi ra như một con sư tử vừa mới đánh chén thỏa thuê. Nếu bạn cố đề cập tới chuyện thật chẳng có gì là không công bằng nếu bạn bắt các cô con gái của mình phải vận động, phải làm gì đó – vì suy cho cùng, bạn đã phải tốn rất nhiều tiền cho những thứ mà chúng đã ăn – thì chúng sẽ giả vờ như không thấy hai chuyện đó có gì liên quan tới nhau. Trong suy nghĩ của chúng, bạn có trách nhiệm phải cho chúng ăn, không được đòi hỏi gì, vì đó là việc của bạn. Bạn là bố chúng mà.

Teen công nghệ cao

TÔI ĐÃ NHÌN THẤY TƯƠNG LAI, NHƯNG CHỈ CÓ CÁC CON TÔI MỚI BIẾT TƯƠNG LAI ĐÓ VẬN HÀNH NHƯ THẾ NÀO

Khi tôi là một đứa trẻ mới lớn, mọi thứ khó khăn hơn giờ rất nhiều. Điều này có lẽ tôi đã từng nhắc tới rồi, nhưng tôi tin rằng các con tôi chắc sẽ cố chịu đựng để tôi nhắc lại. Đơn cử như, thời của tôi, nếu muốn chuyển kênh ti vi, chúng tôi phải đứng dậy mà làm – thời đó làm gì đã có điều khiển từ xa như bây giờ. Chiếc điều khiển đầu tiên xuất hiện trên thị trường là một thiết bị to, nặng như cục gạch và chỉ có duy nhất hai nút bấm. Dùng nó chán tới mức bạn hẳn phải may mắn lắm mới tắt được cái ti vi khi hướng nó tới màn hình.

Những tiến bộ công nghệ hiện nay đã giúp cho cái ghế của ông bố trở thành trung tâm ra lệnh thực sự - với “hình trong hình”, chẳng hạn như vậy, tôi có thể ngồi đó trong ngày chơi game và xem hai mục quảng cáo bia cùng một lúc. Với chiếc điện thoại không dây mới, tôi có thể vừa đi vừa nói chuyện, vui vẻ thông báo cho vợ tôi biết về những bàn thắng (bóng bầu dục) và những sự kiện quan trọng khác. (Thật lạ là cô ấy có vẻ không đánh giá cao điều này cho lắm.)

Riêng chuyện nuôi dạy con cái, tôi không tài nào nghĩ ra được một ví dụ nào mà công nghệ có tác động giúp cho cuộc sống của tôi trở nên dễ dàng hơn. Trong thực tế, tất cả những thiết bị mới đều chỉ mang lại những cơ hội mới và bất ngờ cho sự căng thẳng mà thôi.

"Ai cũng có điện thoại di động cả"

Cô con gái lớn của tôi, đóng vai trò là người đứng đầu phòng Mua bán, đã gửi một bản đề xuất cho người quản lý (là tôi và tôi thích cái danh hiệu đó vì nó ám chỉ tôi có quyền lực), yêu cầu mua một chiếc điện thoại di động. Việc đề xuất đó được truyền tải bằng miệng và nó đã diễn ra như thế này:

Bộ phận mua: Con không thể tin được là chúng ta lại không có một chiếc điện thoại di động nào. Con đi dự tiệc và có vẻ như con là người duy nhất ở đó không nói chuyện điện thoại di động.

Người quản lý: Chờ một chút, ý con là con đã đi dự một bữa tiệc nào đó và tất cả mọi người chỉ ngồi đó để mà nói chuyện bằng điện thoại di động thôi sao?

Bộ phận mua: Trừ con.

Người quản lý: Thế những đứa đó nói chuyện với ai?

Bộ phận mua: Hiển nhiên là không phải với con rồi.

Người quản lý: Đúng, con đã nói về điều đó rồi. Bố chỉ đang cố tìm hiểu xem cái bữa tiệc quái quỷ đó được tổ chức nhằm mục đích gì khi mà tất cả những người tham dự đến đó chỉ để nói chuyện điện thoại?

Bộ phận mua: Họ nói chuyện với bạn của họ.

Người quản lý: Thế những người ở bữa tiệc đó là gì, hả?

Bộ phận mua: Bố là người keo kiệt nhất trên thế giới này!

Người quản lý: Chúng ta sẽ không mua điện thoại di động. Nếu con muốn nói chuyện với các bạn của mình thì hãy yêu cầu chúng ngắt máy một lúc.

Nhưng rồi vợ tôi (kế toán trưởng) đã can thiệp vào chuyện này. Vài ngày sau khi quyết định cuối cùng được thông qua, vợ tôi lại gợi ý rằng “Có lẽ chúng ta nên mua một chiếc điện thoại di động cho bọn trẻ”.

“Cái gì? Em là người đại diện bí mật của công ty điện thoại, hay cái gì đó đại loại như thế à? Khoảng thời gian duy nhất mà anh thấy bọn trẻ không dính lấy cái điện thoại là khi chúng ở trên ô tô, vậy mà em lại muốn thay đổi cả chuyện đó nữa sao?”

“Nhưng sẽ thế nào nếu có chuyện gì đó không hay xảy ra? Chẳng lẽ anh không muốn chúng có thể gọi điện báo sao?”

“Nếu em lo lắng về chuyện đó thì tốt nhất là không nên cho chúng ra khỏi nhà”, tôi chỉ ra một hướng giải quyết hoàn toàn hợp lý.

“Anh yêu, em chỉ đang nói, em nghĩ là sẽ tốt hơn nếu chúng ta có một chiếc điện thoại di động để khi cần chúng có thể liên lạc với chúng ta. Giống như tối hôm trước, khi vé xem phim đã bị bán hết, con gái chúng ta không có cách nào để thông báo cho chúng ta biết là nó đã đi trượt băng”.

“Chỉ có hai từ thôi: Trả tiền. Gọi điện”.

“Đang có chương trình khuyến mãi đặc biệt bao gồm một điện thoại miễn phí và 100 phút gọi miễn phí mỗi tháng”, cô ấy thông báo, mục đích là làm tôi xiêu lòng.

“Anh phản đối chuyện này”.

“Em nghĩ là chúng ta nên mua”.

Đã đến lúc phải cương quyết. “Tuyệt đối không”¹.

“Em sẽ mua một chiếc vào thứ Hai”².

“Được rồi”.

Tôi ghét phải nói xấu vợ trong những trang giấy này, thế nên tôi sẽ từ tế và chỉ nói rằng lần này lại là một lần nữa cô ấy hoàn

---

¹ Câu tôi thường nói khi có vấn đề liên quan tới tài chính.

² Ồi không!

toàn sai lầm. Điện thoại di động, thứ thiết bị đáng ra phải giúp giảm thiểu lo lắng của các bậc cha mẹ vì nó là công cụ giúp bọn trẻ liên hệ với cha mẹ khi có bất cứ vấn đề gì xảy ra, thì lại chỉ gia tăng thêm sự lo lắng của tôi mà thôi.

“Con bé có thể đang ở đâu được chứ?”, tôi băn khoăn, day dứt vài ngày sau khi chiếc điện thoại được chuyển đến. Cô con gái lớn của tôi đã mang chiếc điện thoại đi cùng khi ra khỏi nhà tối hôm đó, nhưng lại không biết sử dụng các chức năng của nó để cập nhật thông tin về buổi tối hôm đó cho ông bố tội nghiệp của nó ở nhà. “Cuộc gặp của nhóm quyền anh nữ này đáng ra phải kết thúc rồi chứ nhỉ?”

“Vì Chúa, anh yêu, đó không phải *nhóm quyền anh*. Đó là một nhóm gây quỹ từ thiện. Chúng sẽ bán quần soóc thi đấu quyền anh, trên đó có biểu tượng may mắn của trường. Chúng gặp mặt tối nay để chọn thiết kế cuối cùng”, vợ tôi trách tôi.

“Cái gì cơ? Thật không thể nào chấp nhận được. Anh không muốn con gái mình bàn luận về quần lót của đàn ông”.

“Em đã đặt mua cho anh cả một tá rồi”, cô ấy nói.

“Một tá? Sao anh lại cần một tá quần lót có con chồn trên đó chứ?”

“Đó không phải là con chồn mà là con cáo. Anh biết điều đó mà”.

“Tất cả những gì anh biết là con bé đi chơi về muộn, giờ này vẫn còn chưa thấy mặt”.

“Mới có bảy rưỡi thôi mà”.

“Ờ, nhưng ở ngoài trời đã tối lắm rồi”.

“Em chắc là con sẽ về nhà sớm thôi”, cô ấy an ủi tôi.

“Anh sẽ gọi điện cho con bé”.

“Em tưởng anh bảo điện thoại di động chỉ để dùng trong trường hợp khẩn cấp thôi mà”

“Đây là trường hợp khẩn cấp, anh không biết con gái mình đang ở đâu!”

Tôi kiên nhẫn bấm số. Sau vài hồi chuông, con gái tôi cũng nghe máy.

“Con đang ở đâu? Nửa đêm tới nơi rồi đấy!”, tôi quát con bé.

“Bố ơi, giờ con không nói chuyện được. Heather gọi lại cho con bây giờ”.

“Cái gì? Di động chỉ dành cho những trường hợp khẩn cấp thôi”.

“Đây là chuyện khẩn cấp!”, con bé hét lên và tắt máy.

Tôi gọi ngay lại để bảo con bé không được dùng điện thoại nữa và ngay lập tức được chào đón bằng chính giọng con bé. “*Xin chào.*”

Bạn vừa gọi vào hộp thư thoại cá nhân của tôi”, con bé nói. “Nếu bạn nghe được lời nhắn này có nghĩa là cái điện thoại ngu ngốc mà bố tôi mua cho tôi đã lại hết pin. Hãy để lại lời nhắn và tôi sẽ gọi cho bạn ngay khi nạp được pin cho nó”. (Tôi thậm chí còn không biết là chúng tôi có dịch vụ thư thoại.)

Giải pháp của cô con gái thứ hai của tôi với tất cả những vấn đề này chỉ đơn giản là tắt điện thoại bất cứ khi nào nó không muốn nói chuyện với tôi, mà chuyện này xảy ra thường xuyên, lúc nào cũng vậy.

“Bố đã cố gọi cho con”, tôi nói khi con bé vừa đặt chân vào cửa. “Điện thoại bị ngắt. Này, quay lại ngay, bố muốn nói chuyện với con”.

Con bé thở dài, dừng bước và quay đầu lại.

“Sao con lại tắt điện thoại?”

“Bố chả nói nó chỉ để dùng cho những trường hợp khẩn cấp thôi còn gì. Mà con thì chả có chuyện gì khẩn cấp cả”, nó bình tĩnh giải thích, giọng lạnh lùng, vô cảm.

“Đúng, nhưng bố đã cố để liên lạc với con”, tôi nói.

“Con không nghĩ đó lại là chuyện khẩn cấp”.

“Lần tới, khi con mang di động, con nhớ phải bật máy đấy”, tôi dặn.

“Được rồi, con không mang nó đi nữa là được chứ gì ạ?”

“Con phải mang đi”.

“Con tưởng lúc đầu bố phản đối chuyện mua điện thoại di động cơ mà?”

“Làm ơn để ý đến vấn đề chính lúc này là Không Được Tắt điện thoại khi bố gọi cho con”.

“Vâng”.

“Bố bảo thế đấy”.

“Con đã nói vâng rồi mà”.

“Bố không muốn tranh luận với con về chuyện này”.

“Tốt quá!”

Lần tiếp theo đó, khi ra ngoài, con bé có cầm theo điện thoại, ... nhưng máy lại vẫn trong tình trạng tắt.

Khi hóa đơn điện thoại đầu tiên được gửi tới, tôi thấy đau nhói cả tim khi nhìn thấy nó quá nhiều, nhiều hơn rất nhiều so với mức tôi tưởng tượng. Cộng cước tất cả những cuộc gọi lại, tôi nghĩ phóng một vệ tinh truyền thông riêng có khi còn rẻ hơn.

Tôi gọi vào di động cho cô con gái lớn.

“Bố, giờ con không nói chuyện được. Con cần gọi một cuộc điện thoại”.

Tôi giải thích với con bé rằng nó đã chuyển điện thoại di động sang một thiết bị biến thu nhập của chúng tôi thành những tín hiệu kỹ thuật số và tôi đã yêu cầu nó phải ngừng sử dụng ngay lập tức.

“Con tưởng chúng ta được 100 phút gọi miễn phí cơ mà”, con bé phản kháng.

“Đúng, nhưng không phải cho mỗi ngày”, tôi đính chính cho con bé. “Con cần phải dừng ngay chuyện gọi cho bạn bè bằng di động đi. Di động chỉ dùng để báo cáo cho bố của con mà thôi”.

“Bố chờ chút, có ai đó đang gọi cho con”.

“Cái gì?”, tôi hỏi, nhưng không phải hỏi con bé mà là hỏi không khí. Sau vài phút, con bé mới tiếp tục cuộc nói chuyện với tôi. “Được rồi, con xin lỗi. Bố nghe này, giờ con có việc phải đi”.

“Bố không nhận ra là con để bố chờ máy và nghe điện của một người khác, nhưng bố cần một lời giải thích cho việc làm thế nào mà chưa tới 60 phút con có thể ngón của bố một khoản còn lớn hơn cả một giờ phát sóng trên truyền hình?”, tôi nói với con bé mà mắt vẫn liếc nhìn tờ hóa đơn điện thoại.

“Thì là thế ạ. Thôi bố nhé. Con chào bố!”

“Chờ chút!”

Thật may mắn, tôi đã “có được” một đồng minh trong trận chiến chống lại “thời gian phát sóng”, đó chính là trường học của

con bé. Bà hiệu trưởng trường đã gửi cho tôi một bức thư với lời nhắn nhủ không nên để con gái tôi mang điện thoại di động tới trường nữa. “Cô con gái của ông đã làm gián đoạn buổi học với tiếng chuông điện thoại và không chỉ một lần thôi đâu. Đã thế, cô bé lại còn không chịu thừa nhận điều đó gây khó chịu cho những học sinh khác”.

Tôi đưa bức thư cho cô con gái lớn của tôi xem. Nó nổi giận đùng đùng. “Cứ làm như điện thoại kêu là lỗi của con ấy”, nó hét âm lên. Nhưng rồi con bé cũng bắt đầu để điện thoại ở nhà, chỉ ôm riết lấy nó vào buổi tối thôi. Chính vì điều này mà công ty điện thoại di động đã phải cử người đến tận nhà tôi tìm hiểu xem chúng tôi có ổn không. Tôi giải thích cho anh ta về tình hình mới và anh ta có vẻ không được vui cho lắm. “Điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới lợi nhuận quý hai của chúng tôi đây”, anh ta lầm bầm.

“PC” là viết tắt của “Paternal Confusion”:

Sự bối rối của ông bố

“Con cần một chiếc máy tính xách tay”, cô con gái lớn của tôi nói trong một bữa ăn tối của gia đình.

“Cả con nữa, con cũng cần một chiếc máy tính xách tay”, cô con gái thứ hai của tôi cũng lên tiếng.

“Con có thể mua một tấm chăn tuyệt không ạ?”, con trai tôi hỏi.

“Không ai cần phải có một chiếc máy tính xách tay hết. Chúng ta đã có một chiếc máy tính vô cùng tốt trong phòng làm việc rồi”.

“Ồ, tối nay con cần dùng máy để làm bài tập”, cô con gái lớn của tôi nói.

“Không được, em cần dùng máy mà”, cô con gái thứ hai của tôi kêu lên.

Rồi chúng nhìn tôi, cứ làm như tôi sẽ bị lừa bởi trận tranh cãi đã được dàn dựng sẵn này ấy!

“Khi bố bằng tuổi...”, tôi nói với chúng.

“Con không quan tâm!”, chúng hét lên.

Tối hôm đó, tôi tới kiểm tra xem cô con gái lớn của mình làm bài tập như thế nào. Con bé đã hoàn thiện kỹ năng tài tài liệu, các bài nghiên cứu từ trên mạng xuống, sau đó thì cắt, dán các kết quả nhận được vào bài báo cáo. Chỉ một chút thay đổi về kiểu chữ, thêm một đường viền xinh xắn, chèn một vài hình ảnh nghệ thuật vào là con bé đã có một bài luận văn tốt nhất thế giới về một đề tài nào đó mà không cần phải học một tí gì nào.

Tôi liếc qua vai con bé. Một cửa sổ nhỏ được mở ra, một dòng suối những câu chữ tuôn trào vào đó.

Q: MÔNG AI ĐẸP NHẤT, MEL GIBSON¹ HAY JEAN-CLAUDE VAN DAMME²?

A: THẾ MATTHEW MCCONAUGHEY³ THÌ SAO?

A: CHẮC CHẮN LÀ BRAD PITT⁴.

“Cái này là để dùng cho lớp giải phẫu à?”, tôi hỏi.

“Bố, đây là chuyện cá nhân mà!”, con bé gầm lên. “Con đang làm bài tập mà”.

“Không phải cá nhân, mà là phòng chat công cộng”, tôi thấy mình cũng hóm hỉnh không kém khi thông báo cho con bé biết.

“Giờ bố đã hiểu vì sao con cần một cái máy tính xách tay chưa? Con không thể chịu được việc có người đi đến đây và đọc những thông điệp riêng tư của con!”.

Một cửa sổ mới lại được mở ra. Trên đó hiện ra dòng chữ “NÀY, EM YÊU, CÓ MUỐN LỘT TRẦN ANH KHÔNG?!?”.

---

¹ Mel Gibson (03.01.1956): Là diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất, nhà viết kịch bản nổi tiếng người Mỹ.

² Jean-Claude Van Damme (18.10.1960): Là diễn viên phim hành động nổi tiếng với những bộ phim Bloodsport, Timecop, Universal Soldier.

³ Mathew McConaughey: Diễn viên nổi tiếng, người được mệnh danh là người đàn ông gợi tình nhất thế giới, bộ phim gần đây nhất *Ghosts of girlfriends past* của nam diễn viên này rất được giới trẻ yêu thích.

⁴ Brad Pitt: Tài tử điện ảnh danh tiếng nổi khắp thế giới, là nam diễn viên có mức cat-xê cao nhất nước Mỹ.

“Ai thế?”, tôi vội vàng hỏi.

“Làm sao con biết được! Ai đó con quen trên mạng”, con bé cúi kinh trả lời.

“Con đang *trần trướng* trên mạng sao?”

“Bố làm ơn để con quay lại làm bài được không?”

A: MEL GIBSON TUYỆT NHƯNG QUÁ GIÀ RỒI, tôi đọc được dòng thông tin khiến tinh thần bị tổn thương nghiêm trọng. “Ý con là gì, quá già? Anh ta chỉ bằng tuổi bố!”, tôi phản kháng.

“Chỉ trong giấc mơ của bố thôi”, cô con gái của tôi lăm bằm, tay gõ liên hồi. “*CHỖ MÌNH ĐANG CÓ MỘT GBTKL*”, con bé viết.

“GBTKL là cái gì hả?”, tôi hỏi.

“Gã bạch tạng khổng lồ”, con bé trả lời một cách ngắn gọn. “Có nghĩa là bố”.

BÀI TẬP CỦA CẬU THẾ NÀO RỒI?, thông điệp này xuất hiện một cách vô thường vô phạt, kéo theo đó là một câu trả lời chẳng ăn nhập gì.

CẦN SỰ GIÚP ĐỠ VỚI MÔN TOÁN, một đứa khác đồng tình.

“Chắc con nghĩ bố hẳn phải CỰC KỲ NGỐC NGHẾCH”, tôi nói với con gái mình.

Con bé cong môi lên độ một giây, rồi nhìn tôi tò mò. “Thế là sao ạ?”

“Gã bạch tạng khổng lồ không thể hiểu được ngôn ngữ của chúng ta”, tôi trả lời, giận dữ bước ra khỏi phòng. Đôi khi không biết con gái bạn đang làm gì lại tốt hơn đây.

Giờ là chuyện cái máy fax

Tôi ra ngoài và mua về một cái máy fax. Tôi nghĩ, là một nhà văn, tôi cần có nó thì mới được những bản hợp đồng có sáu con số (tiền triệu), hay chúng nhận đạt giải Pulitzer, hoặc cái gì đó đại loại như vậy. Tôi cắm phích điện và đặt nó im lìm ở một góc.

“Số fax là gì ạ?”, cô con gái lớn của tôi tò mò.

“Tại sao con lại muốn biết?”, tôi hỏi lại vẻ nghi ngờ.

“Chỉ là để phòng trường hợp cần đến, giống như, có thông báo gì từ trường hay chuyện gì đó tương tự thế”, con bé trả lời. Tôi cho con bé biết số máy fax và chưa đầy 10 phút sau, tôi đã nhận được tờ fax đầu tiên. Người fax là Heather.

Hôm nay có chương trình tưởng nhớ phi công Harold McDuff của hãng hàng không trong nước, người đã ra đi nhẹ nhàng trong một giấc ngủ hôm thứ Năm. Nhưng hành khách thì không được may mắn như thế.

“Không được nghịch nữa”, tôi nghiêm khắc nói. “Máy fax là để dùng cho những công việc văn phòng”.

Chỉ vì câu nói này mà con bé đã nghĩ ra một âm mưu trả thù vô cùng kinh khủng. Một nhóm bạn của con bé phân công nhau, mỗi đứa đọc một trang của bài luận lịch sử, gạch chân những phần quan trọng, xé phần đó ra khỏi sách và fax cho tất cả những người còn lại – với cách này, chúng chỉ phải đọc những phần cần thiết, không đứa nào phải đọc nhiều hơn mức tối thiểu.

“Chờ một chút, con định xé sách ra đấy à? Con có biết thế là phá hoại tài sản không?!” , tôi quát lên.

“Bố đừng lo, cuối năm học, con có thể nói là con đã làm mất sách và người ta sẽ chỉ giữ thẻ mượn sách của con thôi mà”, con bé trấn an tôi. “Sẽ không có gì rắc rối đâu ạ”.

“Thế con không định trả sách để lấy lại thẻ à?”

“Ồi bố ơi, chỉ những người hâm mới trả lại *sách giáo khoa* thôi!”, con bé dài giọng.

“Không được fax sách giáo khoa nữa! Không được xé thêm một trang nào nữa!”, tôi nổi giận đùng đùng.

“Con chẳng hiểu sao bố lại mua máy fax khi mà bố chẳng biết cách sử dụng công nghệ”, con bé nói về khó chịu.

Thiết bị số hỗ trợ cá nhân (PDA¹)

Cô con gái nhỏ của tôi gần như lúc nào cũng tránh tất cả những đồ đạc có liên quan tới công nghệ - những thứ đã chiếm lĩnh cuộc sống của con người chúng ta. “Công nghệ chỉ làm thoái hóa giá trị cuộc sống con người”, con bé “giảng giải” cho chúng tôi trong một bữa ăn tối.

“Cám ơn quý cô Unabomber²”, tôi đáp lời và kết quả là nhận được cái nhìn đầy đe dọa từ mẹ con bé.

Nhưng con bé lại có một chiếc PDA, một thiết bị cầm tay có kích thước bằng một chiếc máy tính và với thiết bị đó, con bé có thể ghi lại những cuộc hẹn, những ghi chú ở trên lớp chỉ với một cây bút từ nhỏ xíu. Có lần tôi đã thấy con bé “cắm mặt” vào cái thiết bị ấy cả tiếng đồng hồ, mãi mê viết cái gì đó.

“Con đang làm gì thế?”, tôi hỏi.

Con bé ngược lên, cau mày nhìn tôi. “Không có gì ạ”.

“Không có gì. Suốt hai tiếng liền, con bò dài ra mà chẳng vì cái gì sao? Con không cần một cái PDA để làm việc đó, con có thể vẽ vào không khí cũng được”.

---

¹ PDA: Personal Digital Assistant (thiết bị số hỗ trợ cá nhân).

² Unabomber: tên thật là Theodore John Kaczynski (22.05.1942), là một nhà toán học tốt nghiệp trường ĐH Harvard, bị kết tội khủng bố và lãnh án chung thân (vì thực hiện chiến dịch bom thư).

Con bé nhún vai. Và rồi, đột nhiên, con bé mỉm cười. Một chút do dự. Và “Con viết thơ”.

“Thật á?”

“Bố có muốn đọc không?”

Tôi không chắc là mình đã nghe chính xác. “Thật sao?”

Con bé đã nối cái thiết bị đó với với chiếc máy in trong phòng làm việc và khi quay ra, cầm theo hai tờ giấy, đưa cho tôi và mẹ nó mỗi người một tờ.

Nước vô tận

Sông tối và

Nước lạnh

Không nao núng bóp nghẹt thông điệp mang trong mình

Không nao núng

Không nao núng

Hãy để ta

Kéo mi xuống

Kéo xuống

Xuống

Xuống

Kéo mi, lạnh lẽo, không sức sống

Xuống biển

Cái quái gì khiến chúng ta nghĩ chúng ta có thể là cha mẹ chứ? Hiển nhiên là vì chúng ta có cái đầu!

Vợ tôi nhìn lên trần nhà một lúc. Sau đó cô ấy nói “Tính gọi hình rất cao. Rất sống động”.

Thật hay làm sao khi chỉ một câu đã tóm được ý của cả bài thơ! Cô con gái của tôi có vẻ hài lòng với nhận xét đó. Tuy vậy, tôi biết là mình vẫn cần phải nói một điều gì đó cũng phải hay ho không kém. Tôi hắng giọng. “Sống động đấy!” Tôi rụt rè tán đồng. Ờ, không ai ấn tượng với câu đó cả. “Bố gần như có thể cảm nhận được sự... sự... không nao núng, sự nghệt thờ... cái lạnh, sự nghệt thờ, sự không nao núng... ừm...” Tôi nhìn vợ và con gái, có cảm giác mình đang bị kéo tụt xuống, xuống và xuống. Nào tôi băng giá và không còn sức sống khi cố tìm ra điều gì đó tích cực để nói. “Bố không chắc là bố hiểu hết được bài thơ”, cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận.

Cô con gái của tôi thu lại hai tờ giấy và bước ra khỏi phòng, có vẻ như con bé chả bị ảnh hưởng tí ti nào bởi sự thiếu hiểu biết và “chậm tiêu” về văn học của ông bố nó. Khi con bé đã đi khỏi, tôi lắc đầu, quay nhìn vợ. Tôi buột miệng “Thật sự vui quá đi! Chúng ta hãy gọi điện cho Hallmark¹, xem họ có chuẩn bị cho ra se-ri Nản Lòng nào trong thời gian tới không”.

---

¹ Hallmark: Công ty in thiệp nổi tiếng của Mỹ với 16.000 nhân công, doanh thu năm 2007 là 4,4 tỉ đô.

“Ồ, bài đó không hay à? Con bé đã làm việc rất chăm chỉ đấy”.

“Bài thơ về *ngọt thở*. Thế mà *hay* sao?”

Cô ấy cong môi lên. “Quan trọng là con bé không chỉ dùng thiết bị PDA đó để sáng tác thơ”.

“Ý em là gì?”, tôi tò mò hỏi.

“Trường học gọi điện thông báo. Bọn trẻ không chỉ dùng cái thiết bị nhỏ xíu như lòng bàn tay đó để chép bài trên lớp, mà chúng còn có thể gửi cho nhau những tin nhắn điện tử. Trường học muốn cấm những thiết bị đó, còn bọn trẻ lại muốn sử dụng chúng cho công việc của mình”.

Đầu tôi đau như có búa bổ. “Anh chưa bao giờ làm điều gì giống như thế khi bằng tuổi chúng”, tôi than vãn. “Anh chỉ biết ghi bài thôi”.

“Bố mẹ anh nói anh chẳng học gì bao giờ cả!”

“Ồ, anh vốn thông minh, thế nên không cần phải động đến sách vở thường xuyên lắm”.

“Mẹ nói việc anh tốt nghiệp được đúng là một điều kì diệu”.

“Sao em lại nói chuyện với mẹ anh?”

“Thế thì *anh* đi mà nói chuyện với mẹ! Mẹ nói anh chả bao giờ gọi điện cho mẹ cả”.

“Anh ghét lúc em nói chuyện kiểu vòng quanh này!”

“Được rồi, thế chúng ta phải làm gì?”

Tôi thở dài, rồi nói “Anh sẽ nói chuyện với con bé”. Dù sao tôi cũng muốn có lời gì đó gọi là khen ngợi bài thơ của con bé. Tôi bước những bước nặng nề, cố tình để cho vợ tôi thấy tôi đã phải hi sinh như thế nào khi làm điều này – bạn không bao giờ có thể biết lúc nào thì sẽ bị “chết” với vợ tôi đâu.

Lúc tôi gõ cửa, cô con gái thứ hai của tôi đang nằm ôm lấy cái máy PDA. “Chào con gái!”, tôi cất giọng vui vẻ.

Con bé ngược mắt lên nhìn, đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trước mặt. Giữa hai bố con tôi là một khoảng lặng thật lớn – nói chuyện với con bé này trước đây rất *đễ*.

“Cho bố xem lại bài thơ một lần nữa, được không?”, tôi hỏi.

Con bé không phản ứng gì trong vài giây, vẫn hí hoáy viết và tôi băn khoăn không biết có phải tôi đang đánh mất cơ hội được nói chuyện với con bé lần thứ hai trong cùng một buổi tối hay không. Con bé đặt chiếc bút từ xuống và đưa cho tôi tờ giấy.

“Nó viết về cái chết, đúng không?”, tôi thử đoán.

Con bé khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn tôi chằm chằm. “Khi chuyện đó xảy ra, nó giống như một dòng sông tối đen, dòng nước cuốn người ta đi, ra tới biển, tới đại dương bao la, rộng lớn, giống như vũ trụ, như thiên đường, đúng không?”, tôi hỏi liền một mạch.

Con bé lại gật đầu, hai má con bé bắt đầu ửng hồng.

“Thật sự rất hay”, tôi nói một cách chân thành.

Trong một khoảnh khắc, có cái gì đó đã vượt qua được những rào cản ngăn cách giữa hai bố con tôi. Ở một thời điểm khác vào một độ tuổi khác, chắc tôi đã ôm con bé vào lòng và con bé chắc đã hôn lên má tôi.

“Chỉ cho bố biết cách dùng cái đó đi”, tôi đề nghị. “Có đúng là con có thể gửi tin nhắn cho các bạn trong lớp không?”

Con bé chỉ cho tôi biết việc kết nối với bạn bè của nó bằng thiết bị này dễ dàng như thế nào, chỉ cần khéo léo di chuyển cái bút nhỏ xíu trên màn hình là được. “Tuyệt đấy!”, tôi bảo con bé.

Vợ tôi đang đọc báo khi tôi bước vào phòng khách.

“Anh đã nói với con về chuyện gửi tin nhắn trong lớp chưa?”, cô ấy hỏi.

“Rồi”, tôi trả lời thành thật.

Kết luận

Tôi hoàn toàn nhất trí rằng điện thoại di động có mục đích cao cả hơn nhiều so với hóa đơn điện thoại – nếu không có nó, những người lái xe sẽ chẳng có gì để làm ngoại trừ việc tập trung vào tình hình giao thông. Nhưng tôi không để ý một điều là cho phép các cô con gái của mình nói chuyện thường xuyên hơn với đám bạn của chúng cũng chẳng giúp gì cho việc cải thiện chất lượng các ngày trong tuần của tôi.

Tôi cũng không còn khẳng khăng cho rằng máy tính chỉ là một nhất thời nữa. Máy tính đã trở thành một phần cuộc sống của tôi, tạo điều kiện để tôi nhận được nhiều thư rác hơn bất cứ khi nào trước kia và cho phép các nhà xuất bản trên mạng “chộp” được những tác phẩm của tôi, rồi xuất bản mà không cần làm phiền tôi với bất kỳ một khoản thu nhập “đầy phiền toái” nào. Nhưng tôi không tin là chúng thực sự cần thiết đối với sự nghiệp nuôi dạy con cái, dù rằng các cô con gái của tôi đã khẳng định là chúng tôi “chắc chắn phải có” một chiếc máy tính tốt hơn để chúng có thể tải được những tấm hình cần thiết trả lời cho câu hỏi muôn đời vẫn thế “Tài từ điện ảnh nào có mông/bộ ngực đẹp nhất.”

Có lẽ bạn đã tự rút ra được kết luận giống như tôi về tất cả những loại thiết bị này: các con bạn lúc nào cũng hiểu rõ về các thiết bị ấy hơn bạn. Cách đây không lâu, cô con gái thứ hai của tôi đã chỉ cho tôi biết làm thế nào nó có thể dùng thiết bị PDA để gửi tin nhắn cho máy tính, rồi bằng cách nào đó lại gửi chính cái tin đó sang điện thoại di động. “Đơn giản như gọi sang số di động ấy nhì!”, tôi thốt lên kinh ngạc. Tôi chẳng hiểu tại sao người ta lại cần phải làm chuyện này và có lẽ bạn cũng thế, đúng không?

Thế cũng đủ để bạn khao khát trở lại cái ngày mà điều duy nhất bọn trẻ có thể làm với công nghệ là phá hỏng nó. “Đừng có động vào cái VCR!”, bạn hét lên, nhưng đã quá muộn để ngăn chúng không nhét quá chuỗi vào trong đó. Vì giờ chúng mới là người quát bạn. “Bố, đừng có làm lộn xộn máy tính, con đang cần phải tải nhiều thứ lắm đây!”

---

¹ Video Cassette Reording: Máy ghi băng.

Bằng cách tạo ra ảo tưởng rằng bạn là một người hoàn toàn mù công nghệ, tất cả những thiết bị mới này đã đem đến cho gia đình bạn rất nhiều chuyện “phi tự nhiên”, tí dụ như chuyện bọn trẻ giảng giải cho bạn cách “tháo lắp hệ thống hoạt động”, hay những thứ đại loại như vậy. Lời khuyên của tôi dành cho chúng là máy tính là do các ông bố tạo ra (chả phải chúng vẫn thường nghe thấy người ta nói “cha đẻ của máy tính” đấy sao?), thế nên nếu trong nhà có người nào biết những thứ quái quỷ đó vận hành ra sao, thì đó chỉ có thể là bạn mà thôi. Hãy nhớ lấy câu chuyện này và không được thay đổi gì, bất kể chúng có chế giễu bạn như thế nào đi nữa. Vì bạn là bố mà!

*Thời trang kiểu teen
bị cấm đoán*

**VẢI, SƠN VÀ KIM LOẠI SẼ BIẾN CÔ CON GÁI TUỔI TEEN
THÀNH TIẾT MỤC QUẢNG CÁO
CHO CÁC HOẠT ĐỘNG TRÁI PHÉP**

Tác dụng của vải vóc là để che cơ thể, để giữ ấm cho cơ thể và để tránh ánh mắt nhòm ngó của bọn con trai. Ai đó có thể chụp được hình ảnh người nguyên thủy, hoặc tôi đoán là giờ bọn trẻ gọi đó là người ăn hang ở hốc (người hang), lần đầu tiên quyết định lấy da bò rừng để che thân. Và có lẽ, chuyện đó đã diễn ra như thế này:

Cô con gái người hang tuổi teen thứ nhất: Nhìn này, ta đang mặc bộ da của con thú ta giết được hôm qua. Mi nghĩ sao?

Cô con gái người hang tuổi teen thứ hai: Ô, trông mi giống y một con bò rừng!

Cô con gái người hang tuổi teen thứ nhất: Cảm ơn nhé!

Có lẽ chuyện đã không diễn ra thế này:

Cô con gái người hang tuổi teen thứ nhất: Nhìn này, ta đang mặc bộ da của con thú ta giết được hôm qua. Mi nghĩ sao?

Cô con gái người hang tuổi teen thứ hai: Ta nghĩ mi nên cắt ngắn đi khoảng 30cm để nó ở trên đầu gối, sau đó cắt các

đường tua rua xẻ tới tận hông. Cổ áo phía trước phải thêm những đường viền, rồi mặc thêm cái gì bên dưới để tôn ngực lên, phải làm sao để thằng con trai nào cũng phải dán mắt vào. Và màu phải sáng rõ – sao phải để cái gì không rõ ràng chứ, sao cứ khiến người ta phải tò mò tưởng tượng chứ?

Cô con gái người hang tuổi teen thứ nhất: Ý tưởng rất tuyệt!

Ông bố người hang: Con *không* được phép rời khỏi nhà khi ăn mặc như thế!

Chắc chắn không phải nghi ngờ gì về việc đây sẽ là lần đầu tiên trong lịch sử, ông bố người hang nghe thấy cụm từ “Nhưng đây là cách mà *tất cả những người khác* đều mặc”, cụm từ mà bọn trẻ mới lớn vẫn nói cho tới tận ngày nay. Và chắc chắn bạn sẽ đúng khi xác định “tất cả những người khác” mà con bé nói chỉ là 3 đứa bạn thân nhất của nó, chứ không phải tất cả những người khác theo khái niệm thông thường. Đừng có đại mà chỉ cho cô con gái của bạn thấy là phạm vi bao hàm của khái niệm “tất cả những người khác” của nó là quá nhỏ. Nó sẽ gào ầm lên, diễn giải vì sao số đông lại bị loại ra khỏi phạm vi xem xét của nó. (“Ôi, bố không thể tính *con bé* đó vào được”, con gái bạn sẽ phản đối ầm ĩ khi bạn hỏi về một cô nữ sinh cấp 3 ăn mặc duyên dáng mà vẫn rất hợp mốt. “Cái con bé đấy giống như là thành viên Câu lạc bộ Sinh thái học ấy”.) Bạn cần phải nói một cách từ tốn: “Bố không quan tâm mọi người mặc gì. Mọi người không phải là con gái bố. Con mới là con gái của bố. Và

con chỉ được khoác lên người những bộ đồ có thể ngăn nhiệt, chứ không phải là tạo ra nhiệt”.

Thật buồn khi phải nói đây là một trong những nhiệm vụ của người làm cha, đó là phải đảm bảo chắc chắn lớp biểu bì của cô con gái luôn được bảo vệ. Đây quả là trận chiến trên nhiều mặt trận, trên một mặt trận bạn phải đấu tranh với những bộ quần áo “nghèo” thiếu vải, rồi lại còn phải chiến đấu trên mặt trận mang tên đồ trang sức và trang điểm và rồi lại còn phải chiến đấu với một vài khối liên minh, như liên minh giữa con gái bạn với vợ bạn chẳng hạn. Cô ấy sẽ chẳng thấy có vấn đề gì trong chuyện con gái bạn bấm lỗ tai khi mới chỉ có 9 tuổi, vì cô ấy cho rằng thế là “dễ thương”. Thế thì có khác gì để cho Hitler chiếm được Czechoslovakia đâu. Chuyện đâu chỉ dừng ở đó. Tệ hơn nữa, khi bạn đưa ra một đề nghị có tính thương lượng (bạn bảo 27 tuổi mới được, vợ bạn lại bảo 9, trung bình cộng là 18), mọi người lại giả vờ như bạn thậm chí còn không có quyền *bỏ phiếu* trong vấn đề này!

Lời khuyên dành cho các ông bố là không được từ bỏ. Vì cuối cùng thế nào các cô con gái của bạn cũng sẽ may thêm những đường diềm vào cả những bộ đồ thể thao và sẽ khiến cho ngay cả vợ bạn cũng phải kinh hồn, chắc chắn bạn sẽ có được một người đứng về phía mình. (Lúc này, bạn cần phải nói cho mọi người biết là bạn luôn đúng và nếu ngay từ đầu mọi người chịu nghe lời bạn thì có lẽ giờ con gái bạn đã không có một sợi xích dài cả chục centimét treo lủng lẳng ở lỗ mũi bên trái rồi. Tuy nhiên, tôi thấy

cần phải nhấn mạnh rằng nói lên điều này thực ra chẳng đem lại lợi ích gì ngoại trừ việc khiến cho vợ bạn “trắng mắt ra”, thế nên, dù thế nào thì cũng cứ phải nói thôi.)

Trang điểm: Khi mà dù chỉ một chút cũng là quá nhiều

Khi con gái bạn còn là cô con gái bé bỏng, con bé chỉ mặc những bộ đồ dễ thương. Và nếu trên mặt con bé có cái gì đó, thì đó chỉ có thể là sô-cô-la hoặc nước xốt cà chua mà thôi. Nhưng khi lớn hơn, con bé sẽ không mặc những bộ đồ lính thủy nhiều như trước và cũng thôi không còn khăng khăng đòi những con quay phải có hình chú gấu Pooh nữa. Thậm chí, hết lần này tới lần khác, con bé còn chê bai, dè bieu những thỏi son Chap Stick có mùi ngọt ngào như dâu tây. Nhưng những chuyện này cũng chả có gì đáng báo động. Vì suy cho cùng, sở thích, thị hiếu của con người luôn thay đổi mà và các ông bố tốt hơn hết là nên chấp nhận chuyện này, ngay cả khi các ông có chẳng hiểu thấu đáo nó đi chẳng nữa.

Thế nhưng, điều đáng nói là khi bọn trẻ bước vào tuổi vị thành niên. Mọi thứ liên quan đến phong cách của chúng đều có liên quan tới “xác thịt” – quần áo phải phơi bày được “xác thịt”, trang sức phải được xuyên qua “xác thịt” và trang điểm cũng phải trát lên “xác thịt”.

Dấu hiệu đầu tiên cho thấy những ngày dễ chịu đã qua và các ông bố cần phải vào cuộc, cần phải đọc vị được cái mà các cô con gái của ông ta khoắc lên người chính là những loại bột, những loại phẩm màu đầy ụ trên da chúng. Thật may, đây là một dấu hiệu mà không một ai có thể bỏ qua: hôm trước, cô con gái còn ngồi đối diện với ông ta ở phía bên kia chiếc bàn, trông vẫn còn rất dễ thương, đáng yêu, y như Punky Brewster¹ vậy. Nhưng chỉ sáng hôm sau con bé đã xuất hiện ở bữa ăn sáng với bộ dạng y hệt Elvira².

“Hôm nay ở trường có tiệc hóa trang à?”, bạn cẩn thận hỏi. Con bé nháy mắt với bạn, lớp phấn trang điểm của con bé quá dày.

“Ý bố là gì ạ?”, con bé ngây thơ hỏi lại, cứ như thể nó đã quên mất rằng sáng nay nó đã dành ra thêm nửa tiếng chỉ để đứng trước gương và đắp lên mặt cái thứ mà trông không khác gì một vòng oxy tím. Con bé chắc khó lòng mà nhìn rõ bạn được khi mà có không biết bao nhiêu lớp “bùn” quanh mắt như thế, trông nó không khác gì một anh lính vừa mới ló đầu ra sau khi bị trượt ngã khỏi một cái công sự bê tông ngấm trong Thế chiến thứ 2.

---

¹ Punky Brewster: Tên nhân vật chính trong bộ phim cùng tên, là một cô bé xinh xắn, đáng yêu, vui tính. Bộ phim được chiếu trên đài NBC từ tháng 9.1984 tới tháng 9.1986.

² Elvira: Người được mệnh danh là Nữ hoàng bóng đêm, luôn xuất hiện với trang phục một màu đen, kẻ mắt cũng màu đen, váy khoét cổ sâu và xẻ tà cao.

“Vì bố thấy con trang điểm”, bạn trả lời. Cái này được gọi là “sự nói giảm, nói tránh của các ông bố” và là dấu hiệu cho thấy mức độ tinh tế mà bạn đã đạt được trong việc nuôi dạy con cái.

Con bé cố nháy mắt một cách kín đáo để đáp trả, nhưng vì mascara quá dày, nên lông mi vón lại, thành ra mắt con bé nhắm khá lâu. “Một chút ạ”, con bé thừa nhận, không một chút do dự, lòng vòng. “Con đã đi và trang điểm hôm qua ạ”.

Trang điểm! Bạn và vợ bạn đã làm rất tốt cái công việc trang điểm lần đầu tiên đó cho con bé, thế thì sao nó lại cần phải tìm tới một người khác nữa để làm lại cái việc đó cơ chứ? “Thế con đã đi đâu, tới cửa hàng dịch vụ tang lễ à?”

“Khu mua sắm”, con bé trả lời với cái giọng “tất lễ dĩ ngẫu là thế rồi”.

Bạn có cảm giác như mình mới đang chỉ được chứng kiến một trong một loạt những sự kiện của mối quan hệ với cô con gái tuổi teen của mình, một dấu mốc mà chắc chắn sẽ có ảnh hưởng tới bản chất của thập kỉ tiếp theo. Phía trước sẽ còn nhiều thay đổi và con gái bạn cần được tự do thể hiện cái tôi cá nhân của nó. Bạn thừa biết là rồi đây không phải sáng nào trông con bé cũng giống như thế này, vì nếu con bé làm thế (tức là sáng nào cũng trang điểm như sáng nào) thì cái lũ quỷ sứ bạn nó sẽ không tha cho nó, sẽ theo nó vào tận phố để mà chế giễu. Đây chỉ là bước đầu tiên (một bước đi rất không chuyên nghiệp) trên con đường

chập chững trở thành phụ nữ của con bé, một nỗ lực nhằm làm chủ cái mà chắc chắn là một nhiệm vụ khá khó khăn với con bé, đó là bôi trát những loại bột màu lên mặt. Điều kiện cần và đủ để giải quyết được vấn đề này là sự khoan dung, thấu hiểu và thậm chí là sự can đảm.

“Rửa mặt đi, nếu không con sẽ không được rời nhà nửa bước”, bạn cố nói nhẹ nhàng.

“Sao cơ ạ?”, con bé nhăn mặt. Nước mắt con bé trào ra và bắt đầu lăn dài trên má.

“Con có thể dùng con dao cạo sơn của bố nếu cần, nhưng không được ra ngoài với bộ mặt như thế”, bạn tiếp tục.

Dù có ý giúp đỡ nhưng bạn sẽ nhanh chóng vấp phải sự phản ứng dữ dội từ những người phụ nữ trong gia đình, vì họ đã tiến hành bỏ phiếu và nhất trí rằng ông bố không có quyền nói trang điểm bao nhiêu là vừa, kể cả khi sự trang điểm đó rõ ràng là quá đậm. Sáng hôm đó, cô con gái của bạn sẽ ra ngoài với bộ mặt mộc nhưng trong túi xách của nó thì có đủ thứ, thôi thì son môi, kẻ mắt, phấn trang điểm đủ cả và rồi ngay khi đến trường, con bé lại trở lại với cái dáng vẻ của Elizabeth Taylor trong Cleopatra.

Đến lúc bạn phải bận rộn rồi đây. Cú vô-lê mở màn đó chỉ là dấu hiệu bắt đầu cho một mâu thuẫn kéo dài và cơ hội duy nhất để bạn có thể chuẩn bị được lực lượng chính là lúc này, khi mà đối

phương còn đang say trong chiến thắng. Khi con gái bạn đi học về, bạn cần phải thuyết trình cho con bé biết những chính sách về kiểu thời trang bị cấm.

Chính sách vô cùng hợp lý của một ông bố về những kiểu thời trang bị cấm

Hướng dẫn liên quan tới áo nịt ngực và đồ lót

Bố hiểu một sự thật là lúc này con cần một chiếc áo nịt ngực. Ờ, thực ra cũng không hẳn thế, vì bố không thật sự hiểu áo nịt ngực là cái gì, mà bố cũng không muốn biết. Đừng có nói với bố! Bố có hỏi đâu!

Đáng ra, chuyện con mặc áo nịt ngực cũng chẳng có vấn đề gì liên quan tới bố nếu như nó không lẫn vào đồng quần áo của bố và không bị treo ở những chỗ mà bố có thể nhìn thấy nó. Có vẻ như con không thực sự hiểu được mục đích của cái gọi là đồ lót. Không phải ngẫu nhiên mà từ “lót” lại xuất hiện ở đó đâu con gái ạ - nó ở đó là để nói cho con biết là áo lót cần phải được giấu biệt đi, không được để lộ ra, bằng cách ẩn sau bộ quần áo lớn bên ngoài. Gần đây bố để ý thấy con mặc những chiếc áo thiếu vải, để lộ cả những chiếc quai áo con ra ngoài. Điều đó không thể nào chấp nhận được và hoàn toàn, tuyệt đối bị cấm. Quai áo mà để lộ ra thì chả khác nào dấu hiệu nói cho bọn con trai biết là giờ con đã có ngực. Mà

bọn chúng thì không cần biết điều này. Bố cũng không cần biết điều này. Con hãy giữ nó như một điều bí mật cho riêng mình.

Và vì chúng ta đang nói về vấn đề này, bố không thể không đề ý (vì con mặc những chiếc áo mà qua một lớp vài người khác vẫn có thể nhìn thấy áo lót bên trong!) rằng thay vì nên mặc những chiếc áo lót đơn giản, không vớ vẩn, con lại lượn lờ trước mặt lũ con trai với những thứ xuất hiện trong bộ sưu tập Victoria's Secret¹.

Điều đó đặt bố vào một tình thế khó xử. Cho tới lúc này, bố vẫn luôn là người sẵn lòng làm bất cứ điều gì cần thiết để những tập catalog đó vẫn đến được nhà chúng ta. Bố đã nghiên cứu những trang dài lòng thông và đã có được một vài ý tưởng tuyệt vời về những kiểu trang phục mà mẹ con nên mặc – những bộ đồ mà mẹ con đã phớt lờ nhiều năm nay. Tuy nhiên, bây giờ, các con – chính các cô con gái của bố, lại mua đồ từ những tập catalog đó, chứ không phải mẹ các con. Bố không muốn biết các con đã mua những thứ gì! Đừng có nói với bố! Bố chỉ muốn nói là những thứ được rao bán trong những tập catalog đó không phù hợp với các con. Bố không quan tâm những người phụ nữ khác có muốn mặc những thứ đó hay không, nhưng các con thì không được. Bố cho rằng các con nên mặc áo phông của hãng JCPenney. Mà sao giờ các con lại không mặc những bộ đồ có hình chú gấu Pooh nữa nhỉ?

---

¹ Vitoria's Secret: Hãng đồ lót nổi tiếng.

Riêng chuyện quần lót, đáng ra các ông bố không bao giờ được biết con gái mình mặc cái gì, nhưng các con lại biến bố thành kẻ ngốc nghếch vì lần nào sau khi tắm xong các con cũng vất đến vài chiếc trong bốn tấm, cứ như thể các con đang chuẩn bị chế biến món “súp” đồ lót vậy. Muốn cạo râu bố lại phải chuyển những thứ đó đi chỗ khác và muốn làm được cái việc đó, bố lại phải nhờ đến sự trợ giúp của một dụng cụ làm bếp nào đó và kèm theo đó bao giờ cũng là cảm giác buồn nôn khủng khiếp. Trong quá trình làm cái việc kinh khủng đó, bố nhận ra là các con đã bắt đầu mặc những bộ đồ lót bằng da, từ bỏ hoàn toàn những bộ đồ lót bằng cotton trắng mà các con vẫn mặc trong nhiều năm.

Mặc những bộ đồ lót bằng da thì có khác gì khoác trên người một chiếc súng cao su đầu chú. Bố không thể tưởng tượng được sao lại có người tình nguyện đeo cái thứ *da thuộc* đó lên người và lại còn với cái giá cao ngất ngưỡng nữa chứ.

Theo quan điểm của bố, đồ lót của con gái có cùng mục đích với lực lượng cảnh sát, đó là để giữ gìn và bảo vệ. Làm ơn nhớ cho bố một điều là kể từ giờ trở đi, bất cứ bộ đồ lót nào mà các con mua đều phải tuân theo phương châm này.

Chính sách về đồ bơi

Cần nhắc lại một chút về lịch sử. Bể bơi vốn dĩ được tạo ra là để mọi người có một nơi để ngụp lặn trong nước. (Tôi có nói nhanh quá với bạn không?) Để hoạt động thể thao này trở nên dễ

dàng hơn, người ta đã sáng chế ra đồ bơi (ở đây lại có thêm một từ “bơi” nữa).

Thông tin mà bạn có được về những bộ trang phục mặc ở bể bơi có lẽ đều xuất phát từ tờ tạp chí thể thao *Sports Illustrated*. Tôi mời bạn nhìn kĩ những người phụ nữ có trong những bức hình này – tôi biết chắc là mình có. Bạn nhìn thấy gì? Đúng rồi đó, không ai trong số họ thực sự *đang* bơi cả. Đó là vì nếu họ nhảy xuống nước thì cái thứ nhỏ xíu mà họ đang mặc trên người kia chắc chắn sẽ bị nước cuốn phăng đi ngay.

Bộ đồ tắm mà con mang về nhà để mặc trong mùa hè này chỉ dùng để lượn lờ quanh hồ bơi và kích thích lũ con trai mà thôi. Mà đó lại là một hành động cần phải nghiêm cấm.

Con có thể mặc bộ đồ đó, nhưng với một điều kiện là con phải mặc áo phông bên trong. Đó là chính sách hợp lý của bố về đồ bơi.

Đôi dòng suy nghĩ về giày dép

Giày dép không phải là để tăng chiều cao, để trông con cứ như thể đang cố thủ vai cho bộ phim *Land of the giants* (Xứ sở của người khổng lồ). Có một mẹo dành cho con đây: nếu con thấy mình cao hơn Dikembe Mtumbo¹ thì có nghĩa là con đang đi một

---

¹ Dikembe Mtumbo: Cầu thủ bóng rổ có chiều cao 2,18m, được mệnh danh là tay ném cừ khôi nhất mọi thời đại, là cầu thủ đã từng vinh dự nhận được giải thưởng Cầu thủ của năm 4 lần.

đôi giày không phù hợp rồi đấy. Thay vì một đôi giày da tạo ra khoảng cách cả chục centimét giữa con và mặt đất, sao con không thử mua cái gì đó có mũi che được đôi chân của con, để chúng ta không phải nhìn thấy con sơn mỗi ngón chân của mình bằng một màu khác nhau?

Đôi giày cao gót mà con đang đi cứ như thể được thiết kế bởi Hội Những Người Khuyên Khích Trượt Mắt Cá Chân vậy. Nhìn con chông chênh trên đôi gót giày mảnh khảnh, bố có thể hiểu được tại sao con lại muốn bố mua cho một chiếc ô tô – vì rõ ràng là con không thể đi bộ được tới bất cứ nơi nào.

Một vài nguyên tắc định hướng về việc bấm lỗ cơ thể

Bấm lỗ là hành động “khoan” trực tiếp vào da thịt để tạo ra những cái lỗ và rồi lại dùng những miếng kim loại để lấp đầy những cái lỗ đó. Điều đó sẽ khiến cho bộ mặt của một đứa trẻ mới lớn trở nên hấp dẫn y như những chiếc lớp thùng lỗ chỗ. Chỉ cần xem chương trình câu cá pecca trên ti vi là một người có thể nhận ra ý tưởng bấm lỗ trên cơ thể đó được lấy cảm hứng từ đâu – dù với loài cá thì chiếc lưới câu bạc trong môi chúng không được xem là phụ kiện thời trang.

Cá đực: Này, anh thấy ở đây em đã bấm được 3 lỗ (bằng móc câu) ở trên môi rồi đấy.

Cá cái: Vâng, em thấy nó đi qua với tốc độ không thay đổi và chỉ cần dớp là được luôn. Anh có thích không?

Cá đực: Rất quyến rũ!

Cá cái: Oái, em đang bị kéo rồi. Phải đi thôi!

Không như quần áo, việc bấm lỗ trên cơ thể không phải là việc con có thể thực hiện theo những nguyên tắc hợp lý của ông bố chỉ bằng việc bấm thêm nhiều nữa. Bản thân nó cũng đòi hỏi phải tuân theo một nguyên tắc rất hợp lý: Con chỉ được “khoan” lỗ đẩy người vào cái ngày mà con đặt bố vào trong một cái hòm và đem chôn xuống đất. Từ giờ cho tới lúc đó, bố thể rằng bất cứ một mẫu kim loại nào thò ra từ môi, hoặc mi mắt con vì con cố ăn con giun, con sâu treo lủng lẳng ở đầu chiếc móc câu, sẽ bị bố dùng kim nhỏ đi hết.

Về váy, quần dài và áo cánh

Chúng ta không phải đang sống trong kỉ Bora Bora¹. Con cần phải ăn mặc cho phù hợp để không bị cảm lạnh và không bắt mắt bọn con trai.

---

¹ Bora Bora là một khu nghỉ mát với những bãi biển có cảnh quan tuyệt vời nhất thế giới. Đảo nằm ở Nam Thái Bình Dương là vùng lãnh thổ hải ngoại của Pháp. Ban đầu nó có tên là Pora Pora, theo ngôn ngữ Tahiti có nghĩa là nơi “sinh ra đầu tiên”. Bora Bora được mệnh danh là “hòn đảo của những giấc mơ”.

Quần áo mặc phải thoải mái, để việc chuyển động được dễ dàng. Đôi lúc con khoác lên mình những bộ quần áo chật ních, khiến ngực bố co thắt lại.

Nguyên tắc vô cùng hợp lý của bố về váy, quần dài và áo cánh là chúng không được vượt ra ngoài nguyên tắc “quá”. Nghĩa là, không được quá chật, quá ngắn, quá lộ liễu, quá thiếu vải, quá bó hoặc quá mỏng (tới mức có thể nhìn xuyên qua được). Để xác định được liệu có bộ đồ nào vi phạm quy tắc “quá” này không, con chỉ cần hỏi bố là biết ngay.

Sáng lao vội tới trường

Dù đi học là chuyện thường nhật và tối nào vợ tôi cũng phải thông báo là giờ học bắt đầu từ 7 giờ sáng nhưng các con tôi vẫn cứ hoàn toàn lơ đãng, vô cùng tức giận và bối rối khi đột nhiên nhận ra, thường là vào lúc 6 giờ 45 phút, rằng chúng sẽ phải thay đồ và đi học.

Tôi và vợ, sau nhiều năm, đã hoàn thiện một hệ thống phân công trách nhiệm hỗ trợ bọn trẻ chuẩn bị vào mỗi buổi sáng. Tôi chịu trách nhiệm về những sự kiện thông dụng, đọc báo cẩn thận và nhắc việc cho toàn bộ gia đình, còn vợ tôi thì giúp bọn trẻ mặc quần áo. (Bạn sẽ nghĩ chúng có thể tự mình làm được việc đó, nhưng tôi cũng chả hiểu vì sao chuyện đó lại trở thành một dự án khổng lồ của cả gia đình.)

Thình thoảng và dù tôi đã nghiêm khắc cảnh báo rằng không bao giờ được phép để chuyện đó xảy ra, vợ tôi vẫn có những cuộc họp vào sáng sớm và cô ấy đã rón rén ra khỏi nhà trước cả khi tôi thức dậy. Cô ấy để lại một tờ giấy nhắn: “Em đã lấy một ít thịt gà ra cho nó tan giá (bớt lạnh). Nhưng anh không được mang đi đâu. ĐÓ KHÔNG PHẢI là bữa trưa của anh”.

Được rồi, nghe này, chuyện đó đã từng xảy ra một lần. Tôi chả hiểu tại sao cô ấy lại làm như thế.

“Con trai chúng ta vẫn đang trong thời gian bị theo dõi vì ném vỏ cam qua cửa sổ nên anh phải lái xe đưa con đi. Không được quên và để thằng bé ở nhà đâu đấy!”

Chuyện này lại xảy ra thêm một lần nữa, mà có khi là hai rồi ấy. Người đàn bà này cứ như có gì thù hằn với tôi vậy.

Cuối tờ giấy nhắn ghi “Em yêu anh!”. Ngọt ngào đấy, nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật là sự phân công lao động một cách tinh tế trong gia đình đã bị cô ấy (chính xác hơn là chuyện ra ngoài sớm của cô ấy) đảo lộn hết cả.

Với con trai tôi, học tập là một hoạt động không bắt buộc, chẳng có gì hấp dẫn, mà cũng chẳng có giá trị gì. Rõ ràng là nó thấy không cần phải ra khỏi giường trước giờ xuất phát thực sự, thế nên, một trong những thách thức vào buổi sáng của chúng tôi là phải làm sao đảm bảo thằng bé sẽ có mặt trong nhóm-sẽ-đi-tới-trường.

“Sáu rưỡi rồi!”, tôi hét tướng lên, hướng về phòng ngủ của các con. “Đã con nào dậy chưa?”

Không có lời đáp. Tôi miễn cưỡng lê bước ra hành lang. Tôi gõ cửa phòng cô con gái lớn. “Con dậy chưa? Xin chào!”

“Gì thế ạ?”, tiếng con bé cứ như là được lọc qua một tờ giấy ráp vậy.

“Trong đó con đã dậy chưa?”, tôi gắng sức đẩy cánh cửa, nhưng đồng quần áo bắn phía sau cánh cửa đã biến nỗ lực của tôi thành công cốc.

“Mấy giờ rồi ạ?”, tiếng con bé từ “hầm mộ” vọng ra.

“Sáu rưỡi! Con vẫn chưa dậy à?”

“Hôm nay là thứ mấy ạ?”

“Thứ Hai”.

Con bé nghỉ một lúc để tìm cách “tiêu hóa” mẩu thông tin không lấy gì làm may mắn này. “Hôm nay có phải đi học không ạ?”

“Dĩ nhiên là có rồi! Ra khỏi giường ngay nếu không con muộn học bây giờ!”

Lúc tôi quát gọi, con trai tôi lại đối phó bằng cách giả vờ nằm im như con cá đông lạnh, nhưng sau vài lần lay đi lay lại, thẳng

bé cũng mở mắt ra, nhìn tôi như nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

“Đến lúc dậy rồi!”, tôi giục.

“Hôm nay có tuyết không ạ?”, nó hỏi, vẻ trông chờ.

“Ra khỏi giường ngay!”

“Mấy giờ rồi ạ?”

Tin về việc sáng tạo ra đồng hồ đeo tay và đồng hồ báo thức chẳng khiến các con tôi quan tâm. “Sáu giờ 32 phút”, tôi trả lời.

“Ồi”, nó cuộn tròn người lại, “Cho con ngủ thêm nửa tiếng nữa đi ạ”, thằng bé năn nì.

“Không, ra khỏi giường ngay!”, tôi hét lên.

Dưới khe cửa phòng cô con gái thứ hai của tôi đã có ánh sáng hắt ra, ấy thế mà khi tôi gõ cửa, cũng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy phía sau cánh cửa ấy có sự sống. Tôi đập cửa rầm rầm và cuối cùng hai cánh cửa cũng hé mở; con bé lộ đầu ra, cổ vẫn còn trông một chiếc tai nghe, trông không khác gì cái ống nghe của bác sĩ. “Chuyện gì thế ạ?”, con bé hỏi.

“Bố chỉ muốn biết chắc là con đã dậy rồi thôi”, tôi cố nói một cách vui vẻ, thấy ấm lòng khi nhìn thấy con bé đã thay đồ.

“Con không cần bố phải gọi”, con bé lạnh lùng nói và đóng sầm cửa lại.

6 giờ 40 phút. Tôi quay trở lại hành lang. “Chúng ta sẽ bị muộn mất!”, tôi nói to. Đây chính là Phương Châm Chính Thức của gia đình tôi.

Cô con gái lớn của tôi giật mạnh cửa phòng. Đầu nó đang quấn một chiếc khăn tắm, mặt thì nhoe nhoét một lớp bùn xanh dày đặc, cứ như thể có ai đó đã dùng kem phết tấn công nó vậy. Trông rất là đáng sợ. “Con phải in bản báo cáo về nguyên nhân của cuộc Nội chiến”, nó hét lên với tôi.

“Con xem nên lau sạch lớp bùn đắp trên mặt đi”, tôi nói. “Trông có khác gì mặt đang bị thối rữa không hả?”

“Bố có thể in hộ con được không? Đĩa đây ạ!”. Con bé ném cái đĩa mềm về phía tôi và đóng rầm cửa phòng, chẳng quan tâm xem câu trả lời của tôi là gì.

Được rồi, bố sẽ in, tôi tự nói với mình. Tôi bật máy tính lên. Con trai tôi vấp vào máy, trượt chân ngã. Nó đổ xuống chiếc trường kỉ, ngã vật ra như thể hệ thần kinh đột nhiên ngừng hoạt động vậy. “Đứng dậy ngay!”, tôi quát. “Ăn sáng, rồi mặc quần áo vào! Cho chó ăn nữa!” Nó chớp mắt, cố gắng lắm mới “thăm thấu” được tất cả những yêu cầu đó. “Làm ngay đi”, tôi quát.

Thằng bé đứng dậy, thẳng hướng nhà bếp mà tiến. Tôi không tin nó có thể hoàn thành bất cứ việc gì một khi nó ở đó.

Bài luận về cuộc Nội chiến của cô con gái của tôi lại đổ lỗi cho Liên bang, cho rằng việc Liên bang ném bom Fort Sumter¹ là nguyên nhân duy nhất dẫn đến cuộc Nội chiến. “Này”, tôi gọi con bé, “Con có nghĩ là còn có nhiều nguyên nhân khác nữa không? Chẳng hạn như, bố không rõ lắm, nhưng chế độ nô lệ thì sao?”

Con bé mở cửa phòng. Cái thứ màu xanh đã biến mất khỏi mặt nó, nhưng tóc thì vẫn được quấn trong chiếc khăn tắm. “Thầy giáo con bảo chính Fort Sumter là nguyên nhân của cuộc Nội chiến mà!”, con bé xì lên một tiếng, cãi lại tôi.

“Bố chắc thầy con đã nói rằng đó là nguyên nhân trực tiếp gây ra cuộc chiến, nhưng nguyên nhân sâu xa thì phức tạp hơn nhiều”, tôi kiên nhẫn giải thích.

“Thôi được rồi. Bố có thể gọi cho thầy hiệu trưởng và nói với thầy ấy rằng thầy giáo dạy lịch sử của con không biết thầy ấy đã nói cái gì đâu”, nó bật lại.

“Bố không có ý nói thế”, tôi phản kháng. “Cuộc chiến thật sự bắt nguồn từ Sumter, nhưng đó không phải là lý do nước Mỹ có chiến tranh”.

“Ồ, thế thì có lẽ lúc bố còn đi học, có nguyên nhân khác. Nhưng con không quan tâm, mà con cũng chả có thời gian mà để

---

¹ Fort Sumter: Cuộc oanh tạc ngày 12-13 tháng 4 năm 1861, chính trận chiến này đã mở màn cho cuộc Nội chiến Mỹ.

ý tới những ý tưởng cổ lỗ, lạc hậu thời bố! Thứ Sáu đã là hạn chót con phải nộp bài rồi!”

“Thứ Sáu? Con định nói với bố là con chờ tới tận thứ Hai mới chịu in bản báo cáo mà đáng ra đã phải nộp từ thứ Sáu tuần trước ư?”

“Ồ, thì, nếu bố để con viết như thầy giáo con nói thì con đã có thể nộp bài đúng hạn rồi”, con bé nhún vai.

Tôi không thể tưởng tượng nổi là nó lại có thể trả lời tôi với tiếng rít răng ghê hồn như thế. Tôi đành cắn răng, nhấn vào nút in.

7 giờ 5 phút. Cô con gái thứ hai của tôi thò mặt ra khỏi phòng, mặc một chiếc quần dài màu đen, một chiếc áo phông màu đen và một chiếc áo len dài tay cũng màu đen. “Tan học con có hẹn với hội phù thủy à?”, tôi châm chọc con bé. Nó trợn mắt lên và đi thẳng vào nhà bếp.

Bữa sáng gồm có những lời buộc tội và những lời đe dọa. Hiển nhiên là chẳng có ai sẵn lòng chuyển sữa hay ngũ cốc cho nhau rồi. “Chúng ta có thể đặt cái này không bố?”, con trai tôi chỉ vào mặt sau của hộp ngũ cốc và hỏi. Trên đó có mẫu quảng cáo *Tia chết 2.000 vôn! Không có pin*. “Không được đâu con trai”, tôi nói với nó, “chúng ta đã vượt quá chỉ tiêu cho đồ chơi có chữ “chết” trong năm nay rồi”.

Giờ khởi hành theo lịch (7 giờ) đã trôi qua từ lúc nào mà các con tôi chả mấy may để ý. Cô con gái lớn của tôi nhảy bố ra, vẫn

còn quần khăn tắm. “Bố sửa giúp con chiếc vòng được không ạ?”, con bé lên tiếng. “Và con cần tiền để ăn trưa nữa”.

“Con cần tiền ăn trưa”, con trai tôi gào lên.

“Con cũng cần tiền ăn trưa”, cô con gái thứ hai của tôi cũng không chịu kém cạnh.

“Sao chúng ta không bao giờ chuẩn bị bữa trưa nhỉ?”, tôi hỏi, “Làm thế có thể tiết kiệm được tiền. Tiền là bạn của chúng ta mà”.

“Chỉ những người hâm mới tự chuẩn bị bữa trưa”, cô con gái thứ hai của tôi bĩu môi.

“Bố *luôn* tự mình chuẩn bị bữa trưa đấy”, tôi tím mặt lớn tiếng. Con bé nhìn tôi với ánh mắt bố-vừa-mới-chứng-minh-cho-quan-điểm-của-con-đấy.

“Chúng ta muộn mất”, tôi kêu lên.

“Bố ơi, nếu chúng ta có một con cá mập trắng thì chúng ta sẽ cho nó ăn cái gì ạ?”, con trai tôi hỏi.

“Con có thể ăn cho xong đi không? Rồi đi đánh răng đi”, tôi bảo nó.

“Con không có bộ quần áo nào để mặc cả!”, đứa con lớn nhất của tôi từ dưới nhà hét vọng lên.

Hiển nhiên là không thể nào có chuyện đó được. Trên sàn phòng nó có đủ quần áo để nó mặc cho tới tận năm lớp 12. “Chúng ta muộn mất”, tôi nói như van nài nó.

Con trai tôi đã quyết định huấn luyện cho con chó nhảy lên bàn và liếm cái bát đựng ngũ cốc của nó. “Xuống ngay!”, tôi quát. Con chó nhìn tôi đầy đau khổ. “Con định mặc thế sao?”, tôi hỏi thằng bé. Nó vẫn đang mặc một chiếc áo làm bằng vải fla-nen và chiếc quần lố lằng có không biết bao nhiêu là túi.

“Vâng ạ”, thằng bé hồn nhiên trả lời.

“Đó chẳng phải là bộ con mặc đi ngủ sao?”, tôi hỏi lại.

“Vâng ạ”, nó vẫn hồn nhiên nói.

Ờ, thật hết biết!

Cô con gái của tôi lại lao vào phòng. Nó mặc một chiếc váy ngắn tới mức khiến mắt tôi cay xè. “Con không được mặc như thế tới trường”, tôi báo cho con bé biết.

“Sao lại không được ạ? Đây là cái váy mới của con mà”.

“Vì, Chúa tha lỗi, bố có thể nhìn thấy cả quần trong của con”.

“Bố là người khó tính nhất quả đất này”, nó găm lên, quay gót trở ra hành lang. Khi cánh cửa phòng con bé đóng lại, tôi có thể nghe thấy tiếng rơi của tất cả những bức tranh treo trên khắp các bức tường trong nhà.

“Con không thể tin bố có thể nói thế với chị ấy”, cô con gái thứ hai trách tôi.

“Sao lại không được? Đúng thế mà!”

“Đó chính là lý do vì sao bố không nên nói bất cứ điều gì”, nó ì xèo, rồi đứng dậy và vợ lấy đồng sách. “Con sẽ đi nhờ Không”.

“Nhờ cái gì?”

Đúng lúc đó, trên con đường nhỏ dẫn vào nhà tôi xuất hiện một chiếc xe. Những rung động từ dàn loa trên xe khiến chiếc tranh treo ở cửa trước nhà tôi bắt đầu lúc lắc. “Nhờ Không ạ. Cậu ấy là bạn con”.

“Tên cậu ấy là Không sao?”, tôi thắc mắc. “Chả lẽ bố mẹ cậu ta không thể nghĩ ra cái tên nào khác hay hơn *cái tên đó* à?”

Cô con gái thứ hai của tôi đã vọt ra cửa, chả buồn nhìn lại lấy một cái.

“Đây là cái váy duy nhất mà con sẽ mặc. Con sẽ không mặc cái gì khác đâu đấy”, cô con gái lớn của tôi hùng hồn tuyên bố - lời tuyên bố này tương đương với tiếng súng khai màn cho trận chiến Fort Sumter. Có lẽ để tránh ánh mắt tò mò của bọn con trai với đôi chân mình, con bé đã mặc một chiếc áo choàng chật ních, chật tới mức không thể cài được cúc từ ngực xuống bụng.

“Mặc thêm đồ vào”, tôi bảo con bé.

Tôi nhắc điện thoại lên và bắt đầu ấn số. *“Đây là đường dây chăm sóc của trường. Để báo nghỉ, ấn số 1. Để báo đi muộn, ấn số 2. Nếu bạn gọi từ nhà Cameron để báo bạn lại đi muộn, xin vui lòng ấn số 3”*.

“Chúng ta muộn mất!”, tôi hét lên.

“Con không còn cái gì để mặc cả!”, con bé kêu âm lên.

“Đến giờ đi rồi!”, tôi quát. “Con trai, con đã cho chó ăn chưa?”

“Con cho nó ăn nốt chỗ thức ăn của con rồi”, thằng bé trả lời.

Con gái tôi lại bước vào bếp, nhưng tránh nhìn vào mắt tôi. Con bé mặc một chiếc quần bò màu xanh bó chặt vào chân, khiến chân nó trông không khác gì một chiếc xúc xích. Cái áo vẫn là kiểu không thể nào chấp nhận được. “Con không thể phơi bụng ít hơn được sao?”, tôi hỏi.

“Đây là cái áo duy nhất mà con có đấy!”, nó rên rỉ.

Chúng tôi kéo nhau ra xe. Và bọn trẻ bắt đầu tiêu khiển bằng trò tranh cãi xem chúng sẽ nghe gì trên đài. Tôi thả con gái xuống trường con bé trước. Nó lao ra khỏi xe ngay khi cửa mở và đóng rầm cánh cửa lại cứ như thể muốn kiểm tra độ cứng của kim loại làm cửa vậy. Một lũ trẻ chạy ào tới để thông báo cho con bé biết về một vài vụ xì-căng-đan mới nào đó và tôi nhận thấy tất cả bọn chúng, đứa nào đứa nấy đều để lộ một khoảng bụng cách thắt lưng cả gang tay. Có lẽ tụi con trai trong trường sẽ phải bối rối vì những

“đồng thịt” được trưng bày này, giống như loài báo gêpa¹ lúc đối mặt với một đàn ngựa vằn, bắn khoăn không biết vỗ lấy con nào mà ăn ấy. Dù sao thì tôi cũng hi vọng là chúng cũng bắn khoăn như thế.

---

¹ Báo gêpa còn gọi là báo săn, sống chủ yếu ở thảo nguyên châu Phi, có tốc độ di chuyển nhanh khủng khiếp lên đến 120 km/h. Chúng là một trong những loại động vật săn mồi nguy hiểm nhất.

Kết luận

Chức năng của quần áo là để bảo vệ người mặc khỏi một số yếu tố, chứ không phải là để kích động. Một trong những yếu tố đó là bọn con trai và vì thế, lúc quần áo không thực hiện được đúng chức năng của nó, các ông bố cần phải nhảy vào cuộc.

Nhưng trang điểm lại khác. Chức năng của nó là để nhấn mạnh. Nhấn mạnh một sự thật là cô con gái bé nhỏ của bạn đã sẵn sàng bước một bước đi lớn đầu tiên trên con đường trở thành phụ nữ. Nhưng vì bạn chưa sẵn sàng, nên bạn cần phải nỗ lực hết sức để chặn đứng tác động của những loại sơn, bột mà con gái bạn dùng. Và đồ trang sức phải luôn (a) trang nhã, (b) được mua mà không ảnh hưởng gì tới tài chính của ông bố và (c) có thể tháo ra mà không để lại một vết sẹo vĩnh viễn nào.

Các ông bố chẳng hiểu tại sao các cô con gái của mình lại nổi loạn chống lại những quy định vô cùng hợp lý của mình về chuyện ăn mặc. Bạn có ở đó ngay từ lúc bắt đầu và đưa ra những gợi ý, hướng dẫn trong lĩnh vực đó không? “Con yêu, mặc thêm áo khoác vào, ngoài trời lạnh đấy”. Hay “Không được, con không được mặc bộ đồ mùa ba-lê đó đi học”. Giờ đây, sau khi đã chăm sóc cho bọn trẻ vượt qua 12 năm đầu tiên an toàn, bạn lại phải từ bỏ trách nhiệm của mình sao? Thế có hợp lý không?

Nghe này, người khác luôn bảo bạn nên mặc gì. “Cái cà vạt của anh chẳng hợp với cái áo gì”, vợ bạn sẽ lên tiếng khi bạn chuẩn bị ra ngoài. Thế nên chẳng có gì là không được khi bạn đưa ra những lời khuyên tương tự với những cô con gái của mình. Có vẻ như chẳng ai muốn làm công việc để bị mất lòng đó, nên bạn đành phải làm thôi. Vì bạn là người làm bố mà.

Bữa tiệc của con bé

BỌN TRẺ TỰ TẬP NHAU LẠI CHỈ ĐỂ PHẢN ĐỐI NHỮNG ƯỚC NGUYỆN CỦA BỔ CHÚNG

Dù con gái bạn đã có cả đồng thì giờ cặp kè với bạn bạn ở trường, ở khu mua sắm, nhưng chúng vẫn khao khát được gặp nhau nhiều hơn nữa – chúng muốn khơi mào những sự kiện khủng khiếp được biết đến dưới cái tên vô cùng mỉa mai là “tiệc”.

Những bữa tiệc của bọn trẻ mới lớn thường xuất hiện dưới hai dạng:

1. Những sự kiện không được phép tổ chức do chính những đứa trẻ đứng lên tổ chức. Không có sự giám sát của người lớn, bọn trẻ thường cư xử không đúng đắn. Những bữa tiệc kiểu này cần nghiêm cấm, ngăn chặn.
2. Những bữa tiệc có tổ chức, có người tháp tùng, được người lớn kiểm soát và tổ chức ở những môi trường an toàn. Nhưng những bữa tiệc này cũng cần nghiêm cấm, ngăn chặn.

Khi con gái bạn muốn có một bữa tiệc

Cứ như thể con gái bạn chẳng may may để ý tới những gì bạn đã nói, nó cứ tìm cách tiếp cận bạn vào một thời điểm nào đó và hỏi

xem nó có thể đứng ra tổ chức một bữa tiệc không. Bạn có thể thử cho phép nó làm việc này, vì suy cho cùng, trong ngôi nhà của bạn, tuân thủ theo những nguyên tắc và những quy trình an toàn của bạn, một bữa tiệc khó có cơ hội ra khỏi vòng kiểm soát, đúng không? Ôi, thế thì có khác gì bảo bạn có thể kiểm soát được đàn cá piranha¹ khi con của đã thò một chân xuống nước đâu. Nếu không có bình xịt hơi cay, không gì có thể ngăn chặn được hoạt động kinh khủng của bọn trẻ mới lớn khi chúng tụ tập nhau lại để “cho vui”.

Chúng thậm chí còn chẳng buồn hỏi ý kiến của bạn. Giống như nấm mọc sau cơn mưa, những bữa tiệc của bọn trẻ mới lớn cũng có thể xuất hiện hàng loạt, không gì kiểm soát được nếu như bạn không cẩn thận. Đầu tiên, chỉ một vài đứa bạn của con gái bạn xuất hiện. Sau đó, một hoặc hai cậu chàng sẽ xuất hiện ở cửa. Và rồi, điều tiếp theo mà bạn biết là chúng sẽ bắt đầu nghe nhạc và gọi bánh pizza – một bữa tiệc thực sự ngay trong nhà của bạn!

Tệ hơn nữa, một bữa xuống-phố-bình-thường với vợ của bạn cũng trở thành một lời mời chào vô cùng hấp dẫn, mời tất cả những đứa trẻ mới lớn trong phạm vi bốn quận quanh nơi bạn đang sống tới nhà bạn và phá hủy đồ đạc của bạn. Khi đi, bạn đưa cho các cô con gái của mình một tờ danh sách những việc nhà cần làm trong lúc bạn vắng mặt, trông mặt chúng ngoan ngoãn, vô tội tới mức bạn có cảm giác hoàn toàn yên tâm và chẳng may hay

---

¹ Piranha: Loài cá nhỏ nước ngọt ở vùng nhiệt đới Mỹ, thường tấn công và ăn thịt các động vật sống.

biết chính lúc đó, đài phát thanh địa phương đã phát đi một mẫu tin là ở nhà bạn tối hôm đó đã có một cuộc nổi loạn.

5 dấu hiệu nhận biết con gái bạn đã tổ chức một bữa tiệc khi bạn đi vắng

1. Có những khu vực trong nhà bạn mà bạn không thể đặt chân vào được vì chúng vẫn còn bị chặn bởi hàng rào cảnh sát.
2. Bạn nhận được một lời nhắn “miễn phí lần thuê tới” từ cửa hàng giặt là gần nhà.
3. Heather xuất hiện và lí nhí hỏi liệu nó có thể “kiểm tra” xem có để quên thứ gì đó trong phòng ngủ của bạn không.
4. Người hàng xóm sát vách với bạn đột nhiên không nói chuyện với bạn vì “luật sư của tôi (người hàng xóm) khuyên như vậy”.
5. Như đã thành thông lệ, trực thăng lên thẳng của kênh tin tức số 9 ngày nào cũng lượn trên nóc nhà bạn ít nhất một lần.

Buổi khiêu vũ ở trường trung học – Sự thật

Hiệu trưởng trường cấp 3 của con gái tôi là một người nhã nhặn, thậm chí còn hiền lành, hoàn toàn đối lập với lão hiệu trưởng - tên

tội phạm vượt ngục chỉ ưa thích những hình phạt - khi tôi còn đi học. Thi thoảng tôi còn gặp thấy hiệu trưởng của các con mình ở ngoài trường học, ở một sự kiện xã hội hoặc một cửa hàng băng đĩa nào đó. (Thầy hiệu trưởng trường cấp 3 của tôi cứ hết giờ là lao về nhà ngủ thẳng cẳng với gương mặt hằm hằm.)

Một hôm, khi đang lượn đi lượn lại giữa hai kệ hàng của cửa hàng tạp phẩm để cố tìm cho ra những thứ mà vợ tôi đã dặn mua, tình cờ chiếc xe đẩy của tôi đâm vào ông thầy hiệu trưởng của các con tôi. Tôi xin lỗi và tiện thể hỏi ông ta Ai Cập là cái gì, có thể tìm nó ở đâu và trong lúc chuyện trò, ông ta có nhắc tới việc các ông bố thắp tùng con gái tới buổi khiêu vũ của trường tối hôm đó.

“Tôi biết ông không thích những việc như thế này, nhưng ông có thể vui lòng tới dự buổi tối nay không ạ?”, ông ta hỏi tôi, vẻ lưỡng lự. Ông ta nhìn tôi, tôi nhìn những món đồ trong xe đẩy hàng của ông ta để xem ông ta có mua món gì mà tôi đang tìm không. Có vẻ như ông ta là người giỏi cái khoản mua sắm này hơn tôi và tôi thấy hơi ghen tị với ông ta một chút.

“Sao thầy lại nói tôi không thích những việc như thế?”, tôi hỏi vu vơ.

“À, vì năm nào hai cô con gái của ông cũng gửi trả tờ mẫu Cha Mẹ Tình Nguyên lại cho trường và lần nào tôi cũng thấy ông đánh dấu vào ô “Không quan tâm” đối với câu hỏi liên quan tới vấn đề thắp tùng”.

“Ồ, vậy sao?”, tôi nhẹ nhàng đáp lại, đưa mắt nhìn ông ta với vẻ mặt “tôi chưa bao giờ được nghe nhắc tới cái tờ giấy mẫu đó”. “Thế... Thấy nói là năm nào tờ mẫu đó cũng được chuyển qua con gái tôi sao?”

“Đúng vậy”.

Tôi đã nói với ông ta là tôi rất vui khi được làm nhiệm vụ tháp tùng con gái tới buổi khiêu vũ tối hôm đó. Khi tôi về nhà cũng là lúc các cô con gái của tôi đang thử những bộ quần áo không phù hợp, nhưng tôi không báo gì cho chúng biết.

“Chị có nghĩ cái này đủ mỏng không? Em muốn gần như trong suốt cơ!”, tôi có thể hình dung ra những gì chúng nói.

Tôi đến phòng thể dục trước các con mình, có cảm giác lo lắng một cách kì cục. Một nhóm phụ huynh vẫy tay gọi tôi. “Xin các vị phụ huynh lưu ý”, ông thầy hiệu trưởng đang phát biểu: “Tôi không muốn có bất cứ vị anh hùng nào tối nay. Nếu các học sinh nam đánh nhau, hãy gọi cho bảo vệ. Không ai được nhảy vào và can ngăn bọn chúng”.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có chuyện hôn nhau?”, tôi hỏi.

Ông thầy hiệu trưởng nhún vai: “Chúng ta thật sự không thể ngăn được chuyện đó”.

“Ý tôi là hôn môi ấy”.

“Vâng”.

“Tôi muốn nói là giữa một học sinh nam và một học sinh nữ ấy”.

“Tôi hiểu, ông Cameron. Chúng ta thật sự không thể ngăn được chuyện đó”.

“Ý tôi là chuyện gì sẽ xảy ra nếu con gái tôi làm điều đó?”

Tất cả những người đứng đó đều cười ngặt nghẽo như thể tôi vừa kể một câu chuyện vô cùng hài hước vậy. Tôi cau mày nhìn những người cũng đi làm nhiệm vụ tháp tùng giống mình. Như thế có nghĩa là chỉ có tôi mới có thể chấm dứt tất cả những hành vi không thể chấp nhận được đó.

Chúng tôi chia cặp, người mới cặp với người cũ. Tôi phát hiện ra mình được đóng cặp với cô DeKeyser, cô giáo dạy môn Sinh học – người mà các cô con gái của tôi đã rất nhiều lần gọi là “bà cô”, là “một bà già chưa từng lập gia đình và giờ thì quá muộn rồi” mỗi khi kể về cô cho tôi nghe.

Cô ta mới 30 tuổi.

Khi có hiệu lệnh, bọn trẻ bắt đầu ủa vào các cánh cửa. Tôi và cô DeKeyser cùng đứng trên cầu thang, đưa mắt nhìn ra dãy hành lang cách biệt với phòng tập thể dục bởi một tòa nhà dùng làm lớp học, nơi chặn đứng bất kì nỗ lực xâm nhập vào bất kì nơi nào khác trong trường của bọn trẻ.

Chẳng mấy chốc các hệ thống xã hội đã được hình thành. Một nhóm bốn con trai túm tụm trên bờ tường hành lang, mắt dán vào những chiếc máy chơi trò chơi cầm tay. Chúng thậm chí chẳng buồn ngước mắt lên, cứ như thể chỉ lơ đưa mắt nhìn một cô gái nào đấy, dù chỉ là một giây, cũng có thể khiến chúng phải trả giá bằng cả sự an toàn của chúng vậy.

Lại có một nhóm huyền não hơn ở ngay lối vào, xô đẩy lẫn nhau và nói cười ầm ĩ. Trong cái vòng an toàn đó, chúng cất lời trêu chọc những cô gái đi ngang qua, khiến những cô bé này đỏ bừng mặt xấu hổ và bối rối cấn cấn chiếc vòng cổ.

Bọn con gái lại túm năm tụm ba thành những nhóm không gì lay chuyển được ở ngay trung tâm hành lang và say sưa nói về những điều mà chúng đã bàn suốt cả ngày qua điện thoại. Trông chúng không khác gì một bầy trâu nước đang đứng thành vòng chống lại loài thú ăn thịt¹.

---

¹ Nghe này, tôi không nói cô con gái nào cũng giống như một con trâu nước. Tôi chỉ đang nói *hành vi* của chúng khiến tôi nhớ tới một chương trình ti vi nói về cách mà những sinh vật bốn chân to lớn đó tạo thành vòng tròn, thờ phỉ phỉ để chống chọi với những con sư tử hay những con bò rừng. Tôi biết chắc vợ tôi sẽ nổi giận nếu đọc thấy những dòng này. “Sao anh lại gọi bọn trẻ là trâu nước”, cô ấy sẽ hỏi. “Em phải nói như thế nào với mẹ của Heather đây? Sao anh không thể chọn một loài vật nào đấy duyên dáng hơn, như linh dương chẳng hạn?”

Ồ, thật tiếc, nhưng trong chương trình đó lại không có linh dương. Không thể bắt tôi xem tất cả các chương trình thể giới động vật trên ti vi chỉ để không làm tổn thương Heather.

Và có *thú ăn thịt* thật, những con sói đơn độc đói khát lượn vòng quanh đàn trâu, rình rình những con ốm yếu. Lúc này, kẻ phòng thủ có vẻ sung sức, nhưng tôi biết, càng về khuya, kết nối xã hội chặt chẽ của các nhóm con gái càng trở nên lỏng lẻo và những kẻ ở vòng liên kết yếu kém bên ngoài càng dễ bị tấn công.

“Sao bọn trẻ không trang trí phòng tập thể dục khi mà tất cả bọn chúng đều lờn vờn quanh đây cả?”, tôi hỏi cô DeKeyser.

“Có lẽ chúng sẽ chỉ tập trung ở đây khi có tiếng nhạc thôi”, cô ấy đoán.

Tôi thấy hai cô con gái của mình tiến vào cửa trước và ngay lập tức rẽ ra hai hướng, chúng làm như có nhiều con đường dẫn tới trường lắm ấy! Cô con gái lớn của tôi nhập bọn với đám bạn đang tụ tập ở ngay chính giữa hành lang – nơi mà ai cũng chỉ nhìn thấy chúng, không nhìn được ai khác. Chúng vui mừng chào đón con gái tôi, cứ như con bé vừa mới trở về sau cuộc khám phá đất nước Trung Quốc vậy. Chúng trầm trồ trước bộ váy của con bé và nằng nặc đòi xem hoa tai của nó. Thậm chí chúng còn ôm hôn nhau. Chính vì hành động không giống ai này người ta mới nghĩ ra từ “kì cục”.

Cô con gái thứ hai của tôi tìm thấy đám bạn túm tụm ở hành lang phía ngoài phòng tập thể dục đang mệt mỏi ngồi thụp ra, tựa lưng vào tường và tiến tới nhập bọn với cái lũ mặt mày ủ ê đó. Đám bạn chào đón con bé với vẻ uể oải, vẻ mặt khó chịu chỉ hơi biến đổi một chút. Có thể thấy rõ ràng là chúng đã thỏa thuận với nhau

là trong bất cứ hoàn cảnh nào chúng cũng không cho phép mình được vui vẻ ở bữa tiệc này.

Tôi nói với cô DeKeyser là tôi sẽ quay lại ngay và đi xuống cầu thang để làm công tác chào hỏi một vài người quen.

Khi cô con gái lớn nhìn thấy tôi, mắt nó trợn ngược lên. Nó ngay lập tức rút ra khỏi nhóm bạn. Nhóm bạn nó ngay lập tức im lặng khi nó rít lên với tôi.

“Bố đang làm gì ở đây thế?”, nó rít lên, cố gắng nói chuyện với tôi mà không cần phải mấp máy môi.

“Bố là người thác tùng”.

“Người gì cơ?”

“Con biết cái mẫu mà năm nào bố cũng diễn đấy thôi!”

Con bé đưa mắt đảo quanh phòng. “Bố, bố phải rời khỏi đây *ngay bây giờ*. Tất cả các bạn của con đều đang ở đây”.

“Ô, sao con không giới thiệu bố với các bạn ấy?”

“Không đời nào! Sao bố lại có thể làm thế với con? Bố sẽ làm hỏng hết mọi thứ mất!”

“Bố không biết hết các bạn ở đây - ờ, chỉ trừ Heather và lần nào bố nhìn thấy, con bé cũng đang khóc vì chuyện nó và Burke chia tay”.

Con bé nhìn tôi chằm chằm. “Sao bố có thể tàn nhẫn thế nhỉ? Heather và Burke vừa chia tay chiều nay xong. Bạn ấy đang bị tổn thương”.

“Ồi, vì Chúa!”

“Bố, nếu bố không đi ngay bây giờ, cả đời con sẽ không bao giờ nói chuyện với bố nữa, con thề đấy!”

“Con sẽ làm thế nào để xin được tiền của bố nếu không nói chuyện với bố?”

“Bố!”

“Sao con lại phải xấu hổ khi để các bạn nhìn thấy bố chứ? Có phải con bảo với các bạn bố là Warren Beatty¹ hay cái gì đại loại thế không?”

“Ài cơ ả?”

Cuối cùng, tôi cũng đồng ý rằng, vì “chỗ đứng của con bé trong xã hội”, tôi sẽ không tiến tới và tự giới thiệu mình là bố nó. Tôi sẽ không nói chuyện với con bé trong suốt quãng thời gian còn lại của buổi tối, không chào Heather và cũng không nhìn bất kì đứa bạn nào của nó. Tôi phải làm sao để càng ít bị chú ý bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nếu có ai đó hỏi thăm, tôi sẽ phải nói là tôi thậm chí còn chưa gặp con gái mình.

---

¹ Warren Beatty sinh ngày 30 tháng 3 năm 1937, là diễn viên nhà sản xuất phim truyền hình, nhà biên kịch và đạo diễn nổi tiếng người Mỹ. Ông từng nhận 14 giải Oscar và 4 Quả cầu vàng.

Cô con gái thứ hai của tôi vẫn đang tựa lưng vào tường. Nó ngước mắt lên khi nhìn thấy tôi tiến tới và không hề bỏ chạy.

“Chào con”.

“Ra bố là người thắp từng đống này”, con bé gật gù.

“Ừ, chắc sẽ thú vị lắm!”

“Bữa tiệc chết tiệt”.

Tôi không biết phải nói gì trong tình huống này.

“Sao con không vào phòng tập?”, tôi gợi ý.

Con bé trợn mắt lên nhìn tôi. Tất nhiên là tôi chẳng hiểu gì. Tôi nhún vai bước đi, quay trở về chỗ cô DeKeyser.

Ban nhạc bắt đầu chơi nhạc và cuối cùng mọi người cũng chịu lao từ hành lang đông đúc vào phòng tập thể dục. Kiểu nhạc mà chúng chơi có vẻ như là sự pha trộn giữa rock mạnh và tiếng âm ì chói tai. Tôi và cô DeKeyser đã phải chuyển qua nói chuyện bằng cách mỉm cười và gật đầu.

Tôi phát hiện ra rằng mình có năng khiếu về cái mà tôi gọi là “sự cau mày của người thắp từng”. Khi một cô con gái và một cậu con trai rời sàn nhảy và chui vào gầm cầu thang chỗ cửa ra vào, tôi liền tiến thẳng tới, cau mày nhìn chúng và ngay lập tức chúng phải buông nhau ra. Thích chí, tôi bước vào nhà vệ sinh nam và đã cau mày nhìn đám con trai đang hút thuốc ở đó, khiến chúng phải quăng điếu thuốc đi và chạy vội.

“Tôi đang rất vui!”, tôi hét về phía cô DeKeyser. Cô ấy mỉm cười và gật đầu, hoàn toàn không nghe thấy gì.

Heather bắt đầu khiêu vũ với Burke. Rõ ràng điều đó đã khiến đám bạn của con gái tôi thở phào nhẹ nhõm. Bảo vệ của chúng tôi thế mà lơ là, không hề chuẩn bị tinh thần để đối phó với cuộc tấn công phối hợp của cả một nhóm con trai đang cúi gập mình và gần như chia đôi bảy con gái. Tôi rùng mình kinh hãi khi nhìn thấy cô con gái lớn của mình đơn độc, không được bảo vệ, đang phải đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ của một con sói lạc bầy đã nhìn thấy cơ hội vỗ mồi và đã nhảy chân sáo đi ngang căn phòng. Tôi định hét lên cảnh báo con bé, nhưng chợt nhận ra là nó sẽ chẳng thể nghe thấy tiếng hét của tôi khi xung quanh đang âm ỉ tiếng nhạc như vậy.

Con bé thậm chí còn chẳng có thời gian để chống trả. Chỉ sau một vài phút ngắn ngủi, con bé đã vội vàng lướt ra sàn nhảy, trong khi cái đám còn lại của bảy móng guốc cùng đàn vãn chẳng hay biết gì.

Kết thúc “điệu nhạc”, tôi hào hứng trông chờ ở phía bên này của phòng tập thể dục, nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào của con bé. Nhạc lại nổi lên, bài gì như là *Ode to electrocution* vậy. Rất nhiều năng lượng được sinh ra trên sàn nhảy, với những cô gái uốn éo theo những điệu bộ đầy khiêu khích khó mà chấp nhận được.

Cô DeKeyser đã nhờ được người đứng gác trên cầu thang, rồi tiến về phía tôi. “Cả hai cô con gái của anh đều là học sinh của tôi”, cô ấy hét về phía tôi. “Chúng rất ngoan. Rất tận tâm”.

Tôi lắc đầu. “Tôi là Bruce Cameron!”, tôi hét lại, hi vọng không khiến cô ta quá xấu hổ vì đã nhận nhầm người. Cô ta chỉ gật đầu.

Một bản nhạc khác. Bản này nhẹ nhàng hơn và chậm hơn. Tôi điên cuồng đảo mắt khắp sàn nhạc, cuối cùng cũng nhìn thấy cô con gái của mình đang đứng ở một góc tối. Nó và cái thằng nhóc lừa nó đi theo có vẻ như đang ôm ấp nhau. “Tôi quay lại ngay!”, tôi bảo cô giáo trẻ dạy môn Sinh học.

Tôi lao tới góc đó, giả vờ như tình cờ nhìn thấy cô con gái mình. Qua vai cậu bạn trai, con bé nhìn tôi, ánh mắt rực lửa như muốn đốt cháy cả mi-ăng¹. Tôi cố gắng đáp trả con bé bằng một cái cau mày của người tháp tùng, nhưng cái cau mày đó đã không đến được chỗ con bé. Nó đã kịp kéo anh chàng bạn nhảy vào động tác xoay vòng và quay lưng về phía tôi.

Thế là tôi chẳng làm được gì. Tôi đi lang thang một lúc, hi vọng có thể dùng đặc quyền tháp tùng của người làm cha để phá vỡ những động tác ôm hôn gắn chặt lấy nhau của bọn trẻ, nhưng vô ích, tôi đang phải “chiến đấu” với một loại lực hút quá mạnh.

---

¹ Mi-ăng (asbestos): Một loại nguyên liệu có màu xám-trắng không cháy, thường được dùng trong xây dựng và vài vóc để chống cháy.

Đã đến lúc phải dùng đến biện pháp mạnh hơn. Ban nhạc chơi một điệu nhạc có tiết tấu nhanh hơn. Tôi tiến về phía cô DeKeyser. “Cô có quan tâm tới việc khiêu vũ không?”, tôi hỏi. Cô ấy cười và gật đầu. Và hoàn toàn tình cờ, tôi đã “đưa đẩy” cô ấy tới gần chỗ mà cô con gái của tôi vẫn đang dính lấy thẳng nhóc bạn nó.

Tôi quả là một vũ công thiên bẩm, có thể nhảy theo bất cứ thể loại nhạc nào, ngay cả lúc này, khi mà ban nhạc đang tạo ra một loại âm thanh không khác gì tiếng phá hủy dàn ghi-ta vậy. Tôi bắt đầu tạo ra những bước nhảy – điều mà tôi luôn cho là kỹ thuật hiệu quả nhất, dùng đưa cánh tay và thành thật mà nói, tôi đang tận hưởng, đang thấy thích thú.

Sự khoái trá của tôi còn tăng lên gấp bội khi cô con gái của tôi nhìn thấy tôi. Con bé đứng sững lại, mặt hết hoảng. Đúng thế, tôi đây, bố nó đây, đang khiêu vũ cùng với cô giáo dạy Sinh học của nó đây. Có lẽ lần tới tôi sẽ chọn cô giáo dạy Toán, hoặc dạy Lịch sử.

Con bé đảo mắt khắp phòng, tôi cũng đưa mắt nhìn theo. “Này, Heather, chào cháu!”, tôi hét toáng lên, lại còn sáng tạo ra một bước nhảy kiểu “Chào Heather” ngay lúc ấy nữa chứ. Heather cũng đứng sững lại, ném cho tôi một cái cau mày giống y chang kiểu cau mày của người thấp tung.

Không một lời cảnh báo, cô con gái của tôi chạy vù ra khỏi sàn nhảy, để kẻ “cặp đôi” với con bé ở lại với vẻ mặt bối rối, hoàn toàn không hiểu gì. Nó đưa mắt nhìn tôi. Tôi nhún vai, trao trả nó ánh

mắt của một người đàn ông gửi một người đàn ông, ánh mắt mà chắc chắn nó sẽ đọc được là: “Ồ, cô gái của mi đấy. Mi sẽ không bao giờ hiểu được con bé đâu. Và mi cũng sẽ không bao giờ gặp lại con bé đâu. Tốt hơn hết là mi nên quên con bé đi, vĩnh viễn và hãy tìm cho mình một cô con gái của một gã nào đấy khác để mà tán tỉnh!”.

Khi bản nhạc kết thúc, cô DeKeyser cho rằng tôi nên ngồi xuống, vì rõ ràng là tôi đã bị đau tim rồi. Không có dấu vết nào của các cô con gái của tôi. Sau này tôi mới phát hiện ra là chúng đã buộc phải nhóm họp một cuộc họp khẩn cấp (cuộc họp khẩn cấp của các cô con gái nhà Cameron), phán xét về hành vi của tôi và cuối cùng đã nhất trí rút ra một kết luận là chúng cần phải thoát khỏi nơi này ngay lập tức.

Lúc ngồi đó thường ngoạn thành quả không tốn sức mà vẫn có thể bảo vệ con gái mình khỏi nguy hiểm, tôi nhận ra mình đã vô tình tạo ra một hình thức trừng phạt mới, sự trừng phạt còn kinh khủng hơn nhiều so với việc cấm ra khỏi nhà, hay cấm sử dụng điện thoại, đó là làm chúng thấy bế tắc. Nếu cô nào trong số hai cô con gái của tôi có ý bất tuân, tôi cũng không cần phải tổng chúng vào phòng hay tịch thu chìa khóa xe nữa. Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là dọa sẽ lại tới dự một bữa tiệc nào đó và lại nhảy với cô giáo dạy Sinh của chúng.

Kết luận

Vợ tôi thường hỏi tôi “phản đối” gì những bữa tiệc của bọn trẻ (vợ tôi vẫn thường miêu tả những bữa tiệc ấy là “tự nhiên”). Tôi thường phản pháo rằng bão cũng là tự nhiên đấy, nhưng điều đó có làm cho nó trở thành một điều tốt đẹp không? Cháy rừng là tự nhiên. Núi lửa phun trào và tắc nghẽn giao thông cũng thế, cũng là tự nhiên. Chỉ vì một thứ gì đó là tự nhiên không có nghĩa là chúng ta không cần phải ngăn chặn, không cho nó xảy ra.

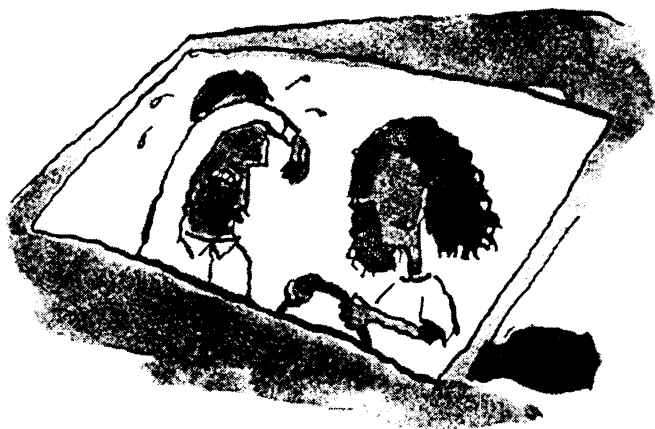
Tiệc tùng cũng giống như những hạt gia tốc, lấy những phân tử bị kích thích, đem chúng lại với nhau để tạo ra hạt vi lượng, hoặc thậm chí tệ hơn là tạo ra những đứa trẻ. Cứ hỏi bất kì một nhà khoa học về hạt nhân nào nếu bạn thấy nghi ngờ những gì tôi đang nói.

Các cô con gái của bạn không cần bị kích động hơn mức hiện tại của chúng đâu. Chúng không cần phải gặp gỡ hay khiêu vũ với những hạt có tên “con trai”.

Lời khuyên của tôi dành cho bạn đây: ngay khi cô con gái của bạn bắt đầu đi dự những bữa tiệc mà không có những chiếc mũ ngô nghĩnh hay những trang phục dự tiệc lấy ý tưởng từ những nhân vật hoạt hình, hãy cấm con bé không được tham dự thêm bất kì một bữa tiệc nào nữa. Trách nhiệm của bạn là phải đảm bảo con bé không được tiếp xúc với sự thích thú hơn mức cần thiết. Vì bạn là bố nó mà.

Học lái xe

**BẠN MẤT NGỦ VÌ MỘT ĐỨA TRẺ SƠ SINH
NHIỀU HƠN LÀ VÌ MỘT ĐỨA TRẺ MỚI LỚN ĐI CHƠI
BẰNG Ô TÔ CỦA BẠN: SAI RỒI!**

Dù chẳng bao giờ mang đi làm từ thiện, nhưng vẫn có điều gì đó thấm thương xảy đến với đôi chân của cô con gái bạn khi nó bước vào tuổi mới lớn, khiến cho chúng (đôi chân ấy) không thể thực hiện được nhiệm vụ nguyên thủy (đi lại) của mình. Dấu hiệu đầu tiên của triệu chứng suy yếu này là những lời nhờ vả the thé, hết nhờ đưa tới thư viện, tới sự kiện thể thao rồi lại tới nhà hàng xóm và tiến tới sẽ là đòi được dạy lái xe. Triệu chứng này sẽ được đẩy lên đỉnh điểm vào giai đoạn cuối cùng, khi mà cô con gái yêu cầu bố mua cho một chiếc ô tô riêng.

Hầu hết các bang đều cho phép bọn trẻ mới lớn được phép học lái xe vào một lúc nào đó trước 16 tuổi. Văn bản luật quy định trẻ được phép học lái xe đó là một tài liệu hợp pháp cho phép bọn trẻ khùng bố bố chúng mà không bị kết tội gì.

Các ông bố thường tự tin cho rằng họ là ứng cử viên sáng giá nhất cho việc dạy con gái lái xe, nhưng thật ra họ đều nhầm cả. Các ông bố không bao giờ nên thử dạy con gái tập lái, vì các ông bố lúc nào cũng quan tâm quá mức tới (a) xe của họ và (b) sự sống của họ.

Sao bọn trẻ mới lớn lại cứ nằng nặc cho rằng chúng cần phải học lái xe nhỉ? Lái xe được chỉ có nghĩa là chúng có khả năng tới được những chỗ mà bạn không bao giờ muốn chúng đến. Và chắc chắn một điều rằng nếu cô con gái của bạn không thể xoay sở được với nhiệm vụ dọn dẹp phòng thì việc kiểm soát một chiếc bánh lái bằng kim loại nặng hàng tạ hoàn toàn nằm ngoài khả năng của nó. Lời khuyên của tôi là hãy giữ con gái bạn ở trong tầm nghe, vì tuổi mới lớn là một giai đoạn khó khăn, đó là quãng thời gian mà một ông bố cần đưa ra những định hướng để trẻ có thể xử sự trong phạm vi cho phép.

Nếu bạn vẫn chưa thấy đủ thuyết phục, hãy để tôi kể cho bạn nghe chuyện gì đã xảy ra (trước khi tôi biết nhiều hơn) khi tôi cố dạy cô con gái lớn của mình lái xe.

Một câu chuyện có thật về sự nguy hại đôi với cơ thể

Trong một văn bản sai lầm đến mức kì cục, luật pháp bang tôi sinh sống đã quyết định 15 tuổi rưỡi là đã đủ tuổi để có thể ngồi sau tay lái của loại máy có thể tạo ra hàng tấn mô-men lực và chỉ trực đâm vào người khác. Bộ luật đó cũng quy định phải có một người lớn ngồi bên cạnh người học lái và *sợ hãi la hét*. (Tất nhiên về sau này không có trong văn bản luật, nhưng có vẻ như trong bất kì trường hợp nào cũng có chuyện đó xảy ra cả.)

Khi “ngày sinh nhật” 15 tuổi rưỡi của con gái tôi đến, nó vội vàng nhảy ngay ra khỏi giường khi trời vừa sáng, tắm giặt, thay quần áo và không chịu đi học. Dần dần tôi cũng ý thức được sự hiện diện của con bé ở đằng sau tờ báo tôi đang đọc, tay gõ gõ không yên lên bàn. Tôi cau mày. Con bé lại nhìn tôi cười rạng rỡ. “Bố sẵn sàng đi chưa?”, nó háo hức hỏi.

Hiển nhiên Ngày Được Phép Học Lái Xe đã trở thành ngày quốc lễ. “Hôm nay con không phải đi học à?”, tôi hỏi.

“Hôm nay ạ? Hôm nay con được phép học lái xe mà”, con bé giải thích.

“Con không được bỏ học chỉ để học lái xe”, tôi phản đối.

Câu nói này của tôi đã dẫn đến hậu quả là một tiếng rít cuồng loạn kéo dài tới năm phút mà dịch ra sẽ là “Ồ, con được phép chứ!”. Con bé dẫn ra tất cả những đứa bạn của nó, những đứa mà hiển nhiên là bố chúng *yêu chúng* tới mức cho phép chúng được bỏ học để được *học lái xe* và rồi nó còn viện ra cái lý lẽ là tôi *đã hứa* là sẽ dạy nó (thật ra điều tôi đã nói với nó là “Để xem đã”), rồi lại còn “Mẹ nói con có thể học” – một câu nói không thể kiểm chứng được, vì lúc đó vợ tôi đang ngồi trong một cuộc họp ở tận nơi xa xôi nào đó.

Sau khi cân nhắc thái độ con bé dành cho mình ở bàn ăn trong suốt bữa sáng, tôi quyết định hoặc là phải đầu hàng trong chuyện này, hoặc sáng nào cũng sẽ bị công kích như thế này trong suốt cả

tuần. Thở dài, tôi đặt cốc cà phê xuống và nói rằng được, tôi sẽ đưa nó ra chỗ chiếc DMV của mình. Điều đó khiến tôi được tặng một tiếng reo mừng thích chí và một nụ hôn vội lên má – tôi cay đắng nghĩ lại, đã từng có lúc, con gái tôi hôn tôi chỉ đơn giản vì tôi là bố nó. Tôi không cần phải làm gì để *kiếm được* một nụ hôn như thế này.

Nhưng tôi đã quyết định biến tình huống này thành một lợi thế cho mình – một trong những mẹo vặt bạn có thể học được khi làm bố của một cô con gái tuổi teen.

“Trước khi chúng ta đi, con phải dọn phòng của mình đã”.

“*Cái gì ạ?*”

Tôi có thể tưởng tượng con bé đang nghĩ gì: phải có một đội bốn người và cũng phải mất tới 72 tiếng mới có thể dọn hết cái đồng hồ độn đó. Tôi quay lại đọc báo. “Bố nói rồi đấy”.

15 phút sau con bé đã sẵn sàng xuất phát. Tôi ngờ ngợ và quyết định kiểm tra phòng con bé. Không hiểu bằng cách nào nó đã xoay sở để dọn hết được cái đồng rác thải bày tung tóe trên sàn. Tôi nói với con bé là tôi rất ngạc nhiên. (Chỉ đến cuối tuần tôi mới phát hiện ra là con bé đã tống mọi thứ vào trong vali và nhét tất cả vào tủ.)

Những môn học như Sinh học, Lịch sử, Toán học hay Tiếng Anh luôn khiến con gái tôi thấy khó chịu, nhưng nó lại có thể dành hàng giờ để cắm mặt vào cuốn sổ tay hướng dẫn lái xe và

luôn miệng bô bô về những thông tin ấy suốt dọc đường chúng tôi lái xe tới Cục cấp bằng lái. “Luật qui định là nếu phía sau xe bố có một vật, như một chiếc thang chẳng hạn, nhô ra quá 1.5m thì bố phải buộc một lá cờ đỏ lên đấy”, con bé tuôn ra một tràng như thể hai bố con vẫn đang nói chuyện bình thường. “Khi gặp một đàn gia súc trên đường, cần phải dừng hẳn lại. Khi đánh xe ra khỏi làn đường, phải cho xe ra ngoài hẳn, nghĩa là bánh trái của xe phải cách dòng phương tiện đang lưu thông ít nhất 40cm”.

“Khi cô con gái tuổi teen của bạn không chịu ngừng nói, hãy lấy một lá cờ đỏ bịt miệng nó lại và ném nó vào chỗ một đàn gia súc”, tôi lên tiếng. Con bé cười, vẻ sáng khoái khác thường chỉ có khi người ta bị tâm thần.

Tại Cục cấp bằng lái, có vẻ như tôi là người duy nhất nhận ra ý nghĩa sâu xa/điểm báo trong câu hỏi họ hỏi con gái tôi. Họ muốn biết con bé có muốn hiến tặng cơ quan nội tạng của mình không. Hỏi kiểu gì không biết, khi mà ông bố nó còn đang đứng lù lù ở đây với vẻ mặt đầy nghi ngờ, trông cứ như là đang phải mang trên mình bao nhiêu là xiềng xích vậy. (Họ không hề hỏi *tôi* là có muốn trở thành người sẽ hiến tặng nội tạng không, dù rằng tôi đang lái một chiếc xe nhờ quyên tặng mà có. Có lẽ họ chỉ nhìn cũng biết mọi bộ phận trên cơ thể tôi đều đã “quá đắt” để sử dụng cho người nào khác.)

Con gái tôi làm bài thi lý thuyết và đã dễ dàng vượt qua – có thể là vì đề thi có rất nhiều câu hỏi liên quan tới việc buộc lá cờ

đỏ vào các vật. Con bé được cấp một tờ Được Phép học lái xe, một tờ giấy ép plastic có dán ảnh con bé và trên đó có dòng chữ “TAI HỌA ĐỐI VỚI CHA MẸ”. Con bé lao ra xe, ngồi ngay vào ghế lái.

“Này, con đang làm gì thế?”, tôi ngạc nhiên hỏi.

“Con sẽ lái xe!”

“Không, con không được lái. Bố sẽ là người cầm lái”.

“Nhưng con đã có chứng nhận Được Phép học lái xe rồi mà!”

“Còn bố thì có một bộ não. Chúng ta sẽ không học bài học đầu tiên “Làm sao để hòa vào dòng xe cộ đông đúc”. Nếu mà học bài đó, chắc chắn bài học tiếp theo của con sẽ là “Làm sao để gọi cấp cứu”. Quay về khu nhà mình, nơi có quy định hạn chế tốc độ ở mức thấp hơn. Ở đó con có thể thoải mái gây ra vụ tai nạn đầu tiên của mình”.

Con bé khoanh tay và ngồi gườm gườm suốt dọc đường về nhà. Ngay khi rẽ vào con đường nhỏ dẫn vào khu phố, mắt nó sáng rực lên. “Giờ đã được chưa ạ?”, nó hỏi.

“Được rồi”, tôi thở dài. Hai bố con tôi bước ra khỏi xe, đi vòng xuống đằng sau và đâm sầm vào nhau khi cố đi sang phía cửa đối diện. Con bé cười rúc lên, còn tôi lại lo sợ đây là điểm báo không lành. Tôi ngược lên nhìn trời, một đàn kền kền đang kiên nhẫn lượn vòng.

“Được rồi”, tôi nói khi thắt đai an toàn và hít một hơi thật sâu, “chúng ta đang ở công viên”.

“Con biết rồi”.

“Đặt chân lên phanh...”

“Con biết rồi”.

“Rồi từ từ chuyển cần gạt sang nút D. Có nghĩa là Lái (drive)”.

“Con biết rồi”.

“Giờ nhấn ga thật chậm. Bố nói *chậm* thôi mà... Chậm lại. Dừng! Dừng lại ngay!”

“Bố để im cho con lái được không? Bố làm con cuống hết cả lên”, con bé càu nhàu.

Tôi cẩn thận xoay đầu để kiểm tra lực G đột ngột có làm gãy cái xương sống nào không. Xe tôi tiến được khoảng 2m, giáng một đòn sấm sét vào chiếc thùng đựng rác rỗng, rít lên một tiếng kinh hoàng rồi dừng lại. Tôi thở dài, bản khoản không biết *giờ* có cách nào để nắn lại chiếc thùng méo mó kia không, coi như một sự sửa sai.

“Con bắt đầu hơi nhanh một chút”, tôi nói với con bé.

“Con biết rồi”.

“Thế con có thể làm ơn đi chậm lại một chút không?”

Đột nhiên, con bé gạt cần sang số. Tất nhiên, sẽ là một sự xúc phạm lớn nếu nhận xét sau 4 giây lái xe, con bé vẫn không có tí biểu hiện nào của năng khiếu lái xe. “Đúng rồi đấy”, tôi động viên. Chúng tôi đang di chuyển theo đường thẳng và trước mặt là một ngã rẽ. “Được rồi, tới đây, chúng ta cần phải đi chậm lại. Bật đèn xi nhan lên và rẽ phải. Được rồi, bật xi nhan lên chứ. Chậm lại con yêu. Chậm lại! Con có... Dừng lại! Dừng lại ngay!”

Cơn đau nhói khiến tôi phải chú ý tới chiếc chân phải của mình. Nó đang phải đập mạnh xuống sàn xe để ngăn nguy cơ cả cơ thể tôi sẽ bị văng về phía thùng chứa động cơ.

“Con rẽ hơi nhanh đấy”, tôi kiên nhẫn bảo con bé.

“Ồ, đó không phải lý do để bố có thể quát con đâu”, con bé càu nhàu.

“Lý do bố quát con là vì bố lo lắng khi chúng ta lái xe trên bãi cỏ của nhà bác Goldsteins thì con có thể tông thẳng vào cổng nhà bác ấy”.

“Đó không phải là lỗi của con!”

“Ờ, thế thì chắc là tại cái bãi cỏ tự nó nhảy ra trước mặt con”, tôi mĩa mai.

“Nếu bố không quát ầm lên, mọi chuyện đã ổn cả”.

“Được rồi. Giờ chúng ta sẽ tập dễ hơn một chút. Giờ, trước mặt chúng ta là một con đường thẳng và dài. Hãy rẽ sang làn đường

của chúng ta và lái cẩn thận nhé”, tôi gợi ý, đưa tay quệt mồ hôi trên lông mày. Tôi vẫy tay chào chị Goldstein đang đứng nhìn chúng tôi qua cửa trước. Có lẽ chị ấy đang băn khoăn không hiểu vì sao chúng tôi lại lao xe lên bãi cỏ nhà chị ấy.

Chúng tôi lái xe mà không gây ra tai nạn nào trong hơn một phút và tôi từ từ giải phóng sự căng thẳng vốn đã xâm chiếm mọi ngõ ngách trong cơ thể mình.

“Có một chiếc xe đang tiến tới”, đột nhiên con bé thông báo, nhìn chằm chằm chiếc xe đang chuyển động từ chiều ngược lại. Giọng nó có sự bàng hoàng của những người đột nhiên nhận ra họ đang bị một con gấu xám Bắc Mỹ theo sau.

“Không sao”, tôi trấn an con bé và thận trọng nhấc tay ra khỏi tay cầm ở cửa để tránh bị hất văng ra ngoài. “Thấy đường rộng thế nào không? Hãy đi lùi ra ngoài một chút, nhường đường cho họ. Con yêu, đi lùi ra một chút. Đi ra gần giữa đường đi. Lùi ra nào. Thêm chút nữa! Được rồi, xa quá rồi. Xa quá! Dừng lại, dừng lại!

Xe chúng tôi nghiêng ngả, rồi dừng lại. “Chúng ta hãy ngồi đây một lúc cho đến khi bố tìm lại được cảm giác cho cơ thể đã bị đông cứng lại này”, tôi đề nghị.

“Đó không phải là lỗi của con. Mà sao hôm nay người ta cứ vất thùng rác ở ngoài đường thế nhỉ?”

“Có lẽ - và đây chỉ là phỏng đoán thôi - nhưng có lẽ vì hôm nay là một ngày rác rưởi”.

“Bố thôi quát con đi, đó không phải là lỗi của con. Bố cứ nói dừng suốt. Làm sao con có thể học lái được khi mà bố cứ liên tục bắt con dừng lại?”

“Dừng lại cũng là một phần của quá trình lái. Thậm chí, sau cả một ngày lái xe với con, bố có thể nói đó còn là phần quan trọng nhất của việc lái xe đấy”.

Con bé khoanh tay và nhìn đi hướng khác.

“Chúng ta sẽ kết thúc buổi tập ngày hôm nay trong sự cuồng loạn sao?”

“Không phải, con chỉ muốn được lái mà không phải nghe bố nói gì thôi”.

“Đến tội phạm bị kết án còn được nói một lời cuối cùng trước khi phải thi hành án nữa là...”, tôi lập luận. Hai bố con ngồi im lặng một lúc. “Được rồi, con có biết con đã làm sai điều gì không?”

“Con chẳng có gì sai cả!”, con bé rít lên.

“Thứ nhất, con đã lái xe hơi nhanh”.

“Con vẫn đi với vận tốc cho phép mà”, con bé cãi lại.

“Đúng, nhưng đúng ra con phải lái chậm hơn khi đi từ vườn nhà người ta ra đường”.

“Chúng ta đi được chưa ạ?”

“Được rồi. Lái xe đi và cố mà đóng thêm đinh cho mấy cái thùng rác nữa”.

Con bé lườm tôi trước khi gạt cần số và lái xe về phía trước. Quãng đường còn lại trôi đi êm ả, không có tai nạn nào và khi về tới con đường dẫn vào nhà, tôi trượt ra khỏi xe với đôi chân đứng không vững.

Con bé đứng chống nạnh nhìn tôi “hôn đất”. “Buồn cười quá”, nó nhận xét.

Để cho chuyên gia

Cuối cùng, bạn cũng kết luận là chẳng có lý do nào khiến bạn phải là người ngồi bên cạnh con gái bạn khi con bé chơi trò “bowling với những chiếc thùng rác”. Có trường đào tạo lái xe cơ mà. Ở đó có những chuyên gia được đào tạo kỹ lưỡng, thần kinh của họ bằng thép và chuyện đụng xe với họ là chuyện hàng ngày.

Sau khi con gái tôi hoàn thành khóa học bốn tuần tại trường dạy lái xe Big Al và Tooth-Whitening Emporium, tôi đồng ý đi cùng con bé để kiểm tra xem nó có tiến bộ gì không.

Có vẻ như từ “tiến bộ” chỉ là một thuật ngữ tương đối thôi. Phải nói là con gái tôi đã học được cách lái xe *nhANH hơn*, lái như bay qua những khu nhà, cứ như thể chúng tôi đang diễn trong phân cảnh một tên tội phạm đang chạy trốn vậy. Tôi kiên nhẫn hét

bảo con bé đi chậm lại được vài lần và chưa đi quá được nửa khu phố, tôi đã phải cầu xin con bé cho tôi ra khỏi xe.

Trường Big Al đã dạy con bé vài điều mà tôi không biết. Chẳng hạn, tôi rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng suốt bao nhiêu năm nay tôi đã sử dụng không đúng bộ phận thắng (phanh). Tôi luôn sử dụng nó khi thấy mình đang phải đối mặt với một tình huống nguy hiểm, chẳng hạn như trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc xe. Nhưng lý thuyết mới là còi xe sẽ là một lựa chọn thông minh hơn nhiều. Quả thật, với việc “hào phóng” nhấn còi, bộ phận thắng sẽ trở nên thừa thãi, không cần thiết và có lẽ sẽ trở thành một cái quay tay.

Cô con gái của tôi còn chứng minh cho tôi thấy những người đi bộ trên vỉa hè còn có ảnh hưởng tới chúng tôi nhiều hơn là những chiếc xe trên đường. Khi nhìn thấy một đám con trai, con bé ngay lập tức để xe ở chế độ lái tự động, rồi nghiêng cổ lên, bấm còi âm ỉ và vẫy tay tới tấp về phía bọn chúng, để mặc chiếc xe cứ việc chuyển động theo bất kì hướng nào.

Thêm một tin nữa: đèn đỏ là dừng lại, đèn xanh là được phép đi, còn đèn vàng là “vượt qua”. Khi chiếc xe trước mặt không chịu hợp tác bằng cách khởi động để phóng qua chiếc đèn (giờ đang có màu đỏ) ở trước mặt bạn, bạn có thể sử dụng còi. Phanh chỉ được sử dụng trong trường hợp tất cả những lựa chọn khác, bao gồm cả việc phóng qua đám khách bộ hành, đều đã được thử.

Chân ga chỉ có chức năng duy nhất là ép sát xuống sàn xe. Như vậy con gái tôi mới có thể phóng vèo qua những điểm đèn đỏ và cho xe nghiêng ngả lao tới điểm đèn đỏ tiếp theo trên đường – con bé đang cố định nghĩa lại toàn bộ khái niệm “sự hao mòn”.

Về chuyện đỗ xe, con bé chọn cách đặt xe ở một vị trí nào đó bằng cách thử độ rung khi lao xe vào những vật khác. Theo tôi được biết thì tôi là người duy nhất có chiếc xe “màu nâu méo mó”.

Trong lúc thực hiện tất cả những hành động có thể khiến tim ngừng đập này, cô con gái của tôi lại còn kết hợp dùng mắt liếc gương chiếu hậu kiểm tra xem mình trang điểm như thế nào, tay bóc lớp giấy gói kẹo và miệng không ngớt líu lo với ông bố đang hoảng loạn bên cạnh. Rõ ràng là thế hệ chúng đã quyết định từ bỏ khái niệm “lái xe an toàn” để ủng hộ “hoạt động vô thức”.

Tôi không biết con bé còn học thêm được gì nữa từ trường Big Al không, nhưng ít nhất, tôi cũng được tặng một tấm phiếu tẩy rắng miễn phí.

Bên trong động cơ đốt trong

Rõ ràng là những lớp học ngày nay không còn dạy về sự vận hành bên trong của động cơ ô tô nữa, có lẽ họ cho rằng chỉ cần thông báo với học viên ống xả chính là thiết bị phải chịu trách nhiệm cho vấn đề nóng lên toàn cầu là đủ. Chính vì thế mà trách nhiệm của

các ông bố là phải làm sao “cấy” thêm một vài vấn đề khoa học vào trong quá trình học lái, dù bọn trẻ hiếm khi chịu hợp tác, chúng chỉ thích tin rằng giải pháp duy nhất để giải quyết việc xe bị hỏng là mua một chiếc xe mới.

“Con sẽ không bao giờ bị thùng lõp”, con gái tôi khịt mũi khi tôi nói sẽ dạy nó cách thay lốp.

“Nhưng chuyện đó có thể xảy ra. Con có thể bị dính đinh bất cứ lúc nào”, tôi giải thích.

“Hoặc có thể bắt gặp một con cá sấu với cái mõm to đùng”, con trai tôi đồng tình. Tôi cau mày nhìn nó.

“Thế thì con sẽ gọi cho dịch vụ sửa xe lưu động”, con bé gắt gỏng.

“Thế nếu không có dịch vụ lưu động thì sao?”

“Không có *dịch vụ lưu động* ấy à?”, con bé vặn vẹo.

“Nghe này, giả sử trời tối, lại còn mưa nữa. Con đang lái xe một mình ở một vùng quê hẻo lánh, cách cả dặm cũng không có một ngôi nhà nào, mà xe con lại bị thùng lõp”.

“Thế thì con sẽ dùng điện thoại di động”.

“Giả sử con không có điện thoại di động”.

“Thật buồn cười khi lái xe mà không có di động”.

“Được rồi, được rồi. Giả sử con đang ở một vùng quê xa xôi hẻo lánh, không có sóng điện thoại”.

“Và có một gã cầm rìu đang đuổi theo chị nữa”, con trai tôi phụ họa.

Tôi quay đầu nhìn thẳng bé. “Không có tên giết người bằng rìu nào hết. Chỉ có một chiếc lốp xẹt thôi”.

“Ồ, chắc chắn con sẽ không ra ngoài khi trời mưa”, con bé cười nói.

“Đúng rồi”, tôi hít một hơi dài. “Được rồi, thì trời tạnh mưa rồi. Giờ thì con sẽ làm gì?”

“Thật là ngớ ngẩn. Mà sao ngay từ đầu con đã phải ở đó chứ?”

“Bố không biết. Mẹ sai con tới một trang trại nào đó mua trứng gà ngon. Và con đã bị lạc”.

“Sao chúng ta không mua trứng từ cửa hàng thực phẩm?”

“Vì đó là loại trứng *đặc biệt*”, tôi trả lời.

“Loại mỗi quả nặng 2kg”, con trai tôi tiếp lời.

“2kg?”, con gái tôi thốt lên ngạc nhiên.

Tôi lừ mắt nhìn con trai.

“Thì bố chả bảo những quả trứng ấy đặc biệt còn gì”, nó chống chế.

“Con chắc mẹ sẽ không sai con đi mua trứng vào *buổi tối*”, con gái tôi chế nhạo.

Vợ tôi ngó đầu vào phòng. “Mấy bố con đang nói chuyện gì thế?”

“Bố nói nhà mình cần mua trứng”, con gái tôi trả lời.

Vợ tôi cau mày. “Nhà mình có cần đâu”.

“Đó là những quả trứng *thần kì*”, con trai tôi giải thích.

“Cái gì?”

“Không phải thần kì”, tôi sửa lại. “Bố nói là “đặc biệt”. Anh đang dạy con gái cách thay lốp xe”.

“Ô, thế quái nào mà trứng lại có liên quan tới chuyện thay lốp xe thế?”

“Quên trứng đi!”, tôi bực tức quát âm lên. “Chỉ tập trung vào chiếc lốp xìt thôi, được chưa?”

“Làm sao con biết lốp bị xìt?”

“Aha!”, tôi reo lên. Bọn trẻ tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cuối cùng thì con bé cũng hỏi được một câu có liên quan!

“Nếu là bánh trước, tay lái sẽ khó điều khiển. Còn nếu là bánh sau, con sẽ nghe thấy một tiếng nổ lớn, hoặc xe sẽ rung lên”.

“Thế thì con vẫn tiếp tục lái thôi”.

“Không được. Rồi con sẽ không muốn làm thế đâu. Nếu con cứ tiếp tục lái với cái bánh xẹp lép đó vành xe sẽ nghiền nát bánh xe ra đấy”.

“Ồ, thật là vớ vẩn!”

“Con cần phải thay lốp”.

“Trong trời tối ấy ạ? Ở vùng quê ấy ạ? Bố muốn con chết à? Ở đó có thể có một tên giết người bằng rìu lắm!”

“Hoặc một con gà khổng lồ!”, con trai tôi vui mừng hét toáng lên.

“Không có tên giết người nào ở đây cả!”

“Con sẽ tiếp tục lái cho tới khi nào đến được một cửa hàng hoặc một nơi nào đó”.

“Thế sẽ hỏng hết lốp xe”.

“Con không quan tâm. Đáng ra ngay từ đầu cái lốp ngu ngốc đó đã không được hỏng rồi. Đó không phải là lỗi của con”.

“Điều con cần làm là tạt xe vào lề đường và thay lốp”.

“Ồ, con sẽ không làm việc đó đâu”.

“Con phải làm”.

“Con sẽ không tới nơi nào mà điện thoại của con không thể liên lạc được”.

“Thình thoảng di động cũng hỏng chứ. Pin hỏng do bị buồn quá lâu chẳng hạn”.

“Thế chúng ta mới *cần thêm* pin cho điện thoại di động”, con bé đồng tình.

“Ồ, nhưng con không có cục pin nào”.

“Thế thì con sẽ không về vùng quê nào để mua trứng khổng lồ mà không có Brian đâu”.

“Bố... Mà Brian là ai?”

“Đó là một cậu bạn”.

“Bố tự biết điều đó. Nhưng nó thì có liên quan gì tới chuyện này?”

“Bạn ấy biết mọi thứ về ô tô. Bạn ấy luôn muốn con đi cùng với bạn ấy”.

“Nhưng con biết là không bao giờ được đi chung xe với người lạ mà”, tôi nhắc nhở.

“Bố, bạn ấy không phải người lạ. Bạn ấy là Brian mà”.

“Thằng đấy có thể là tên giết người bằng rìu đấy”, tôi cảnh báo.

“Ồ, nhưng ít ra bạn ấy cũng biết làm thế nào có thể thay lốp được”.

Tôi nghĩ về kịch bản bộ phim của mình – con gái tôi đang ở giữa một con đường ở một vùng quê của một nơi nào đó. Vào buổi tối, lúc trời đang mưa.

Với Brian.

“Đừng bận tâm. Con chỉ cần dùng điện thoại di động gọi dịch vụ sửa xe lưu động là được”, tôi gợi ý.

“Giờ con chơi được chưa bố?”, con trai tôi hỏi.

Kết luận

Cha mẹ thường tự thuyết phục mình là có thêm một người biết lái xe trong gia đình là một điều tốt, điều mà tôi chắc chắn là chỉ những gã bán bảo hiểm mới đồng tình. Khi bạn kí séc trả tiền xăng dầu và bảo hiểm ô tô, bạn sẽ tự nói với mình rằng thật tiện hơn biết bao khi mà giờ đây cô con gái của bạn có thể tới cửa hàng thay bạn (hoặc về một vùng quê nào đó để mang về những quả trứng tươi ngon đặc biệt, điều mà tôi vẫn cho là hành động vô cùng đúng đắn).

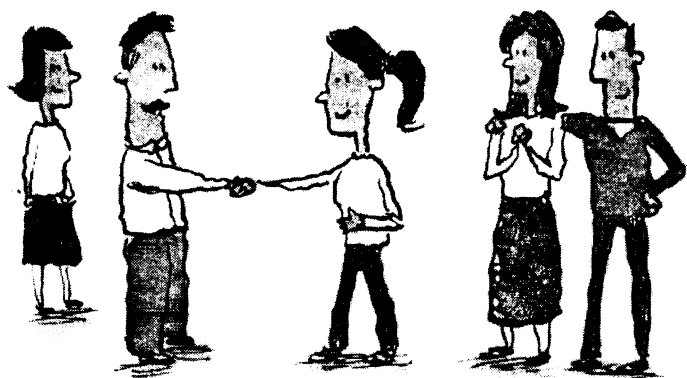
Và chỉ vài tháng sau khi chính phủ chính thức trao cho cô con gái bạn chiếc bằng lái xe hợp pháp, bạn sẽ thấy con bé lúc nào cũng thật phiền toái với những câu hỏi mà mục đích cuối cùng chỉ là để được lái xe. “Có cần con lau dọn gì không ạ? Nhà mình có cần mua sữa không ạ?” con bé sẽ thúc giục cho tới khi bạn buộc phải kiếm việc gì đó cho nó làm để bạn được yên thân. “Đi mua ít trứng ở trang trại đi”, cuối cùng bạn cũng phải nói.

Bọn trẻ mới lớn thậm chí còn phủ nhận việc bạn có quyền cấm chúng lái xe. Chúng gọi chiếc ô tô mà bạn phải bỏ tiền ra mua, bỏ tiền ra để bảo dưỡng và mua bảo hiểm là chiếc xe. Không phải chiếc xe của bạn, mà là chiếc xe, cứ như thế nó cũng không phải của bạn giống như bầu trời hay không khí vậy. Có vẻ như lúc nào chúng cũng tin rằng bất kì một cuộc tụ tập nào của chúng cũng đủ để chúng có thể khiến bạn mất quyền kiểm soát với chiếc xe của mình và bạn sẽ không được biết chiếc xe sẽ được đưa đi đâu. “Con cần dùng xe, con phải đi dự tiệc!”

Lời khuyên của tôi là hãy ấn chúng ngồi xuống, giải thích cho chúng biết chân chúng vẫn còn hoạt động được và chúng nên biết điều sử dụng đôi chân ấy như một phương tiện thay thế cho chiếc xe. Hãy chỉ cho chúng biết đôi chân của bạn đã phải chịu khổ như thế nào khi bạn bằng tuổi chúng và bất cứ nơi nào bạn đi cũng đều là đi bộ - chúng sẽ phải tán phục bạn khi nghe thấy điều đó. Nếu cần thiết hãy tịch thu chìa khóa xe, giữ làm “con tin”. Bạn có quyền làm thế vì bạn là bố mẹ.

8 nguyên tắc đơn giản để hẹn hò với cô con gái tuổi teen của tôi

THẬT KHÔNG MAY LÀ CÓ VẼ NHƯ CHẲNG AI BUỒN ĐỂ Ý TỚI ĐIỀU ĐÓ

Lời khuyên chung dành cho các ông bố là nên áp dụng phương châm này khi phải đối mặt với vấn đề hẹn hò của các cô con gái: Không¹.

Không phải (như mọi người vẫn thường chụp mũ cho chúng ta) là chúng ta không muốn con gái mình có được niềm vui nào trong đời. Thật ra, tôi có thể vui vẻ dành hàng giờ liền để chơi với các con, kể những câu chuyện thú vị, có tính giáo dục về tuổi thơ của mình cho chúng. Và sẽ chỉ nói về những niềm vui thôi.

Chúng ta cũng có thể tận hưởng niềm vui của trò chơi *Con nghe rồi!* (trò chơi yêu thích của teen). Đó là trò đập đồ ghế, chạy vèo qua ti vi, chạy qua cả bà và lao như bay tới chiếc điện thoại, chụp lấy ống nghe đầu tiên và hét lên “Con nghe rồi” của bọn con gái tuổi teen.

Trò mà tôi không muốn con gái mình chơi là trò *Cùng lần* sợ, dù là biến thể thế nào cũng không được. Tôi không thích có

---

¹ Câu nói đơn giản, nhả nhận của câu “Cho tới khi bỏ chết và được đem đi chôn ít nhất là ba ngày rồi”.

bất kì cậu nhóc nào chơi trò tay-mắt kết hợp trên người con gái tôi. Bạn biết đấy, tôi vẫn còn nhớ những năm tuổi vị thành niên của mình, những năm mà người ta vẫn nói là đỉnh điểm của bản năng tính dục của đàn ông. (Dù làm thế nào tôi có thể “lên đỉnh”, một việc mà tôi thậm chí còn chưa bao giờ làm, là một khái niệm tôi không bao giờ hiểu được.) Chính vì thế mà những ông bố như chúng ta cần phải biết không có khái niệm thằng bé tuổi teen “tử tế, dễ thương”.

Vợ: Thằng bé đã giành được Giải thưởng khoa học cấp quốc gia, nó muốn trở thành bác sĩ khoa nhi và tuần trước, nó còn cứu cả một gia đình thoát khỏi chiếc tàu hỏa đang bốc cháy đấy. Thật là một cậu bé dễ thương. Anh có nghĩ sẽ rất tuyệt nếu chúng ta mời cậu bé tới ăn tối không?

Tôi: Thế nó đã được tịnh thân¹ chưa?

Vợ: Tất nhiên là chưa rồi!

Tôi: Thế thì không.

Quả thật, từ “chiếc tàu hỏa đang bốc cháy” là từ miêu tả chính xác nhất một thằng nhóc đang ở tuổi teen. Sao tôi lại muốn có một thứ như thế ở trong ngôi nhà của mình cơ chứ?

---

¹ Tịnh thân (từ cổ, thường được dùng trong các triều đại phong kiến): nghi lễ bắt buộc đối với những người đàn ông muốn phục vụ trong hậu cung (nghi lễ biến một người đàn ông thành hoạn quan).

Tất nhiên, câu hỏi trên của vợ tôi hàm ý một điều, đó là tôi cũng có quyền đưa ra lựa chọn trong vấn đề này. Tôi có quyền bỏ phiếu cho những vấn đề đó, nhưng chỉ là khi tôi đồng tình với vợ mình về việc hoàn toàn không có vấn đề gì khi để một người hoàn toàn xa lạ tiến thẳng vào nhà và đưa một trong những cô con gái của tôi ra khỏi sự bảo hộ của tôi hàng giờ đồng hồ liền, mà tai hại là không đứa nào trong số chúng đeo vòng cổ có phát tín hiệu sóng hay một thiết bị có thể lần theo dấu vết nào đó.

“Anh không nhớ lúc bằng tuổi chúng à?”, vợ tôi hỏi, ra vẻ biết điều.

Tất nhiên là tôi nhớ. Nhưng đấy mới chính là vấn đề. Khi tôi học cấp 3, tôi *luôn* sợ bố của bạn gái mình. Ông ta ra mở cửa và ngay lập tức nhìn tôi với ánh mắt của một người bầm sinh đã có thể giết người và giơ tay ra bắt tay tôi, siết chặt, chặt tới mức tôi có cảm giác cái bắt tay đó có thể biến các-bon thành kim cương. Bây giờ, sau nhiều năm, nhớ lại cảm giác mình đã bị khủng bố một cách bất công như thế nào khi tới đón bạn gái, tôi đã thể sẽ nỗ lực hết sức để những kẻ theo đuổi con gái tôi phải thấy kinh khủng hơn. Phương châm của tôi là làm cho chúng nản chí ngay từ phòng khách, để chúng sẽ phải ủ rũ cả buổi tối.

“Rất vui được gặp cậu”, tôi sẽ nói một cách chân thành. “Ta e rằng sẽ không kẻ nào muốn đi chơi với con gái ta khi biết ta đã làm gì với kẻ trước đó”.

Là một ông bố, tôi cũng có những nguyên tắc cơ bản của riêng mình. Những nguyên tắc này được tôi khắc trên hai phiến đá đặt trong phòng khách.

8 nguyên tắc đơn giản để hẹn hò với con gái tôi

Nguyên tắc số 1

Nếu cậu lao xe vào ngõ nhà tôi và bấm còi inh ỏi, thì tốt hơn hết cậu hãy nhận là mình đang chuyển đồ gì đó, vì nếu không, cậu sẽ khốn khổ vì không đón được ai cả.

Nguyên tắc số 2

Đừng có chạm vào người con gái tôi trước mặt tôi. Cậu có thể nhìn nó, nhưng cũng không được nhìn vào bất cứ thứ gì từ cổ xuống. Nếu cậu không thể rời mắt hoặc không thể bỏ tay ra khỏi người con gái tôi, tôi sẽ giúp cậu làm điều đó.

Nguyên tắc số 3

Tôi biết con trai tầm tuổi các cậu cho rằng mặc những chiếc quần cạp trễ tụt xuống tận hông mới là hợp mốt. Thật là lỗ bịch – nếu các cậu muốn sành điệu, hãy nhìn tôi đây này. Phong cách ăn mặc của tôi vẫn như vậy suốt 20 năm nay, mà giờ trông tôi vẫn rất tuyệt đấy thôi!

Tuy nhiên, tôi muốn mình là người thoải mái, có suy nghĩ thoáng trong vấn đề này, nên tôi đưa ra đề nghị thế này: Cậu có thể xuất hiện trước cửa nhà tôi trong tình trạng hở cả quần lót, quần dài rộng hơn tới 10 cỡ tôi cũng không phản đối gì. Tuy nhiên, để đảm bảo chắc chắn quần cậu không tụt ra trong quá trình cậu hẹn hò với con gái tôi, tôi sẽ dùng máy ghim điện để ghim chặt nó vào vị trí an toàn trên thắt lưng cậu.

Nguyên tắc số 4

Tôi chắc chắn rằng trong thế giới hiện đại ngày nay, cậu đã nhiều lần được nghe câu quan hệ tình dục mà không sử dụng “phương tiện cản trở” có thể gây nên hậu quả chết người, đúng không? Tuy nhiên, hãy để tôi được phép sửa lại cho đúng: nếu cậu có ý định đó với con gái tôi, hãy nhớ tôi chính là rào cản và tôi sẽ *giết chết* cậu.

Nguyên tắc số 5

Có thể cậu cho rằng để chúng ta có thể biết đôi chút về nhau, chúng ta nên nói chuyện về thể thao, chính trị và những vấn đề thời đại khác. Làm ơn đừng làm như vậy. Thông tin duy nhất tôi cần cậu cung cấp, đó là cho tôi biết khi nào cậu định đưa con gái tôi về lại nhà tôi một cách an toàn và từ duy nhất liên quan tới vấn đề này mà tôi muốn nghe cậu nói là từ “sớm”.

Nguyên tắc số 6

Tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì việc cậu là một anh chàng “nổi tiếng”, có cơ hội hẹn hò với nhiều cô gái khác. Tôi sẽ chấp nhận chuyện này chỉ khi con gái tôi chấp nhận chuyện này. Còn nếu không, một khi cậu đã hẹn hò với cô con gái bé bỏng của tôi, cậu sẽ không được phép hẹn hò với bất kì cô gái nào khác cho tới khi con gái tôi chia tay với cậu. Nếu cậu làm con gái tôi khóc, tôi sẽ khiến cậu phải khóc ròng.

Nguyên tắc số 7

Khi phải đứng trước cửa nhà tôi để chờ con gái tôi xuất hiện và dù đã hơn một tiếng trôi qua rồi, cậu cũng không được phép thờ dài và bồn chồn đứng ngồi không yên. Nếu cậu muốn đi xem phim đúng giờ, tốt hơn hết là cậu đừng nên hẹn hò. Mà thay vì đứng ngồi không yên ở đó, sao cậu không làm việc gì đó có ích hơn nhì, như là thay dầu cho chiếc xe của tôi chẳng hạn?

Nguyên tắc số 8

Những địa điểm sau đây hoàn toàn không thích hợp cho cuộc hẹn hò với con gái tôi: nơi có giường, ghế sofa, hoặc bất kì một thứ gì êm ái hơn một chiếc ghế gỗ; nơi không có sự hiện diện của cha mẹ, cảnh sát hoặc nữ tu; nơi thiếu ánh sáng; nơi tụ tập khiêu vũ, nắm tay hoặc vui vẻ; nơi có nhiệt độ hơi nóng, khiến con gái tôi phải mặc đồ ngắn, áo hai dây, áo quây hoặc

bất kì loại áo nào đó không phải áo len hoặc áo phao gió khóa kéo tới tận cằm. Nghiêm cấm phim có nhạc quá lãng mạn hoặc cảnh quay khêu gợi. Phim về máy móc: Được. Trò khúc côn cầu: Được.

Các cô con gái của tôi cần nhận rằng chúng thấy thật xấu hổ khi đi xuống và thấy tôi đang bắt bạn trai chúng phải nhắc lại tám nguyên tắc đơn giản này. Tôi cũng thấy xấu hổ - vì chỉ có tám nguyên tắc để bắt chúng đọc to lên! Đây là tôi còn chưa bắt đứa nào trong số những “cậu bé dễ thương” này phải để tôi xăm những nguyên tắc đó lên cánh tay nếu cậu ta không thể nhớ được chúng. (Thực ra là vì tôi đã điều tra và biết được chi phí cho việc này cũng khá đắt.) Tôi mới chỉ nói với chúng rằng dùng bút bi viết những nguyên tắc đó lên cánh tay không được hữu hiệu cho lắm – mực sẽ bị rửa đi mất. (Tôi chỉ nói chuyện xăm hình cho vui thôi. Tôi thật không hiểu tại sao mọi người lại cứ quan trọng hóa chuyện đó lên thế nhỉ?)

Những suy nghĩ hoàn toàn hợp lý của một ông bố về lệnh giới nghiêm

Khái niệm lệnh giới nghiêm chỉ đơn giản như thế này thôi: đó là thời gian dự kiến mà “cậu bé dễ thương” hẹn hò với con gái bạn phải đưa con bé quay về nhà, nếu không cậu ta sẽ bị bắt. Thực ra

tôi có suy nghĩ rất thoáng về giờ giới nghiêm: chỉ cần vẫn còn nhìn thấy ánh mặt trời, tôi sẵn sàng chấp nhận chuyện muộn giờ giới nghiêm một chút. (Tất nhiên nguyên tắc này có thay đổi theo thời gian tiết kiệm ban ngày.)

Bọn trẻ mới lớn nhất định không chịu hiểu tác dụng của giờ giới nghiêm. Giờ giới nghiêm chẳng có liên quan gì tới việc đảm bảo chúng sẽ phải về nhà vào giờ đẹp (hay nói như chúng là trùng phạt vì sự “tồn tại” của chúng). Tác dụng duy nhất của giờ giới nghiêm là giúp bạn - người làm cha - có thể ngủ được vào buổi tối. Nhưng dù bạn có cẩn thận như thế nào khi phản ứng thái quá với chuyện con gái bạn đi chơi về muộn, chúng cũng vẫn không chịu hiểu. Có vẻ như lũ trẻ bọn chúng chỉ nghĩ tới cái gì đó, chứ hoàn toàn không nghĩ tới Những Nguyên Tắc Của Những Ông Bố khi hẹn hò đi chơi!

Giờ, cần phải khuyên bạn một điều, không nên để con gái bạn hỏi mẹ nó về giờ giới nghiêm. Có trời mới biết cánh đàn bà sẽ đưa ra câu trả lời điên khùng nào cho câu hỏi của con gái là bao giờ nó cần có mặt ở nhà! Tệ hơn nữa, các bà mẹ thường không dành thời gian để giải thích cho “cậu bé dễ thương” biết điều gì sẽ xảy ra nếu nó đưa bạn gái của nó về nhà muộn dù chỉ là một phút; nhưng các ông bố thì khác, họ sẽ cẩn thận nói cho cậu bạn của con gái biết hậu quả của việc về muộn đó, dùng tay thể hiện động tác bầm chặt và bóp cổ, để chàng trai trẻ có thể lưu giữ hình ảnh sống động đó vào đầu. Điều này rất có lợi cho cậu bé dễ thương đó đấy.

Bất chấp màn nói-chuyện-và-biểu-diễn này, tất cả những cô con gái vẫn cứ vi phạm lệnh giới nghiêm, ít nhất là một lần. Đây là sai lầm trong phương pháp “thử nghiệm và kiểm chứng sai lầm”. Bản thân đã từng có kinh nghiệm trong chuyện ngồi chờ con gái đi hẹn hò về, tôi xin được đưa ra một vài lời khuyên cho các ông bố về việc ĐƯỢC và KHÔNG ĐƯỢC liên quan tới việc vi phạm giờ giới nghiêm.

*Những việc được và không được dành cho các ông bố
khi trẻ vi phạm giờ giới nghiêm*

KHÔNG ĐƯỢC Ngủ. Hãy đối mặt với chuyện đó. Dù có bị chú chó con liếm mặt vẫn còn dễ ngủ hơn nhiều so với việc phải cố chợp mắt lúc con gái bạn đã đi quá giờ giới nghiêm. Nếu nằm trên giường, bạn sẽ cuộn chặt trong chiếc khăn trải giường, thành chiếc kén mất thôi, như thế sẽ hạn chế sự nhanh nhạy của đôi chân của bạn và cản trở sự hô hấp của vợ bạn. Tệ hơn nữa, việc vụng vẫy trong bóng đêm sẽ khiến đầu óc bạn lang thang tới những vùng mà, tin tôi đi, chắc chắn bạn sẽ không muốn tới đâu. Đột nhiên bạn nhận ra kẻ đang hẹn hò với con gái bạn có những điểm giống Ted Kennedy¹ một cách lạ thường. Ngẫm nghĩ về những nguyên

---

¹ Tên đầy đủ là Edward Moore “Ted” Kennedy (1932-2009) là Thượng nghị sĩ bang Massachusetts và là đảng viên Đảng Dân chủ Hoa Kỳ. Ông là em trai của Tổng thống John. F. Kennedy và Thượng nghị sĩ Robert F. Kennedy, cả hai người này đều bị ám sát.

tắc đơn giản để hẹn hò với con gái của bạn chỉ khiến bạn khám phá ra điều bạn vẫn nghi ngờ: 8 là không đủ! Bạn sẽ nhớ lại tuổi 16 của mình và nhớ mình đã phải “diễn tập” như thế nào trên ghế sau chiếc Buick của bố. Và khi bạn nhớ mình đã nỗ lực tập như thế nào, bạn sẽ rơi vào tình trạng “mất mớ thao láo” mà chỉ từ “mất ngủ” thôi thì không đủ để diễn tả tình trạng đó.

ĐƯỢC Gọi cho bố thẳng nhóc. Hờ, bạn không ngủ được; cố gì lại để ông ta yên giấc chứ?! Nếu ông ta có chút gì dương dương tự đắc về việc con trai mình là một chiếc xe lửa đang bốc hỏa, hãy dội cho ông ta một gáo nước lạnh bằng cách thông báo cho ông ta biết con gái bạn nhiễm vi rút Ebola¹ hoặc, thậm chí tệ hơn, nó đang có ý định chạy đua vào Quốc hội. Bạn muốn ông ta quan tâm tới việc *chia cách* con trai ông ta và con gái bạn, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng của từ này. (Nếu bạn áp dụng chiến thuật này, bạn phải chuẩn bị tâm lý đối mặt với nguy cơ có thể xảy ra: ông ta sẽ không bao giờ cho phép con trai ông ta hẹn hò với con gái bạn nữa. Tuy nhiên, tôi cũng cần nhắc là không phải lúc nào bạn cũng phải tính tới trường hợp này.)

---

¹ Vi rút Ebola: Là tên gọi chung của một nhóm vi rút thuộc dòng Ebola, rất nguy hiểm và hiện nay vẫn đang hoành hành ở Trung Phi. Vi rút Ebola thường gây các triệu chứng như sốt, ớn lạnh, tiêu chảy, rối loạn xuất huyết nội và ngoại, rất dễ dẫn đến tử vong. Các nhà khoa học tin rằng vi rút Ebola lây nhiễm từ ba giống dơi ăn trái cây và được coi là vật chủ mang bệnh tự nhiên, nhưng không có triệu chứng.

KHÔNG ĐƯỢC Liên lạc với Hiệp hội sữa đường quốc gia để tìm hiểu việc đưa hình con gái bạn lên vỏ hộp sữa. Tôi đã từng gọi tới đó rồi, những người ở hiệp hội đó hoàn toàn không thể giúp gì cho bạn đâu, đặc biệt là khi họ nhận ra giọng nói của bạn. Họ có một nguyên tắc ngớ ngẩn gì đó, đại loại là một tiếng thì vẫn còn quá sớm để làm om sòm chuyện này lên.

Nếu bạn cố tình biện luận rằng nếu Paul Revere¹ cũng chờ thêm một tiếng trước khi leo lên lưng ngựa, lao tới doanh trại quân đội ở Trân Châu cảng để cảnh báo quân Anh sắp tới thì có lẽ bây giờ tất cả chúng ta đều đang nói tiếng Anh rồi, chắc chắn họ sẽ giả vờ họ chẳng hiểu bạn đang nói về chuyện gì.

ĐƯỢC Gọi cho cảnh sát. Họ có súng, bình xịt hơi cay và có tổ chức, tất cả điều đó đều phát huy tác dụng khi bạn yêu cầu họ phát động cuộc truy lùng kẻ hẹn hò với con gái bạn. Họ cũng háo hức được huy động chó săn/mật thám và trực thăng như bạn. Đó chính là lý do vì sao họ lại trở thành “cớm” – chỉ vì những “món đồ chơi” đó. Tuy nhiên, hãy cẩn thận đấy, họ có thể cáu điên lên nếu bạn khai báo con bạn bị ép ra khỏi nhà bằng vũ lực nhưng lại không cung cấp được bằng chứng cuộc ẩu đả. Hãy lưu tâm tới vấn

¹ Paul Revere (1735-1818) là một người thợ kim hoàn yêu nước trong cách mạng Hoa Kỳ. Ông rất nổi tiếng với việc báo động cho quân đội Thuộc địa cuộc tiến quân của quân Anh trước khi trận chiến ở Lexington và Concord xảy ra. Và “những bước chân trong đêm” của ông để báo động cho quân đội Thuộc địa đã trở thành huyền thoại trong lịch sử Hoa Kỳ.

để: con thú ăn thịt đang nắm giữ con gái bạn, điều này đi ngược hoàn toàn với mong muốn của bạn. Và tuyệt đối không được để cảnh sát thẩm vấn vợ bạn vì chắc chắn cô ấy sẽ đưa ra một phiên bản hoàn toàn sai lệch với những sự kiện này.

KHÔNG ĐƯỢC Gọi điện tới chỗ bọn trẻ nói chúng sẽ tới. Bạn sẽ thấy rạp chiếu phim không đời nào chịu dừng buổi chiếu và bật đèn lên để cho bạn tìm con gái đâu. Các nhà hàng cũng không đời nào chịu sơ tán và giữ chân khách hàng ở bãi đỗ xe cho tới khi bạn đến đâu, còn gọi điện tới buổi biểu diễn nhạc rock ư? Họ thậm chí còn *không nghe được* bạn nói gì ấy chứ! Sự bất hợp tác này sẽ chỉ làm bạn thêm lo lắng mà thôi, thậm chí còn đẩy nó tới mức hời hững như cảnh tắm vòi hoa sen trong bộ phim *Psycho*¹.

ĐƯỢC Nhảy lên xe và lái vòng vòng đi tìm chúng. Chắc chắn bạn sẽ thấy khá hơn nếu được làm việc gì đó. Bạn sẽ thấy thỏa mãn hơn nữa khi nhìn thấy vẻ mặt bạn bè con gái bạn khi bạn kéo chúng lại để hỏi chúng có nhìn thấy con gái bạn và bạn trai nó ở đâu không. Ngày hôm sau, chúng sẽ gọi điện cho con gái bạn và nói cho con bé biết chuyện rắc rối hôm trước và con gái bạn chắc chắn sẽ thấy bị bẽ mặt lắm. Sự trừng phạt này có khi còn kinh khủng hơn hình phạt cấm bước chân ra khỏi cửa cho tới tận năm 45 tuổi mà bạn dành cho nó.

---

¹ Psycho là một bộ phim kinh dị nổi tiếng của Hoa Kỳ được công chiếu vào năm 1960.

KHÔNG ĐƯỢC Đánh thức vợ bạn. Chắc chắn cô ấy sẽ kết luận là bạn thật vớ vẩn (thực ra, điều này chỉ càng chứng tỏ cô ấy thực sự chẳng biết chuyện gì đang diễn ra). Chuyện gì có thể xảy ra được cơ chứ khi mà chúng “chỉ” về muộn có năm phút? Năm phút là cả một quãng thời gian *dài* – chẳng lẽ cô ấy không nhớ tuần trăng mật của mình sao hả trời?

ĐƯỢC Tập trước bạn định nói gì với “cậu bé dễ thương” khi chúng quay về. Đừng lo lắng về chuyện giống ông điên. Bạn là đàn ông và bạn đang điên đây – chứ không lẽ bạn phải giống ai bây giờ?

Buổi khiêu vũ cấp trường

Nếu kẻ hẹn hò với con gái bạn giống như loài cá piranha, chỉ ria một miếng là hết sự ôn hòa của bạn thì buổi khiêu vũ do trường tổ chức giống như một con cá mập trắng, chỉ cần há miệng một phát là có thể nuốt gọn toàn bộ thể trạng tinh thần của bạn. Chẳng hiểu điều đó tác động như thế nào tới nhiệm sắc thể X mà cánh đàn bà con gái lại cho rằng buổi khiêu vũ cấp trường đó là tối duy nhất trong năm mà tất cả những nguyên tắc liên quan tới giờ giới nghiêm, tới tư cách đạo đức và tất cả những chuẩn mực thông thường đều bị bãi bỏ. Không còn câu hỏi lúc nào nữa, mà phải hỏi là *ngày nào* con gái bạn mới về nhà.

Bọn con trai rất biết tận dụng cơ hội để cho đầu óc được nghỉ ngơi này của các ông bố. Khi tôi còn học cấp 3, tất cả bọn con trai trong lớp đều nghiệm ra rằng rủ một cô gái đi khiêu vũ trong ngày này không khác đi nghỉ tuần trăng mật là mấy, chỉ khác là không có người tung hoa và bạn cũng không cần phải khiêu vũ với mẹ mình.

Trang phục mặc trong buổi khiêu vũ này giống như là dầu được đổ thêm vào lửa vậy. Đó là bộ quần áo mà bạn không bao giờ cho phép con gái mặc, dù rằng bạn đã bị bắt phải trả tiền để mua nó.

Trang phục khiêu vũ

Bộ trang phục cho buổi khiêu vũ đắt hơn mức bạn có thể chi trả khoảng 75 đến 200 phần trăm. Khi tôi còn học trung học, trang phục khiêu vũ chủ yếu chỉ có hai loại: “váy đầm” và “nùi bông”. Tôi nhớ mình đã nhìn chằm chằm vào trang phục của bạn gái, băn khoăn không hiểu cơ thể cô ấy có ở đâu đó trong tất cả cái đồng vải căng phồng đáng ghét kia không và làm thế nào tôi có thể vượt qua được cả trăm mét vải thừa thải vô duyên kia? (Nỗ lực của tôi hóa ra lại là một sự lãng phí về hoạt động tinh thần. Ngay khi chúng tôi đến nơi, cô ấy liền chạy biến vào nhà vệ sinh nữ và chỉ thỉnh thoảng mới thò mặt ra kiểm tra xem tôi có còn ở đó hay không.)

Thời nay, trang phục khiêu vũ lại bao gồm những “đường xẻ” và “làn da”. Có vẻ như chức năng duy nhất của chúng là phóng hỏa

tàu lửa¹. Nếu bạn có thuốc trợ tim, hãy nhớ để nó ở gần chỗ có thể với ngay được khi con gái bạn diện cho bạn ngắm bộ trang phục khiêu vũ của nó. Vợ bạn sẽ tuyên một câu xanh rờn là bộ váy “rất dễ thương” (điều này chỉ chứng tỏ phụ nữ không nên được phép sử dụng tiếng Anh). Cún con rất dễ thương. Nhưng con gái bạn trong trang phục khiêu vũ chẳng giống chú cún con tí nào. Cuối cùng khi bạn có thể tìm lại được giọng nói của mình, bạn sẽ có một cuộc nói chuyện như thế này với vợ mình.

Bạn: Phần còn lại đâu?

Vợ: Anh định hỏi ruy-băng cài tóc à? Vẫn chưa tìm được cái nào đủ đắt.

Bạn: Anh hỏi vải cho người nó cơ! Anh nhớ rõ ràng là đã đưa tiền để mua quần áo cơ mà. Cái này có phải quần áo đâu, là quảng cáo sex thì đúng hơn.

Vợ: Ôi, anh thôi đi, nó dễ thương thế còn gì.

Bạn: Dễ thương? Em có biết mình đang nói gì không đấy? Anh thể cái đứa hẹn hò với con bé sẽ ăn mặc như một thằng ma cô cho xem!

Vợ: Đó là trang phục được rất nhiều người yêu thích đấy.

Bạn: Chẳng phải quá nguy hiểm khi phô bày nhiều đường xẻ

---

¹ Ý nói khiêu khích bọn con trai, tác giả vẫn ví von bọn con trai là “những chiếc tàu hỏa đang bốc cháy”.

thế sao? Anh cứ nghĩ chỉ được xé một chút thôi. Em định cho con bé bị viêm phổi à?

Vợ: Trông nó có hợp với mắt con bé không?

Bạn: Cái gì? Ngực con bé á? Ngực con bé có hợp với mắt không á?

Vợ: Em rất vui vì đã tìm được đôi giày này.

Ngày khiêu vũ

Năm nay, cô con gái thứ hai của tôi sẽ không đi dự buổi khiêu vũ, ấy là kết quả sự nỗ lực giảm cân thành tích không cho phép nó đi của tôi, không phải vì nó không được ai mời như vợ tôi nghĩ.

Con gái lớn của tôi, tất nhiên là có tham gia rồi. Nếu không được ai *mời*, tôi cá là nó sẽ lái xe tới một đám cưới nào gần nhất, tìm một gã mặc bộ tuxedo¹ và lôi xềnh xệch anh ta tới buổi khiêu vũ (kể cả đó có là chú rể đi chăng nữa). May mà con bé nhận được rất nhiều lời mời. Điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ phải chịu đựng một bài đọc thoại có tên “Mình Sẽ Đi Khiêu Vũ Cùng Với Ai Đây, Để Mình Xem Danh Sách Lựa Chọn Đã, Vì Mình Là Người Nổi Tiếng Mà” suốt buổi tối của con bé. Tôi và con trai đã giả vờ nôn khan để tạo thành “nhạc nền” cho “bài kinh” này của con bé.

---

¹ Tuxedo: Lễ phục.

Con bé trấn an tôi rằng tôi chắc chắn sẽ thích anh chàng mà nó chọn, vì anh ta rất có khiếu hài hước. Để chứng minh, con bé còn kể chuyện anh chàng đó đã nhuộm tóc màu xanh “chỉ để cho kì dị”. Tôi nói có vẻ như thằng bé đó đã đạt được mục đích của mình rồi đấy. Ha ha, bố cũng rất có khiếu hài hước đấy, con gái tôi nhận xét.

Tôi vừa được gặp Mr. Tóc Xanh. Trông nó như nạn nhân một vụ nổ của hàng trang sức: mặt đầy những mảnh đạn – chỉ chút những khuyên và đinh. Lại còn thích chìa tay ra, vòng một cánh tay bảo vệ quanh người con gái tôi, dù như tôi nhận xét thì cậu ta mới chính là người cần được bảo vệ. Vợ tôi muốn biết liệu chúng tôi có nên chuẩn bị hai suất hors d'oeuvres¹ cho chúng không. Sao lại phải chuẩn bị? Tôi hỏi. Tôi trao con gái mình cho cậu ta còn chưa đủ sao, lại còn phải chuẩn bị đồ ăn cho cậu ta nữa à? Ha ha, con gái tôi cười phá lên. Bố, bố đúng là có khiếu hài hước. Hô hô, tôi cũng cười như nắc nẻ. Đây là một vài Nguyên tắc phụ đặc biệt cho buổi khiêu vũ của con:

- Không vùng vẫy bì nào của cậu ta được phép chạm vào bất kì vùng bì nào của con.

- Bố sẽ đi cùng con.

Thường thì vợ tôi vẫn khuyên con gái là “đừng có để ý” lời bố nó nói – cứ làm như là mọi người đã từng chịu nghe tôi nói ấy. Mà

---

¹ Hors d'oeuvres: Món khai vị.

sao nó lại phải đi khiêu vũ? Tôi thắc mắc. Nó mới chỉ học cấp 3 thôi mà!

Vào buổi tối ngày khiêu vũ, Mr. Tóc Xanh đã xuất hiện đúng giờ, mặc một bộ tuxedo xám toàn tập – từ cổ trở xuống cậu ta hoàn toàn bình thường, nhưng từ cổ trở lên, trông cứ như thể cậu ta mới chui từ bộ phim *The X-Files*¹ ra vậy. Quan sát ánh mắt thèm thuồng của cậu ta khi nhìn con gái tôi đi từ trên gác xuống, tôi dám chắc rằng kịch bản của bữa tiệc năm nay sẽ là “Tôi đang lên kế hoạch để lợi dụng con gái ông”.

Khi dõi theo ánh mắt của cậu ta, tôi nhìn thấy... và tôi không thể thốt lên lời. Mái tóc dài được uốn cẩn thận, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, con gái tôi bỗng chốc trở thành một thiếu nữ vô cùng đáng yêu. Với tôi điều đó có nghĩa là con bé không còn là cô con gái bé bỏng ngày nào của tôi nữa. Con bé đã lớn rồi.

Hờ, tôi phải nhanh chóng thoát ra khỏi suy nghĩ đó thôi.

Sau vài tràng cười khúc khích của mọi người, vợ tôi quyết định biến dịp này thành sự kiện có tư liệu hẳn hoi. Cô ấy đã huy động ít nhất ba chiếc máy ảnh và bắt tất cả chúng tôi đứng chụp một loạt những bức ảnh ngớ ngẩn. “Được rồi, con yêu. Con, bố

---

¹ *The X-Files*: Bộ phim truyền hình dài tập khoa học viễn tưởng đã từng được trình chiếu trên kênh VTV3 năm 2006 với tên gọi *Hồ sơ tuyệt mật*. Bộ phim này của Chris Carter mang tính chất của thời kì thập niên 90, khi người dân không mấy tin tưởng vào chính phủ, nhưng lại rất tin vào sự tồn tại ngoài trái đất.

con và cún con cùng cười đi nào, quay lại đây, quay nhìn đây nào!”, cô ấy ra lệnh.

“Cậu David”, tranh thủ khoảng ngừng giữa thời gian chụp các bức ảnh, tôi nói với cậu bạn trai của con gái. “Tôi có thể nói chuyện với cậu một lúc được không?”

“Cháu là Derek, chú Bruce ạ”, thằng bé hóm hỉnh. Khi nó miễn cưỡng bỏ tay ra khỏi bờ vai trần của con gái tôi, tôi nhận ra mình vừa mới phát triển thêm được một kiểu biểu cảm mới cho gương mặt, đó là nháy mắt.

“Chú Cameron, cậu Derrick ạ”, tôi chỉnh lời cậu ta nói. Tôi cố để không dừng quá lâu ở cái tên cậu ta – cần cầu¹ là một trong những thú nhô ra ở mạn thuyền. Hình ảnh tương tượng trong đầu đủ khiến tôi thấy buồn nôn. Bố mẹ kiểu gì mà lại đặt cho con cái tên như thế được nhỉ? Tôi thì thầm với Mr. Thuyền Nhô để tránh đôi tai bất sóng cực nhạy của hai người phụ nữ.

Giả vờ thân thiện, với cử chỉ đặc trưng của người làm cha, tôi khoác tay lên vai cậu ta và nói thẳng vào vấn đề đang xuất hiện trong đầu tôi lúc này. “Derek này, cậu có biết mỗ xác là gì không?”

Cậu ta nháy mắt “Hi, cháu nghĩ là có ạ”.

---

¹ Cần cầu trong tiếng Anh là derrick, gần giống tên cậu bạn trai của con gái tác giả.

“Thế mổ xác là gì, Derek?”, tôi hỏi, vẻ khuyến khích.

“Đó là việc tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến cái chết?”, cậu ta trả lời, mặt có vẻ lo lắng về chiều hướng của câu chuyện.

“Chính xác! Giờ thì... Derek này, tôi hỏi cậu câu này nhé: Cậu có muốn bị mổ xác không?”

“Không?”, nó dè dặt trả lời.

“Tất nhiên là không rồi”, tôi đồng tình. “Vì nếu cậu đặt tay lên người con gái tôi, chúng ta đã biết nguyên nhân cái chết của cậu rồi, đúng không?”

Nó đưa mắt nhìn cô bạn gái của mình (khổ nỗi, con bé đang không để ý) vẻ đau khổ. Ngón tay nó bắn loạn, cọ cả chiếc nhẫn đang đeo trên đó vào lông mày và thành thật mà nói, tôi đã phải cố gắng lắm mới kiềm chế để không kéo cánh tay đó của cậu ta như kéo một sợi dây cương.

“Vậy cậu sẽ *không được làm gì*, cậu Derek?”, tôi thúc giục.

“Nằm đè lên con gái chú”, cậu ta lí nhí.

“Đặt tay lên con gái tôi”, tôi sửa lại.

“À, vâng”.

Qua vẻ mặt đau khổ của cậu ta, tôi hiểu là cậu ta đã tiếp nhận được thông tin. Tôi vỗ vai cậu ta, thấy hài lòng với sự nao núng của cậu ta. “Giờ hai đứa đi đi và chúc vui vẻ!”

Cậu nhóc lon ton chạy về phía cô bạn gái và lần đầu tiên trong buổi tối hôm đó, tôi mỉm cười.

Hẹn hò theo nhóm

Có một khái niệm khá mới mẻ trong quan hệ nam-nữ, đó là cả một nhóm sẽ cùng nhau hẹn hò vào một ngày. Không có đứa nào hẹn riêng với đứa nào – chỉ đơn giản là tất cả cùng tụ tập lại với nhau, như một bầy côn trùng tầm nắng. Vấn đề là ở chỗ đó, trong những trường hợp như thế này, làm thế quái nào một ông bố có thể biết cần phải hăm dọa ai chứ? Tệ hơn nữa, nhóm những kẻ hẹn hò chung này thường tụ tập ở nhà một đứa nào đấy, rồi cả buổi tối chúng sẽ *ngủ tập thể* trên sàn nhà!

“Ồi bố ơi”, con gái bạn sẽ nói, “làm gì có chuyện gì có thể xảy ra với chừng ấy người ở đó cơ chứ!”

Điều này chỉ chứng minh cho thực trạng giáo dục đáng buồn của nước Mỹ hiện nay mà thôi, vì chỉ cần con gái bạn biết tí ti về lịch sử, nó sẽ biết rằng hầu hết những điều kinh khủng đã từng xảy ra đều là vì chừng ấy người ở đó! Lần cuối cùng một cuộc chiến, hay một đại dịch xảy ra cho một người là khi nào? Liệu một cá nhân đơn lẻ có thể tự mình quan hệ hoặc nổi loạn được không?

“Em đã gặp bố mẹ nó (đứa “đăng cai” địa điểm tổ chức cuộc hẹn hò nhóm này) rồi”, vợ bạn sẽ lên tiếng, “họ rất tốt”.

Tuyệt! Đó chính là người mà bạn muốn sẽ lãnh trách nhiệm giúp bạn trông chừng con gái bạn khi con bé nằm dài ra giữa một bầy con trai mới lớn: hai người lớn “rất tốt” sao? Sẽ dễ chịu hơn biết bao nếu vợ bạn nói rằng “Em đã gặp bố mẹ nó rồi. Mẹ nó là một tay vật chuyên nghiệp, còn bố nó là cai ngục”.

Bạn hoàn toàn có quyền (của một ông bố) đưa ra những Nguyên tắc phụ đặc biệt đối với vấn đề hẹn hò theo nhóm, chẳng hạn:

- Chỉ ở nhà tôi.

- Bạn sẽ ngồi chính giữa đám con trai nằm ngổn ngang đó, một tay cầm lọ No-Doz¹, một tay cầm gậy chọc gia súc. Nếu tôi nhìn thấy bất kì anh chàng nào có ý định chui vào nhăm túi ngủ, tôi sẽ chọc vào chỗ thích hợp trên lưng anh ta.

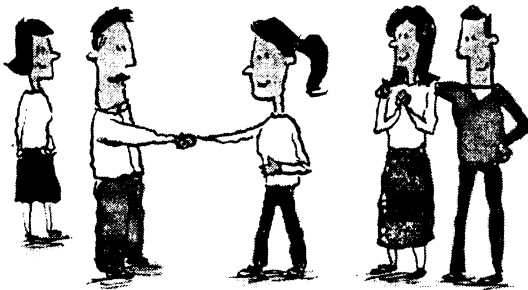
---

¹ No-Doz: Loại thuốc tăng cường tối đa sự tỉnh táo.

Kết luận

*T*hật đáng buồn là không có cách nào thực sự hữu hiệu để ngăn cản chuyện lện hò của con gái bạn. Tuy nhiên, với việc vận dụng sáng suốt sự hiện diện của bạn trong hầu hết các tình huống giao tiếp xã hội của con bé, bạn có thể ngăn chặn được đáng kể sự thích thú của nó. Bạn luôn có thể mua một vé trong rạp chiếu phim (“Này, các con, nếu các con muốn ăn bỏng ngô, đã có bố ngồi ngay sau đây rồi!”) hoặc tìm một bàn gần chỗ con gái bạn và chàng thanh niên với mái tóc xanh lè đã cố chọn để được ở riêng bên nhau trong nhà hàng (“Ờ, thật là trùng hợp, lần thứ 3 trong tuần rồi nhỉ?”).

Chỉ cần nhớ rằng bạn không muốn chúng làm điều bạn đã làm, hoặc thử làm điều bạn đã cố thử làm, hoặc nghĩ về điều bạn đã nghĩ tới. Đó là đặc quyền của bạn, bạn là bố mà.

Công việc đầu tiên

THẤT BẠI TRONG CHƯƠNG TRÌNH HỖ TRỢ VIỆC LÀM

Vật đứng yên chỉ muốn đứng yên mãi¹, điều này khiến bạn có cảm giác có lẽ cô con gái tuổi teen của bạn sẽ sống mãi trong ngôi nhà của bạn cho tới khi được chuyển vào nhà dưỡng lão. Nó sẽ phớt lờ tất cả những câu nói tế nhị của bạn như: “Con là người lười nhất quả đất” hay “Khi bằng tuổi con, bố có tới hai công việc đấy”, vẫy tay như diên về phía bạn, ra hiệu bạn đang phá đám cuộc điện thoại của nó.

“Con chẳng có *thời gian* để tìm việc”, con bé giải thích. Hiển nhiên nó cho rằng dù không làm việc nhà, không dọn phòng và không làm bài tập về nhà, thời gian biểu của nó cũng đã đủ mệt rồi.

Rồi đột nhiên mọi thứ đã thay đổi: một người bạn của con bé kiếm được một công việc ở khu mua sắm và trong suốt một tuần bạn sẽ phải há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy con gái bạn mở tờ *Mua và bán* và bắt đầu dùng bút đánh dấu những chỗ cần nhớ.

“Bố, COO là cái gì ạ?”, con bé hỏi.

“Chief operating officer – Giám đốc điều hành”.

---

¹ Isaac Newton, miêu tả cô con gái tuổi teen của ông.

“Con có giống thế không?”, con bé thắc mắc, miệng hỏi, tay đã khoanh một vòng tròn quanh mẫu tin đó. Nó liếc mắt nhìn bạn qua tờ báo.

“Bố nghĩ con cần phải có bằng đại học mới xin được việc đó”, bạn trả lời.

“Ồ, đúng rồi”, con bé lẩm bẩm. “Dù sao, đó cũng có vẻ là một công việc ngu ngốc”.

“Thủ tìm việc nào không đòi hỏi bằng cấp xem”, cô em gái khuyên chị.

“Đây rồi”, con bé reo lên, “nhân viên thu mua. Hờ, mình biết mình có thể làm việc đó mà”. Mắt con bé sáng lên trông thấy.

“Có lẽ để bắt đầu con nên tìm việc gì đó thấp thấp một chút ấy”, bạn gợi ý.

“Đúng đấy, kiểu như việc gắn liền với mặt đất ấy”, em gái nó cũng góp ý.

Cuối cùng con bé quyết định cửa hàng trong khu vực là nơi tốt nhất để nó bắt đầu sự nghiệp của mình. “Con sẽ làm việc trong cửa hàng bán quần áo ở khu mua sắm”, con bé giải thích, “nhưng thế nào mọi người cũng nghĩ tất cả quần áo của con đều được mua giảm giá từ cửa hàng đó cho mà xem”.

Hãy nghe lời khuyên của tôi: bạn thực sự không muốn hiểu lời chú thích này đâu.

Chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn xin việc

“Giả sử bố là nhà tuyển dụng và con là người đến phỏng vấn để xin việc”, tôi nói với cô con gái.

“Con không muốn “giả sử” như thế”, con bé nói.

“Con không nghĩ là con cần phải tập cho quen với quá trình phỏng vấn xin việc à? Con đã đi phỏng vấn bao giờ đâu”.

“Làm sao bố có thể phỏng vấn được?”, nó vặn lại, “Bố có sở hữu một cửa hàng nào không?”

“Không, nhưng bố đã đi xin việc cả chục lần rồi”.

Con bé trợn mắt lên. “Thôi được”.

“Được rồi. Con đi qua cánh cửa này và bố sẽ phỏng vấn con”.

Nó đứng như thể chân được đổ xi măng. “Được rồi ạ”. Nó bước ra ngoài, xoay người rồi lững thững đi vào. “Được chưa ạ?”

“Xin chào, cô Cameron. Thật vui được gặp cô”, tôi nồng nhiệt chào nó, đưa tay ra. Nó hồ hững bắt tay tôi, rồi buông thõng người xuống ghế.

“Con nên chờ cho tới khi bố mời con ngồi xuống”, tôi nói với nó.

“Ồ, con chắc là họ sẽ nói *điều đó* thôi”.

“Không, bố đang khuyên con trên cương vị người bố. Khi con đi phỏng vấn, nhớ để người ta mời rồi hãy ngồi xuống. Và khi ngồi xuống, đừng có đổ cả người ra thế. Hãy ngồi thật thẳng”.

Nó xua tay tới tấp.

“Nào, cô Cameron, hãy cho tôi biết, cô đã bao giờ có kinh nghiệm dọn bàn chưa?”

“Thật vớ vẩn!”

“Xin lỗi?”

“Ngay trong đơn xin việc con đã viết là con không có kinh nghiệm đó rồi còn gì”.

“Đúng. Nhưng người đang nói chuyện với con có thể không nhớ điều đó. Con biết đấy, ông ta đã phải phỏng vấn rất nhiều người cho vị trí này và tất cả những câu hỏi đó của ông ta chỉ là mào đầu để vào vấn đề chính thôi”.

“Hơ, nếu ông ta không buồn đọc đơn xin việc thì việc gì con phải viết chứ?”

Tôi nghĩ về điều đó. “Bố không biết. Con đi mà hỏi họ ấy”.

Con bé thổi bong bóng với chiếc kẹo cao su trong miệng, gật đầu.

“Nào, thế cô đã có kinh nghiệm dọn bàn bao giờ chưa?”

“Thực ra thì ở nhà lúc nào bố tôi cũng bắt tôi rửa bát, dù rằng tất cả những gì ông ấy làm chỉ là ngồi một chỗ và xem chương trình thể thao ngu ngốc của ông ấy trên ti vi”.

Tôi cau mày. “Chương trình thể thao nào ngu ngốc?”

“Thì những cái thuyền với những cánh quạt khổng lồ ở đuôi chạy đua lòng vòng trên đầm ấy”.

“Ồ, tôi chắc là bố cô quá mệt mỏi với tất cả những công việc nặng nhọc để kiếm sống và ông ấy xứng đáng được nghỉ ngơi”.

“Ông ấy chỉ ngồi đó và ợ hơi”.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi, cô Cameron. Người chúng tôi cần tìm là một người phải ngăn nắp, sạch sẽ. Cô có thể cho biết cô có giữ phòng ngăn nắp không?”

“Đó là câu hỏi ngớ ngẩn nhất con từng được nghe. Con chắc chắn họ sẽ không bao giờ hỏi như vậy”.

“Thế nếu họ hỏi thì sao?”

“Con sẽ từ chối, không trả lời”.

“Con không thể không trả lời. Con phải nhớ đó là một cuộc phỏng vấn xin việc”.

“Như thế là trái với Hiến pháp!”

“Không, không hề. Họ có thể hỏi bất cứ điều gì họ muốn, miễn là điều đó không liên quan tới phân biệt chủng tộc”.

“Ờ, thực ra con nghĩ đây đúng là phân biệt đấy”.

“Họ chỉ đang cố tìm cách cảm nhận con người của con thôi mà. Con là người ngăn nắp, sạch sẽ, có tổ chức hay con là kẻ bẩn thỉu không bao giờ biết thu dọn đồ đạc?”

“Thật là đạo đức giả”.

“Cái gì? Giả tạo như thế nào?”

“Được rồi, quên đi điều đó đi. Có, phòng tôi có được dọn dẹp”.

“Đó là lời nói dối, đúng không?”

“Ồ, ý bố là cửa hàng sẽ cử người đến chụp ảnh căn phòng con để kiểm tra xem có nói dối không à? Như thế cũng có nghĩa là họ sẽ chụp được cả ảnh bố đang uống bia nữa à?”

“Bố đang nói chuyện với tư cách là bố của con”.

“Thôi quên đi. Con sẽ chả buồn tới đó nếu họ hỏi những câu hỏi như vậy”.

“Họ phải đưa ra những câu hỏi. Đó là một cuộc phỏng vấn. Cuộc phỏng vấn là gì, là đặt những câu hỏi”.

“Nhưng, điều đó đâu có nghĩa là con phải trả lời họ”.

“Con muốn công việc đó, hay không?”

“Không nếu bố là bố của con và có nếu bố là nhà tuyển dụng”.

“Bố không chắc là bố hiểu”.

“Chúng ta xong chưa ạ?”

“Chưa. Giờ thì, thông thường, họ sẽ hỏi xem con có thắc mắc gì không”.

“Không”.

“Không gì?”

“Không, con chả có câu hỏi gì cả”.

“Con rất nên hỏi, điều đó chứng tỏ con quan tâm tới công việc này”.

“Bố, đó chỉ là việc lau dọn bàn thôi mà. Con biết hỏi cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lại là “Cái xô có màu gì?” sao?”

“Không, không. Động não chút đi nào! Con sẽ hỏi câu hỏi gì để chứng tỏ con là người thông minh, chăm chỉ và có trách nhiệm?”, tôi nhìn nó, vẻ mặt trông chờ.

Con bé cau mày, rồi mặt tươi tỉnh hẳn lên. “Con biết rồi! Con sẽ hỏi “Giáng sinh có được thưởng thêm không?”

“Ồ..., bố thì nghĩ nhiều tới những câu hỏi đại loại như liệu ở đó có cơ hội thăng tiến hay không”.

“Nếu con mà hỏi thế, họ sẽ biết ngay là bố “mớm lời” cho con”.

“Sao con lại nói thế?”

“Vì chỉ các ông bố mới có thể nghĩ tới việc hỏi xem công việc lau dọn bàn ghế có cơ hội thăng tiến hay không thôi”, con bé nói kháy.

Con bé nói đúng thật... nhưng chẳng phải thế giới sẽ tốt đẹp hơn biết bao nếu ai cũng nghĩ giống các ông bố sao?

Chi phí ngất ngưỡng cho xin việc

Chẳng hiểu vì lý do gì, tất cả mọi người trong gia đình đều trông chờ ông bố sẽ “nhả” tiền ra để thanh toán các khoản chi phí tìm việc. Những khoản chi phí này đều rơi vào cái hồ “Con sẽ trả bố sau” mà chỉ tính sơ qua cũng đã lên tới 12.000 đôla. “Sao con lại phải mua cả một bộ quần áo mới chỉ để đi phỏng vấn xin làm nhân viên dọn bàn thế?”, tôi thắc mắc.

Vợ tôi nhăn mặt nhìn tôi. “Đó là buổi phỏng vấn xin việc đầu tiên của con bé, nó cần phải thấy tự tin”, cô ấy giải thích cho tôi.

“Anh cũng cần chút tự tin là mình sẽ được trả lại khoản tiền này”, tôi nói.

“Ôi, bố, bố đừng có lo. Con sẽ trả bố sau”, cô con gái của tôi hứa hẹn. “Khi con xin được việc”.

Và đây là những khoản chi phí phát sinh từ cô con gái của tôi (và tất nhiên là được chi trả bằng tiền của tôi) khi theo đuổi một công việc có mức lương thấp nhất:

Tên hàng	Giá
Hai bộ đồ mới cho buổi phỏng vấn	160 đôla
Giày mới đi kèm với bộ đồ mới	90 đôla
Cắt tóc cho buổi phỏng vấn	40 đôla

Cặp da đựng giấy tờ cho buổi phỏng vấn	40 đôla
Bút mới đi kèm với cặp da mới	29 đôla
Xăng – 4 cuộc phỏng vấn	25 đôla
Vé xe – cuộc phỏng vấn đầu tiên	15 đôla
Vé xe – cuộc phỏng vấn thứ hai	15 đôla
Vé xe – cuộc phỏng vấn thứ ba	15 đôla
Vé xe – cuộc phỏng vấn thứ tư	15 đôla
Biên lai phạt chạy quá tốc độ	55 đôla
Tiệc tối – khao nhận việc	75 đôla
Đồng phục đi làm	60 đôla
Giày đi làm	34 đôla
Vé (xe) tháng	50 đôla
Tổng	718 đôla

Cần thận ghi lại những khoản này tôi mới biết đó là một khoản tiền khá lớn và tôi ngờ rằng có lẽ *tiền lương* hai tháng đầu chỉ dùng để trả nợ.

“Bố muốn con lấy *tiền lương* để trả bố sao?”, cô con gái của tôi lớn tiếng. “Thế thì con đi làm để làm gì?”

“Bố tưởng con đã nói sẽ hoàn trả bố tất cả những khoản này mà?”

“Vâng, nhưng không phải bằng *tiền lương* của con. Mà bằng tiền thừa!”

Nói cách khác, tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy một đồng nào từ số tiền ấy. Tính đến giờ, tôi đã đi làm được một thời gian rồi và từ kinh nghiệm của bản thân, tôi hiểu rằng sẽ chẳng bao giờ có cái gọi là “tiền thừa” ấy cả.

Con gái đi làm

Việc chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi làm là một cuộc khủng hoảng có ảnh hưởng tới toàn bộ gia đình: cô con gái của tôi chạy khắp nhà, miệng quát tháo y như thuyền trưởng của một con tàu đang bốc cháy.

“Con không thể tìm được đôi bông tai”, con bé rít lên.

“Có phải đôi có gắn viên kim cương nhỏ không?”, em gái nó hỏi.

“Không, không phải đôi đó! Chị không bao giờ được đeo đôi bông tai đó đi làm! Chị phải đeo đôi bằng bạc”.

“Đôi bằng bạc là của em mà!”, cô em lên tiếng khẳng định chủ quyền.

“Em có thể đi lấy đôi bông tai đó ra đây được không? Chị phải đi làm bây giờ! Chị không có thời gian để tranh cãi với em đâu! Chị bị muộn mất!”

“Sao con không cho chị mượn đôi đó chỉ lần này nữa thôi, rồi chị sẽ mua đôi mới”, vợ tôi gợi ý.

Đôi bông tai bạc**67 đôla**

“Con không tìm thấy giày! Lược của con đâu rồi? Sao chẳng ai giúp con thế?”, con bé gào ầm lên.

“Giày của con đây. Lược của con đây. Mẹ có thể giúp gì con nữa?”, vợ tôi kiên nhẫn trả lời.

“Con bao nhiêu tuổi thì mẹ con không phải mặc quần áo cho con nữa?”, tôi hỏi và lập tức giành cho mình Giải thưởng Ánh Mất Cay Độc cho cái nhìn mỉa mai có tác dụng như một câu hỏi.

“Xe còn xăng không ạ? Đã có ai đổ xăng chưa ạ?”

Xăng cho ngày đầu đi làm**25 đôla**

“Đồng phục của con đã nghiêm chỉnh chưa? Trông con thật xấu xí trong cái quần này! Con ghét công việc của mình. Con ghét!”

“Trông con rất xinh”, vợ tôi an ủi con bé.

“Bố, con cần mượn xe của bố”.

“Cái gì? Thế xe mẹ con thì sao?”

“Ồi giờì, thế có khác gì con lái cả một chiếc xe tải mini đi làm chứ?”, con bé gắt lên.

“Hơ, thế bố phải làm gì nếu có chuyện cần đi đâu đó?”, tôi hỏi một cách hợp tình hợp lý.

“Anh sẽ phải làm việc cho tới khi chúng ta có thể tìm cho con bé một chiếc xe”, vợ tôi nói.

Xe cũ

4.500 đôla

Cuối cùng chúng tôi cũng xoay sở để tổng được cô con gái ra khỏi cửa. Khi phóng vọt ra đường và biến mất hút, nó đã để lại hai vệt bánh xe trên con đường từ nhà tôi ra đường.

“Mình tới nhà hàng xem con bé làm ăn ra sao đi!”, vợ tôi rủ.

“Em đùa à? Chúng ta vừa mới thoát được nó xong. Hãy tận hưởng sự im lặng hiếm hoi này đi”, tôi trả lời.

“Sẽ vui lắm đấy!”

“Chắc chắn là không!”

Khi chúng tôi tới nhà hàng, chúng tôi không nhìn thấy con bé ở đâu cả. “Chắc nó vừa mới bị sa thải rồi”, tôi đoán.

“Hử”, vợ tôi phản đối, “Cứ ngồi xuống và gọi món đi nào!”

Chúng tôi ngồi xuống và một lúc sau, sự chờ đợi của chúng tôi cũng được đền bù xứng đáng với sự xuất hiện của cô con gái yêu quý. Con bé từ bếp lao ra, kéo theo một chiếc chậu nhựa. Tôi nhìn, trong ngạc nhiên, sững sờ, khi thấy con bé nhanh tay thu dọn bát đĩa trên bàn và dùng một miếng giẻ lau bàn thoăn thoắt.

“Chị ấy đang làm gì thế ạ?”, con trai tôi hỏi thăm. Trước giờ nó chưa từng được chứng kiến cảnh tượng ấy và tất nhiên, không có vốn từ để diễn đạt điều mà nó đang nhìn thấy.

“Làm việc”, tôi trả lời, vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Giống như con ong đang thụ phấn cho hoa, con bé lao như tên bắn tới một bàn khác, dọn hết những tàn dư của bữa ăn tối trên bàn với sự chính xác đến ngạc nhiên. Chiếc ghế lại được việc. Xong. Lại tới bàn kế tiếp.

“Gọi cho cảnh sát đi. Nó bị người ta tiêm thuốc kích thích cho rồi”, tôi nói với vợ.

Một cặp vợ chồng ngay lập tức ngồi xuống chiếc bàn mà con gái tôi vừa mới lau dọn. Người đàn ông cầm tờ thực đơn lên, rồi lau tay. “Này”, ông ta gọi lớn, “Cái bàn này vẫn còn ướt”.

“Là vì nó đã sạch”, tôi nói vọng tới chỗ ông ta.

Vợ tôi đặt tay lên cổ tay tôi.

“Sao?”, ông ta hỏi lại tôi, bối rối không hiểu một người hoàn toàn xa lạ sao lại có thể tốt như thế.

“Nó sạch rồi. Ở đây thực sự đã làm rất tốt công việc dọn dẹp bàn. Nhân viên của họ rất chăm chỉ”.

“Xin lỗi, nhưng ai hỏi anh?”, ông ta nói. “Tôi ngồi xuống đây và tôi thấy ống tay áo của tôi bị ướt”.

“Có lẽ nếu ông không tì tay lên bàn khi đọc, điều đó đã không xảy ra”, tôi nói tử tế. “Và hãy cố để dừng di chuyển cặp môi của ông luôn đi”.

“Anh Bruce”, vợ tôi thốt lên.

Người đàn ông đưa mắt nhìn bà vợ. “Em có tin gã này không?”, ông ta hỏi.

Một cô phục vụ xuất hiện. “Tôi lấy cho ông bà chút gì đó uống nhé?”, cô ta hỏi họ, tay rút ra một tập giấy nhớ.

“Nghe đây, chiếc bàn này vẫn còn ướt”, ông ta lại căn nhắc với cô hầu bàn.

“Nó sạch rồi”, tôi khẳng định, tiến tới tham gia vào câu chuyện. Nhìn qua khoe mắt, tôi có thể thấy vợ mình đang ra sức vẩy, có lẽ là hoàn toàn đồng tình. “Thấy không, ông ta không biết đánh giá là nó đã sạch như thế nào”.

Cô phục vụ bàn cau mày nhìn tôi như thể không hiểu sao tôi lại tham gia vào cuộc tranh luận này.

“Thậm chí còn có thể thấy hình phản chiếu của ông trên đó nữa”, tôi nói thêm.

“Nghe này, tôi muốn nói chuyện với người quản lý”, “bên gây chiến” yêu cầu.

“Ý hay đấy”, tôi đồng tình. “Thật ra, nếu ông muốn triệu tập tất cả nhân viên, đây có lẽ là cơ hội tuyệt vời để chứng minh cho họ biết làm thế nào để đối phó với một gã khờ không biết đánh giá điều kiện ăn uống đã được khử trùng”. Tôi quay về phía vợ, ra dấu mọi chuyện đều ổn. Về mặt cô ấy không có vẻ gì là phù hợp với tình huống hiện tại.

Sau đó, vợ tôi cần nhần, giọng khá cay đắng, về việc không thể ở lại ăn tối. “Em không thể tin anh lại để cho nhà mình bị ném ra khỏi cửa hàng dành cho gia đình như thế”, cô ấy giận sôi lên.

“Không phải chúng ta bị ném ra. Chỉ đơn giản là chúng ta được mời ra vì cái gã khùng đó không chịu ngừng tranh luận với anh”, tôi sửa lại.

“Tất cả những gì ông ta muốn chỉ là một chiếc bàn khô ráo!”

“Và cuối cùng ông ta cũng đã có rồi đấy thôi, đúng chưa? Cái đó gọi là bay hơi đấy”, tôi giải thích một cách khoa học.

“Có thật là bố đã đâm vào mũi ông ta không?”, con trai tôi hỏi.

“Em chưa bao giờ thấy xấu hổ như thế trong đời”, vợ tôi phàn nàn.

“Đó chính là điều em vẫn luôn nói về đám cưới của chúng ta đấy”, tôi nói. “Không thể nói kiểu nước đôi thế được đâu”.

“Em chỉ mừng là con gái chúng ta đã không nhìn thấy chúng ta, nếu không nó sẽ phải xấu hổ lắm”.

“Lão đó đúng là khùng”, tôi khẳng định. “Có lẽ lão là một tên tội phạm chiến tranh đã tẩu thoát được”.

“Ông ta nói ông ta thuộc Giáo hội Trưởng lão”.

“Ồ, một lão già hẹn hò với một con bé gốc nghèo!”

“Đó là vợ ông ta!”

Hờ hờ, rõ ràng là tôi đã thắng trong cuộc tranh luận đó và không cần phải nói thêm gì nữa.

Khi con gái tôi về nhà, tôi không nhắc gì tới cuộc cãi vã ngăn ngừa ở nhà hàng, nhưng khi tôi nói rằng tôi rất tiếc khi nó phải đối phó với “một bọn khách hàng thô lỗ”, vợ tôi đã ném cho tôi một cái nhìn hình viên đạn.

“Con mệt lắm rồi”, con bé nói và đổ kênh ra trường kỉ. “Con không thể đi được nữa rồi. Có ai mát-xa chân cho con không?”

“Con có vui không?”

“Vui?! Con đã làm việc gần bốn tiếng đồng hồ liền!” Đôi giày của con bé nện mạnh xuống sàn nhà. “Lung con mỏi nhừ. Có ai mang cho con cái gì uống được không?” Con bé đặt tay lên mắt. “Bố *không biết* làm việc mệt nhọc như vậy là thế nào đâu”.

“Có thật thế không?”, tôi hỏi lại.

“Mẹ ơi, mẹ phải giặt bộ đồng phục này tối nay đây, con đã ướt đầm mồ hôi rồi. Con đã đặt thêm một bộ nữa, để mẹ không phải ngày nào cũng phải giặt”.

Bộ đồng phục thứ hai**60 đôla**

Sáng hôm sau là sáng thứ Bảy và danh sách những việc vợ tôi muốn tôi làm có hai việc mà tôi nghĩ là thích hợp với bọn trẻ hơn. “Con cắt cỏ”, tôi thông báo với cô con gái lớn của mình.

“Cái gì cơ ạ? Nhưng con phải *đi làm* mà”.

“Mấy giờ con tới cửa hàng?”

“4 giờ”.

“Ồ, thế thì vẫn còn sớm, đã đến chiều đầu. Con vẫn còn nhiều thời gian lắm”.

“Nhưng con phải làm việc cả hai ngày cuối tuần rồi! Bố bảo ai khác làm đi, con mệt lắm!”

“Việc con có một công việc không có nghĩa là con không phải tham gia làm việc nhà cuối tuần nữa”, tôi nói với con bé.

“Thật không công bằng! Con phải làm việc tới tận lúc đóng cửa tối nay đây!” Nó đứng bật dậy, ném chiếc khăn ăn lên bàn. “Không ai trong cái nhà này phải làm việc nhiều như con!”

“Này, con có thể dọn bàn đi được không?”, tôi gọi với theo con bé. Chỉ có con trai tôi thấy chuyện này thật thú vị mà thôi.

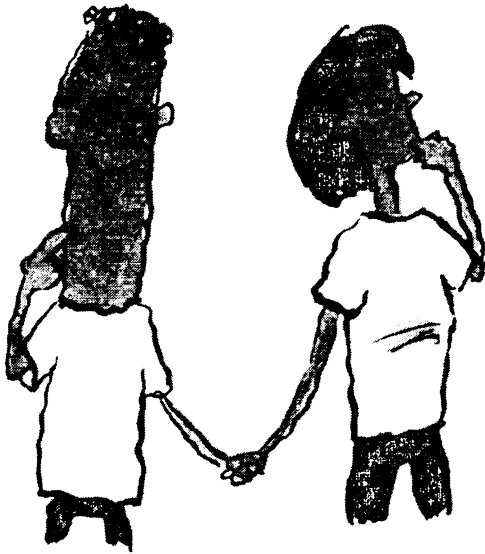
Kết luận

Với vấn đề xin việc, lời khuyên chuyên nghiệp của bạn là rất cần thiết, nhưng sẽ bị phớt lờ hoàn toàn. Bạn sẽ nhận ra cô con gái của mình đã chọn một công việc mà chẳng có kế hoạch là làm thế nào để có được công việc đó – tất nhiên, bạn là người chịu trách nhiệm làm công tác vận chuyển, thế nên, tốt hơn hết là bạn không nên sắp lịch cho một cuộc mâu thuẫn giữa trách nhiệm chuyên nghiệp của chính bạn và công việc với mức lương tối thiểu của cô con gái của bạn. “Tôi thực sự muốn ở lại và hoàn thành dự án này”, bạn sẽ thấy mình nói với sếp như thế, “nhưng con gái tôi cần phải đi làm”.

Khi tháng lương đầu tiên xuất hiện, những lời chỉ báo của bạn về việc Tiết Kiệm Để Đi Học Đại Học sẽ bị bỏ ngoài tai, dù có thể bạn sẽ được mời tham gia giảng dạy tại lớp Sao Tôi Phải Trả Tiền An Ninh Xã Hội? Tôi Thậm Chí Còn Không Thích Người Già. Hãy chuẩn bị tinh thần để đón nhận cơn cuồng nộ từ con gái bạn – rất nhiều người thuộc Đảng Cộng Hòa đã được sản sinh ra trong những khoảnh khắc như thế này.

Ảnh hưởng của công việc đầu tiên tới vấn đề tài chính gia đình là không đáng kể – dù có thể bây giờ con gái bạn đã có nhiều tiền hơn, nhưng như thế không có nghĩa là nó sẽ xin bạn ít tiền đi. Điều thay đổi thực sự và duy nhất mà bạn nhìn thấy là trong lịch trình của con bé: nếu trước đây, con bé thường khiến bạn tức điên lên vì cuối tuần nào cũng đổ bê tông vào chân, ôm lấy cái ti vi hoặc cái điện thoại, thì giờ gần như không có lúc nào nó ở nhà và điều đó lại khiến cho một ngày của bạn trở nên trống trải. Khi con bé xuất hiện ở cửa, bạn sẽ bông đùa về công việc của nó, cứ như thể việc thu bát vào chậu là một hoạt động vô cùng thú vị vậy. Bạn nhớ con bé, nhưng nét mặt tuyệt nhiên không có tí ti nào biểu hiện điều đó. Bạn cần phải khuyến khích điều này: phải túm lấy nhúm lông đuôi của chú chim nhỏ khi chú ta đứng cheo veo trên mép tổ. Đó là vai trò của bạn, của một ông bố.

Bạn trai

KHÔNG CẦN Ý KIẾN CỦA ÔNG BỐ MÀ MỘT CẬU CON TRAI LẠI ĐƯỢC "CẤP PHÉP" TIẾP CẬN CÔ CON GÁI TUỔI TEEN?

Đột nhiên một ngày bạn nhận ra đám con trai vẫn “vo ve” quanh con gái bạn tự xưng “ngọt đi”, chỉ còn lại một tên duy nhất. Tên này bắt đầu “đóng đô” ở nhà bạn, giống như cậu ta là con nuôi của bạn vậy (nhưng tất nhiên là không có giấy tờ gì), ăn tối cùng bạn và nỗ lực lôi kéo bạn vào những cuộc trò chuyện mà bạn chẳng lấy gì làm thích thú. Cậu ta được gọi với cái tên là bạn trai.

Tiếng Anh đã bị bọn trẻ mới lớn này làm hồng nghiêm trọng, bạn thậm chí còn không nhận được câu trả lời chính xác về ý định thực sự của tên lang thang (cậu bạn trai) đó. “Chúng con ra ngoài”, con gái bạn sẽ giải thích như vậy, nhưng theo như bạn biết, điều thực sự diễn ra là chúng lại dành thời gian ở *trong* nhiều hơn.

“Ý con là con sẽ đi đâu à?”, bạn hỏi.

Đáp lại câu hỏi của bạn là một tràng cười như điên dại. Bạn chẳng nhích được thêm xen-ti-mét nào tới gần sự thật.

“Ồi bố ơi, giờ không còn ai đi *đều* nữa rồi”.

Bạn suy nghĩ về điều này. Nghe qua thì đây có vẻ là một sự phát triển tích cực mà bạn có thể ủng hộ - chỉ trừ một điều, đó là bạn có cảm giác sẽ không thích điều thay thế.

“Con không đi chơi với Derek à?”, bạn thắc mắc.

“Bọn con đã hẹn nhau hai lần rồi, nhưng bọn con không ra ngoài”, con bé trả lời, vẻ “thật hết chịu nổi”.

“Thế..., khi con ra ngoài với cậu bạn mới này, không phải là con hẹn đi chơi à?”

“Ồi bố!”

Có phi lý khi hỏi rằng nếu bố con tôi đồng tình về một vài điều khoản chung thì tôi sẽ hiểu được điều mình đang cố ngăn cấm không nhỉ?

Đừng tìm kiếm sự giúp đỡ từ vợ bạn

Phụ nữ dường như không hiểu được sự khác biệt lớn giữa việc có một bầy sói trong rừng và việc để cho một con bước vào trong nhà và ngồi xuống chiếc ghế yêu thích của bạn. Hãy chỉ cho họ biết điều đó, dù rằng họ sẽ nhìn bạn như thể bạn là một kẻ điên vậy. “Thằng bé rất dễ thương!”, vợ bạn sẽ nói vậy.

Lại thế rồi!

Tôi muốn phân loại bọn con trai mới lớn này thành hai loại: “không được chào đón” và “bị cự tuyệt”. Dù thực tình tôi phải đồng ý với vợ mình rằng cậu nhóc không được ủy quyền bắt đầu xuất hiện mỗi ngày ở nhà tôi này có vẻ như là vô hại, nhưng làm sao tôi có thể chắc chắn điều đó là đúng?

“Bố thằng bé cũng đi tháp tùng nó đúng cái hôm anh nhảy với cô ta trong suốt buổi tiệc ở trường ấy”, vợ tôi chú thích, cố nhồi nhét quá nhiều (tới mức tôi không thể đếm hết được) chi tiết không liên quan vào trong một câu đơn. Tôi đã giải thích rằng “cô ta” đó là cô giáo của hai cô con gái của chúng tôi. Và dù không tìm được sự khẳng định từ bất kì cô con gái nào, tôi ngờ rằng chính buổi khiêu vũ đó là nguyên nhân bắt đầu tất cả những rắc rối này – chính thằng nhóc này là đứa đã lôi kéo cô con gái ngây thơ của tôi vào phòng tập thể dục và bám dính lấy nó. Nếu sự hiện diện của hai ông bố vẫn chưa đủ để dập tắt bản năng ăn thịt của cậu ta thì chắc chắn tình huống còn tệ hơn nhiều so với mức có thể tưởng tượng.

“Anh phản đối thằng bé vì điều gì?”, vợ tôi không ngừng hỏi. Rõ ràng là cô ấy chẳng để ý gì tới câu trả lời của tôi, thế nên tôi đành phải chép ra đây vậy.

Đây là điều khiến tôi phản đối cậu ta, cùng với những phản ứng chẳng có liên quan gì của vợ tôi.

Tôi: Tên nó là Blunt. Cái tên kiểu gì thế không biết?

Vợ tôi: Không phải Lỗ Mãng¹. Tên thằng bé là Blaine. Giống tên ông nó.

Tôi: Sao môi nó cứ phải gần môi con gái mình như thế? Cứ như chúng trở thành cặp sinh đôi dính liền mặt người Thái Lan ấy.

Vợ tôi: Bọn trẻ yêu nhau mà, anh yêu. Anh không thấy con gái mình hạnh phúc như thế nào ư?

Tôi: Anh không nhớ là đã từng cho bất kì ai được phép yêu chưa nữa.

Vợ tôi: Thằng bé đã giúp em xách đồ ở cửa hàng. Chưa có cậu bạn trai nào của con bé tự nguyện làm như thế đâu anh.

Tôi: Đó là vì càng nhanh mang đồ về nhà bao nhiêu, nó càng chóng được ăn bấy nhiêu. Mà sao lúc nào em cũng phải cho nó ăn thế nhỉ? Nếu em cứ cho nó ăn như thế, nó sẽ phụ thuộc vào chúng ta và không thể tự lo liệu cho mình được đâu.

Vợ tôi: Con trai tám tuổi đấy đứa nào chả háu đói.

---

¹ Trong tiếng Anh, Blunt nghĩa là lỗ mãng.

Tôi: Chính cái “háu dối” đó của nó là điều khiến anh lo lắng đấy! Hai đứa chúng nó có nhất thiết cứ phải dính lấy nhau thế không? Thật chả tự nhiên gì!

Vợ tôi: Anh yêu, trên thế giới này không có điều gì tự nhiên hơn thế đâu.

Tôi: Ngày nào cũng thấy cái mặt nó ở đây. Bố mẹ nó chắc chả buồn quan tâm nó ở đâu, làm gì. Hay nó được bọn chó sói nuôi dưỡng?

Vợ tôi: Bố mẹ thằng bé là những người tuyệt vời. À, nhân tiện, báo cho anh biết là em đã mời họ tới ăn tối vào cuối tuần tới rồi.

Tôi: Ô, tuyệt chưa kìa! Giờ chúng ta lại còn phải cho cả bố mẹ cậu ta ăn nữa sao? Sao con gái chúng ta không chỉ làm bạn với Blunt Lỗ Măng nhi? Sao không cho mối quan hệ đó thêm một chút thời gian? Sau 10 hay 15 năm, nếu cả hai vẫn thấy có tình cảm với nhau và thằng đó có thể chứng minh với anh là nó đã có công việc đàng hoàng, thì hai đứa nó có thể bắt đầu “hẹn hò đi chơi”. Đây là đề xuất vô cùng hợp lý và anh cần sự đồng tình của em.

Vợ tôi: Anh làm ơn đừng gọi thằng bé bằng cái tên đó nữa. Anh đang làm bề mặt tất cả chúng ta đấy.

Tôi: Con gái chúng ta vẫn còn quá nhỏ để bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc với một cậu con trai! Con bé còn cả cuộc

đời dài phía trước và anh không muốn nó sống cả cuộc đời ấy với thằng nhóc này!

Vợ tôi: Anh phản đối thằng bé vì cái gì?

Thành thật mà nói, tôi cũng không biết. Có vẻ như nó đúng là “thằng bé dễ thương” thật, nhưng điều đó lại ngay lập tức khiến tôi nghi ngờ. Chẳng hạn, lần đầu tiên tôi gặp và đưa cho nó tám nguyên tắc đơn giản, bắt nó phải trả lời Cuộc Thăm Vấn Tiêu Chuẩn của người bố, nó đã trả lời rành rọt tất cả những câu hỏi của tôi, vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi. Hầu hết bọn con trai đến đây đều bốn chồn khi bị tôi hỏi thăm đã bao giờ được tạm tha có theo dõi¹ chưa. Lỗ Mãng cười vang và nói với tôi nó thậm chí còn chưa bao giờ có một cái vé phạt vi phạm giao thông. Tuyệt! Bất kì một viên cảnh sát giao thông nào cũng có thể nói cho bạn biết không tên tội phạm nào nguy hiểm bằng tên mà dường như họ không thể nào đuổi bắt được.

Điều khác biệt giữa cậu bạn trai mới của con gái bạn với lũ con trai khác là nó và con gái bạn “có quan hệ” với nhau. Điều vô lý, không thể chấp nhận này đã giáng cho bạn một đòn chí mạng – con gái bạn còn quá trẻ để có cái thứ đó.

Chính quan hệ là thứ biến từ trường thành điện năng, thứ được dội ngược lại để khiến ông bố bị sốc. Bạn đi vào góc nhà và

---

¹ Ý nói đã vi phạm pháp luật (bị phạt/bị đi tù) nhưng được tạm tha và mọi hoạt động đều được theo dõi nghiêm ngặt.

với cảm giác na ná như điều mà các phi công vẫn gọi là “sự giảm sức ép đột ngột”, bạn thấy cô con gái yêu quý và thẳng thót Lỗ Mãng đó đang ôm ấp nhau trên cái ghế ở phòng khách, ngồi dính lấy nhau cứ như thể chúng đang tham gia vào chiến dịch quốc gia đấu tranh chống lại tình trạng thiếu ghế vậy. Thật không may, chẳng có cái mặt nạ da cam nào từ trên trần rơi xuống để giúp bạn hút oxy – bạn buộc phải tự mình hét lên. “Lỗ Mãng!”, bạn nói khi tìm thấy giọng nói của mình, “Tôi nghĩ rễ cây thông lớn trong vườn đang bị mục, cậu có muốn xem qua không?”

“Không vấn đề gì ạ!”, cậu ta vui vẻ nhận lời, đứng bật dậy và chạy ào ra cửa. Con gái bạn liếc nhìn bạn, hỏi “Rễ mục ấy ạ?”.

“Cái ghế ấy không chắc lắm đâu”, tôi bảo con bé, “Bố nghĩ là con nên ngồi ghế đầu. Không thì đừng”.

Nhân tố mang tên *quan hệ* này đã khiến cho sự nhạy cảm của vợ tôi trở nên hoàn toàn vô dụng, khiến cô ấy đồng ý cho con gái tôi được phép vi phạm một vài tuyên ngôn độc đoán kiểu đúng-là-ý-của-tôi-đấy được khắc vào đá của tôi.

“Con bé đâu rồi”, tôi nổi cáu. “Anh đã nói nó phải về nhà trước nửa đêm rồi mà. Giờ đã quá gần hai phút rồi”.

“Em đã bảo nó là chúng có thể đi chơi đến tận một giờ”, vợ tôi nhẹ nhàng trả lời.

Mất tôi như muốn lồi ra ngoài. “Một giờ? Em có điên không thế? Chẳng lẽ em nghĩ là vì chúng ta đã tốn tới 500 đô mua đồ ăn cho nó trong tháng trước thì nó sẽ để con gái chúng ta yên sao? Nghe này, khi thằng nhóc đã trở thành bạn trai chính thức của con bé, em cần thắt chặt lệnh giới nghiêm, yêu cầu nó đưa con bé về sớm hơn, chứ không phải muộn hơn đâu”.

“Anh đang nói cái quái gì thế?”

Cơn giận điên người của tôi không thể chấm dứt được. “Được rồi, anh nghĩ là cần phải giải thích cho em bằng thứ ngôn ngữ em có thể hiểu được”. (Câu nói này mang lại cho tôi một cái nhìn cháy mặt, nhưng tôi lờ đi.) “Nghe này, trong hai cú đánh bóng đầu tiên, có lẽ nó sẽ đánh thật mạnh. Nó sẽ cố hết sức để chơi xấu hai người ở bệ đứng. Nó có thể tới được chốt gôn 1. Thế đấy! Em đã cho nó đánh đủ rồi và nó đã trở nên quen với đường cong của bóng”.

“Đây là thứ ngôn ngữ mà em sẽ phải hiểu sao?”

Câu hỏi này không hề làm tôi nhụt chí. “Chẳng bao lâu sau, chỉ lắc mình một cái, nó đã về tới chốt gôn 3. Nó sẽ trở thành kẻ có cú đánh bóng mạnh tới mức khiến bóng bay ra ngoài sân¹. Em có hiểu

---

¹ Trong bóng chày, với một cú đánh bóng mạnh khiến bóng bay ra ngoài sân như vậy, người đánh sẽ ghi được điểm trực tiếp.

anh đang nói gì không? Em đang cho phép con gái mình ở ngoài tới tận 1 giờ sáng cùng với Babe Ruth¹ đấy!”

“Điều duy nhất em hiểu là anh đang so sánh con gái mình với một quả bóng chày. Hay thật. Tiếp theo chắc anh sẽ nói con bé là một quả đồi và Blaine là đội quân địch?”

Đây là một trong những bất lợi đáng kể của việc kết hôn lâu rồi: vợ bạn bắt đầu đoán trước được ý của bạn. “Ồ, anh sẽ không nói con bé là một quả đồi, thật đấy”, bạn lắp bắp.

Vợ tôi không phải là người duy nhất cho hoàn thực hiện tất cả những nguyên tắc vẫn thường được áp dụng trong gia đình tôi. Con gái tôi đã vi phạm đạo luật, bỏ qua cả sĩ diện bản thân để giả vờ là kẻ vô dụng (điều khiến tôi thấy rất khó chịu). “Blaine, anh có thể qua rửa giúp em cái xe được không?”, con bé thỏ thẻ trên điện thoại.

Đối với một quan sát viên vô tình, điều này có vẻ như là một yêu cầu vô thường vô phạt, nhưng tôi hiểu con gái mình. Rửa xe ở lối lái xe vào nhà là việc chắc chắn nó không bao giờ làm nghiêm túc, ngay cả khi đã nhận 10 đôla của bố nó rồi, nó cũng chỉ phun bọt lên xe được có 30 giây và lấy nước dội đi luôn. Nhưng bây giờ, khi cuộc sống của nó đã có cái thăng Lỗ Măng ấy, ô tô trở thành

---

¹ Babe Ruth (1895-1948): Là cầu thủ bóng chày đứng thứ nhất trong danh sách 100 cầu thủ bóng chày vĩ đại nhất do tạp chí thể thao Sporting News bầu chọn năm 1998.

một cái cốc, một lí do để con bé mặc đồ tắm và áo phông, vừa chạy khắp nơi vừa la hét một cách thích thú, để mặc cho cái thằng ấy lấy vòi phun nước vào người. Con gái tôi thích thú ư? Tôi có thể khẳng định chắc chắn với bạn rằng nếu có ai đó dùng ống phun nước vào người nó, nó sẽ giật lấy cái ống nước và ấn cái ống dài ngoằng đó vào mồm kẻ to gan (dám phun nước vào người nó) ấy. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi kể từ khi có sự xuất hiện của cái thằng Lỗ Măng ấy.

“Con ướt hết rồi, con yêu”, tôi nhẹ nhàng bảo con bé khi khoác lên vai nó chiếc áo mưa. Tôi cẩn thận kéo khóa chiếc áo mưa, thán phục cái cách nó (chiếc áo mưa) đẩy lùi nước và ham muốn của kẻ khác với cơ thể con bé. Dù chiếc áo mưa không thể che được mắt cá chân nhưng con bé vẫn ra sức cự tuyệt khi tôi cố dỗ dành nó xỏ chân vào đôi ủng đi câu.

Một nguyên tắc khác cũng bị vi phạm nghiêm trọng là nguyên tắc qui định: để về đúng giờ giới nghiêm, cần phải có mặt ở nhà và trải qua cuộc phỏng vấn nghiêm ngặt vào một giờ đã được định trước. Với cái thằng Lỗ Măng ấy trong cuộc sống của chúng tôi, có vẻ như bây giờ với mọi người, chỉ cần nó lái xe về tới đường đi vào nhà là đã về đúng giờ giới nghiêm rồi – và rồi xe nó cứ đậu ở đó, khiến ruột gan tôi như lửa đốt, chân bước liên hồi, đầu không ngừng hỏi “Không biết chúng đang làm gì?”, dù thành thật mà nói, tôi thực sự không muốn biết điều đó. Sau vài lần tắt, bật và rọi chiếc

đèn pin rất sáng vào chiếc xe theo cái cách mà hai người bất kì nào cũng có thể hiểu được đó là dấu hiệu ám chỉ một điều gì đó, tôi đã buộc phải xuất đầu lộ diện và giả vờ kiểm tra máng nước, rồi trèo lên thang nhảy vào xe vài lần cho tới khi cửa xe mở ra.

“Bố, sao bố phải làm việc đó ngay lúc này vậy?”, con gái tôi cúi kinh hỏi.

“Ồ, chào con!”, tôi vui vẻ nói. “Thật ngạc nhiên. Bố không biết là con đang ở ngoài này. Bố cứ tưởng đã qua giờ giới nghiêm và con đã ở trong nhà rồi chứ”.

“Chú có cần cháu giúp gì chuyện đó không, chú Cameron?”, Lỗ Mãng lên tiếng hỏi. Ô, cậu ta nghĩ cậu ta có thể lừa được tôi, nhưng tôi đâu có dễ bị lừa.

“Ồ, thực ra thì có đấy. Nếu cháu có thể đánh xe về nhà mình, việc đó sẽ dễ dàng hơn nhiều”, tôi trả lời.

Còn gì có thể làm cho mọi việc trở nên dễ dàng hơn việc cậu ta lùi xe, lái về nhà và vất nó ở đó chứ, nhưng tôi đã không đề cập tới điều này. Dù kẻ xâm phạm này là một thành viên hoàn toàn mới trong gia đình bạn, nhưng hắn đã trở nên nổi tiếng hơn bạn. Hiện tại, bạn cần có cái nhìn bao dung về sự hiện diện có thể gây hại của cậu ta.

Tai nạn hôn chúc ngủ ngon

Theo hiểu biết hợp lý của một ông bố, con gái tuổi teen không được phép hôn con trai tuổi teen. Để ngăn chặn điều này, các ông bố cần phải làm mọi việc có thể để giảm thiểu tác động lãng mạn. Thường thì mặc áo choàng tắm và đi kiểm tra máng nước rất phát huy tác dụng trong trường hợp này. Tuy nhiên, với một cậu bạn trai chính thức, ngay cả cái nhíu mày nghệ thuật nhất của ông bố cũng không thể ngăn chặn được việc truyền vi khuẩn qua đường miệng. Dù tôi có nán ná ở đó, có hắng giọng, có ho khan và có lẩm bẩm “Đủ rồi đấy!”, chúng cũng vẫn dính lấy nhau để hôn tạm biệt và chúc ngủ ngon (có vẻ như mục đích của nụ hôn đấy là để hút hết oxy trong não chúng vậy).

Bạn phải vật lộn (một cuộc đấu xé nội tâm) với ý muốn là có nên thò tay vào giữa hai đứa nó, tách chúng ra khỏi nhau hay không. Có một giải pháp tốt hơn, ấy là dùng vòi phun nước, nhưng bạn đừng trông chờ nhận được bất kì sự đồng tình nào từ những người trong gia đình nếu bạn làm như vậy.

“Hơ, chúng chả ướt nhẹp lúc rửa xe đấy thôi!”, bạn phản kháng bằng một luận điểm thuyết phục tới mức bất kì một vị thẩm phán nào trên thế giới cũng sẽ tuyên bạn Vô Tội – Người đàn ông này là một anh hùng. Nhưng thật không may là vợ bạn lại không muốn nghe gì về bằng chứng, chứng cứ trong phiên tòa và vì tội danh *Gần như gây ra Bệnh Viêm Phổi và Hành động Kì cục và Em Không*

Thế Tin Được Là Minh Lại Phải Đưa Thằng Bé về trong tình trạng ướt nhẹp như thế kia, Anh Đã Làm gì thế không biết, Đôi lúc em nghĩ anh thật điên rồ, bạn sẽ phải nhận bản án: Phải xin lỗi con gái và thằng bé Tội nghiệp đó.

Xin lỗi! Thật không thể chấp nhận được! Các ông bố không bao giờ phải xin lỗi bọn con trai mới lớn cả. Trong bất kì trường hợp nào, bạn cũng không xin lỗi bất kì người nào, mà, trời ạ, làm thế nào bạn có thể “gần như gây ra bệnh viêm phổi” cơ chứ? Thế có khác gì nói người nào đó “gần như có bầu” – điều đã được ngăn chặn nhờ việc sáng suốt tận dụng chiếc vòi phun nước của bạn, ấy thế mà chẳng ai buồn cảm ơn bạn lấy một câu. Xin lỗi không phải là vấn đề cần bàn đến và sẽ không có lời xin lỗi nào được nói ra cho tới khi bạn thấy vợ mình thả một chiếc chăn và một chiếc gối vào đi-văng trong phòng khách. Đến lúc đó bạn mới bắt đầu xem xét lại.

Ngày hôm sau, khi Lỗ Mãng đến, bạn sẽ tôi luyện bản thân để thực hiện được nhiệm vụ kinh tởm của bàn tay¹. Bạn nhớ mình đã từng dành cho mẹ vợ một cái hôn hờ, vô cảm trong đám cưới của mình; thế thì chắc chắn bạn có thể làm được việc này.

Lỗ Mãng gõ cửa, có chút do dự hơn bình thường. (Lúc mới “đi chơi” hay làm bất cứ việc gì với con gái bạn, nó thường bước vào và gọi to “Chào chú, chú Cameron!”, giống y như một tên trộm,

---

¹ Ý tác giả là bắt tay.

nhưng bạn đã chấm dứt hành động này bằng cách lịch sự đặt tay lên vai nó và nhắc nó ném ra ngoài.)

Lần này, khi bạn ra mở cửa, nó nhìn bạn lo lắng, như thể muốn kiểm tra xem bạn có giấu thứ vũ khí nào không. Thế cũng đủ để bạn mừng rơi nước mắt: cuối cùng bạn đã đặt thẳng nhóc vào đúng nơi bạn muốn. Nhưng vợ bạn vẫn muốn bạn cải thiện tình hình bằng cách nói lời xin lỗi!

“Chào”, bạn chào nó.

“Chào chú, chú Cameron!”, nó chào lại.

Thế đấy, phải vượt qua chuyện này. Bạn tránh sang một bên để nó có thể vào nhà và vô tình bắt gặp ánh mắt của vợ bạn (cô ấy đang đứng ở bếp, lạnh lùng lắc đầu).

Bạn nhớ lại buổi tối ngủ trên đi-văng và nhớ cái lưng nhức mỏi vì phải nằm còng queo.

“Ờ... tôi đoán tối hôm trước có lấy vòi nước xịt vào người cậu”, bạn xin lỗi.

Lỗ Mãng nhún vai về không thoải mái.

Bạn liếc nhìn vợ, cô ấy vẫn nhìn bạn với vẻ nghiêm nghị. *Người đàn bà này còn muốn gì nữa đây hả trời?*

Được rồi, bạn có thể làm được việc này. “Tôi...”, bạn thấy hơi ngại thở, cổ họng ứ lại, cứ như thể các ông bố được sinh ra là

để ngăn chặn những lời xin lỗi đầy bất ngờ vậy. “Tôi xin lỗi vì đã làm thế”.

“Ồ, được rồi, chú Cameron. Chú nên nhìn thấy bố cháu lúc bạn trai của chị gái cháu tới chơi. Bố cháu vẫn giả vờ không nhớ tên cậu ta!”

Thông gia tương lai

Bất chấp tuyên bố của tôi là không thích gặp hai người mà chỉ vì cuộc hôn nhân vô trách nhiệm của họ mà con gái tôi có bạn trai, vợ tôi vẫn lao vào cái kế hoạch điên rồ “gặp mặt hai bên gia đình” với bố mẹ cái thằng Lỗ Mãng ấy.

Tôi hình thành trong đầu mình hình ảnh của những người này, với tư liệu được chất lọc chủ yếu từ bộ sưu tập người Cro-Magnon¹ được trưng bày trong bảo tàng lịch sử tự nhiên. Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh họ ngoác miệng cười không biết xấu hổ trước những hành vi không đúng đắn của cái thằng Lỗ Mãng con trai họ với con gái tôi, bà vợ lại còn “phát ngôn bừa bãi” rằng muốn nhanh có cháu nội để bế, trong vòng chín tháng tới chẳng hạn. Mụ đàn bà ngu ngốc đó còn nói rằng “Chúng tôi không quan

---

¹ Cro-Magnon: Giống người sinh tồn vào thời tiền sử ở châu Âu, di cốt được tìm thấy ở hang động Cro-Magnon gần Perigueux, Pháp nên có tên là Cro-Magnon.

tâm chút nào tới việc con bé thậm chí còn không phải là em họ của Lỗ Mãng”. Ông bố, nếu đúng là có thể gọi ông ta như vậy, chỉ biết uống hết bia của tôi, lớn tiếng tranh luận về những luận điểm chính trị *kì cục* với tất cả mọi người, chính xác, chính là cái từ mà vợ tôi đã kết luận về hành vi tối hôm trước của tôi ấy, dù rằng tôi thực sự chưa bao giờ làm điều gì (*kì cục*) như thế. Hành vi vô cùng có văn hóa của tôi hoàn toàn ngược với ông ta lúc này và sẽ là tấm gương cho con cái tôi; chúng sẽ phải thấy mình đã may mắn như thế nào khi có một người trụ cột gia đình giống như tôi. Cuối cùng cách cư xử của ông ta thô lỗ tới mức tôi đã phải kéo ông ta ra sân và đấm cho ông ta một cú. (Tôi tưởng tượng mình đang dùng giọng Anh khi nói với ông ta điều tôi đang làm. “Ở đây, ngay chính tại nơi này, tôi muốn nói cho ông biết, ông bạn già, tôi tin mình có thể cho ông một cái bạt tai nếu ông không thấy phiền”.)

Khi họ thực sự xuất hiện trước cửa nhà tôi, tôi thấy họ không giống hình ảnh người tiền sử mà tôi đã tưởng tượng cho lắm. Bố của Lỗ Mãng trông khá giống tôi, chỉ là to con hơn một chút. Tôi bắt đầu suy nghĩ lại về kế hoạch bạt tai, nhưng tôi vẫn quyết định là sẽ dùng giọng Anh.

“A, bạn tùu!”, tôi chào họ, “Vào đi, nào anh bạn vào đi! Đây, đây. Chúc sức khỏe!”.

Vợ tôi há hốc miệng ngạc nhiên.

“Bố! Sao bố lại nhái giọng để gây trở ngại như thế?”, cô con gái của tôi rít lên khi chúng tôi đưa hai vợ chồng nhà ấy vào nhà.

Chúng tôi nhận chiếc bánh táo mà tự tay mẹ Lỗ Mãng đã làm. “Ôi, ước gì vợ tôi biết làm bánh táo!”, tôi ngao ngán thờ dài. Vợ tôi nhìn tôi với ánh mắt lạnh tanh lãnh đạm.

Con gái tôi và cái thằng Lỗ Mãng ấy quay qua chào hỏi nhau, tự nhiên một cách thái quá, cứ làm như cái thằng đấy vừa bị lạc ngoài khơi cả năm không bằng. Tôi thấy bố cậu ta đưa mắt nhìn đi nơi khác, vẻ xấu hổ, không dám nhìn vào mắt tôi, còn hai bà vợ má ửng hồng.

Tên ông bố là Ted Petersen. Chúng tôi mở hai lon bia và ra ban công đằng sau nói chuyện đàn ông. “Gần như một mình tôi tự làm cái ban công này đấy. Anh nhìn xem, tay vịn hơi lỏng lẻo”, tôi nói với ông ta. “Ồ, đừng lo lắng, tôi sẽ đóng chúng lại đúng chỗ sau, cứ để chúng nằm đó đi”.

“Ấn tượng đấy!”, Ted nói, nhìn ngắm tác phẩm được làm bằng tay của tôi. “Anh đã làm được một việc rất tuyệt!”

“Làm gì cơ?”, vợ tôi hỏi. Cô ấy vừa mới từ bếp bước vào, đưa cho tôi một đĩa hăm-bơ-gơ.

“Làm ban công”, Ted trả lời.

Vợ tôi khịt mũi, “Gì cơ? Tất cả những gì anh ấy làm là cái tay vịn này. Còn lại là bố tôi làm hết”.

Tôi nhún vai với Ted. Nếu cô ấy muốn tin rằng bố cô ấy đã xây dựng cái ban công này thì tôi còn tranh luận với cô ấy làm gì. Tuy nhiên, trong suy nghĩ của tôi, tất cả những gì mà ông bố vợ yêu quý của tôi đã làm là chặt gỗ và dùng búa đóng số gỗ ấy vào đúng vị trí, còn tôi là người đã phải nhọc công vẽ nên bản vẽ thiết kế.

“Anh làm gì khi rảnh rồi, Ted?”, tôi hỏi.

“Tôi dạy Karate cho bọn trẻ ở YMCA¹”, anh ta trả lời.

Tôi đã quyết định gạt bỏ những suy nghĩ còn nấn ná về cú bạt tai ra khỏi đầu mình. Tôi đặt miếng thịt vào vỉ, nhúu mào, ý chừng suy nghĩ lung lăm. “Lỗ Mãng là con một của anh à?”, sau một lúc tôi đã hỏi anh ta như vậy.

Anh ta nhăn nhó, “Ai cơ?”

Tôi lú lẫm, sắc vắng một chút hăm-bơ-gơ đang được nghiền nát trong miệng vào người anh ta. “Thằng bé ấy”.

Anh ta quay nhìn cậu con trai. “À, Blain hả? Không, nó còn một cô chị nữa”.

“Cô bé có bạn trai chưa?”, tôi hỏi thăm dò.

---

¹ YMCA (Young Men's Christian Association): Hiệp hội thanh niên Cơ đốc, hiện có các chương trình hoạt động tại 122 quốc gia trên thế giới. Ở Bắc Mỹ, YMCA thường được xem là nơi cung ứng các tiện nghi thể thao cho các cộng đồng dân cư.

“Ồ, tôi cũng không rõ nữa”.

“Để tôi diễn đạt bằng cách khác nhé. Có thằng nhóc đặc biệt nào suốt ngày lang thang ở nhà anh không?”

“Có! Tôi không làm sao tổng khứ nó đi được!”

“Tôi hiểu... Ồ, để tôi hỏi anh câu này nhé. Cậu ta có ăn hết thức ăn nhà anh không?”

“Ít nhất cũng 400 đôla một tuần”, mắt Ted ánh lên sự nhẹ nhõm vì cuối cùng anh ta cũng có thể nói chuyện với ai đó về vấn đề này. “Tên cậu ta là Mutt Năm Thối”.

Vợ anh ta ngó đầu vào. “Anh đang nói chuyện về Matt đấy à?”, cô ta hỏi.

Anh ta gật đầu.

“Tên cậu bé là Matt Gundelfinger”, cô ta nghiêm giọng chỉnh lại thông tin sai lệch của ông chồng. Hai chúng tôi đứng đó, chỉ trích trong yên lặng cái tên của cậu ta, còn bà vợ anh ta lại quay về phía vợ tôi và thốt lên cái câu tôi thấy vô cùng quen thuộc “Cậu bé đó rất dễ thương!”

“Hờ, Ted này, tôi thấy có vẻ như anh đang bị đầu độc bởi một thằng nhóc”, tôi buồn bã chẩn đoán.

Anh ta chán nản gật đầu.

“Anh đã tìm hiểu gì về Nữ tu viện Our Lady chưa?”

“Ở Indiana đấy hả?”

“Ừ”.

Anh ta nhún vai, “Tôi chẳng biết phải làm gì, anh Bruce ạ”.

Đột nhiên, tôi thấy mình khá thích anh bạn già này, anh ta cũng không phải một gã tệ lắm, đúng không?

To tiếng

Một lúc nào đó, cô con gái của bạn sẽ quyết định chứng minh mình có toàn quyền kiểm soát cậu bạn trai, khiến cho cậu ta bị sốc và “cuộc chiến đầu tiên” giữa chúng bùng nổ.

Cổ vũ có vẻ là điều vô cùng thích hợp trong trường hợp này, nhưng các ông bố cần phải biết kiểm chế cảm xúc của mình. Tuy nhiên, thật khó sở khi nhìn thấy nét mặt cậu bạn trai của con bé – trông cứ như thể nó đã bị mất $\frac{3}{4}$ lượng máu trong người vậy. (Nếu bạn không biết những thủ thuật của cánh đàn bà thì thật không yên tâm khi tranh luận với họ.)

Chẳng hạn như vợ tôi, cô ấy đã thiết lập một hệ thống những hành động kì quái bất cứ khi nào tôi đến quán bar xem thể thao cùng bạn bè trong vài tiếng. Bất chấp việc tôi hoàn toàn không có

quyền quyết định trận đấu sẽ kéo dài bao lâu, bất chấp việc giờ cô ấy đã biết rằng ngay khi trận đấu kết thúc, sẽ lại có một chương trình thể thao khác như bóng đá Australia hay trò polo¹ trên cát California, bất chấp việc tôi đã phải nhờ bạn bè gọi điện cho cô ấy, viện đủ lý do vui vẻ để giải thích cho cô ấy hiểu vì sao tôi về muộn (thường là vì cô phục vụ bàn quyến rũ và rất nhiều những lý do hài hước tương tự), cô ấy vẫn nhất quyết ném quần áo của tôi qua cửa sổ tầng hai, xuống những bụi cây ở mảnh vườn trước nhà. Hai lần đầu khi chiếc taxi thả tôi trước cổng và tôi nhìn thấy tác phẩm có vẻ như là của chị thợ giặt điên cuồng, tôi thực sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra và việc cô ấy không chịu mở cửa phòng ngủ để nói chuyện cũng chẳng giúp tôi hiểu được gì. Giờ thì tôi đã hiểu như thế là chúng tôi đang “cãi nhau” và thật ra, tôi còn thấy việc cãi nhau đó thật sự rất có ích – dù không được vào phòng của chính mình, tôi vẫn có rất nhiều đồ để thay vào buổi sáng. (Tôi đã học thu dọn quần áo khi về nhà. Nếu tôi cứ để số quần áo đó ở ngoài, những người phụ nữ trong xóm sẽ nhìn thấy và họ sẽ không muốn nói chuyện với tôi nữa. Còn cánh đàn ông sẽ tìm đến, nhìn số quần áo và hỏi thăm trò chơi diễn ra như thế nào.)

Khi nhìn thấy Lỗ Mãng đứng cô độc ở hành lang cửa trước, không cần nhìn thấy một đồng quần đùi chơi quyền anh ở bụi cây, tôi cũng biết nó đang cãi nhau với con gái tôi. Chỉ nhìn sự tàn phá trên gương mặt nó là tôi đã biết toàn bộ câu chuyện.

---

¹ Polo: trò chơi giữa hai đội cưỡi ngựa, tay cầm những chiếc búa gỗ dài, ghi điểm bằng cách đập vào quả bóng nhỏ, cứng.

“Chú Cameron”, nó chào tôi, “Chúng cháu đang cãi nhau”.

“Xin chia buồn”, tôi khoái trá ra mặt, “Cậu biết đấy, con gái tôi thực sự có thể ôm hận cả đời”.

Cậu ta thở dài, gật đầu tán đồng.

“Có lẽ cậu nên dành thời gian để con bé dịu lại. Từ giờ tới cuối năm học chẳng hạn”, tôi nhiệt tình gợi ý.

Cậu ta ngồi phịch xuống chiếc xích đu. “Đó là lỗi của cháu”.

“Tất nhiên rồi”, tôi an ủi. Tôi không muốn tìm hiểu nguyên nhân của cuộc tranh cãi này, nhưng lại rất háo hức củng cố cho suy nghĩ *chính cậu ta là người đã làm hỏng mối quan hệ và thật khó để hàn gắn mối quan hệ đó đang ngự trị trong đầu cậu ta*. “Cậu đã đủ tuổi để nhập ngũ rồi, đúng không?”

“Cháu đã không nói ‘Đường Gấu’”, cậu ta nói thêm.

Điều này khiến tôi ngừng lại. “Tôi... gì?”

“Cô ấy nói ‘Ngọt quá!’ và đáng ra cháu phải nói là ‘Ừ, Đường Gấu mà’”.

“À, nghe này. Tôi phải đi”.

“Và cô ấy nói là vì cháu còn đang mãi nhìn cô phục vụ bàn”.

“Tôi hiểu. Mà, có đúng không?”

“Dạ?”

“Thì có đúng là cậu nhìn cô phục vụ bàn không?”

Cậu ta nhún vai. “Một chút ạ”.

“A”.

“Cháu phải làm gì bây giờ? Cô ấy đang rất giận”.

“À”, tôi nói một cách tử tế, “Tôi nghĩ cậu đã gây ra họa lớn rồi đấy. Cậu nên về đi và tìm cho mình một cô con gái khác. Ý tôi là, một người bạn gái khác”.

Tôi bước vào nhà, đóng sầm cánh cửa phía sau với hi vọng đó sẽ là một sự trừng phạt vĩnh viễn đối với cậu ta. Con gái tôi đang nói chuyện điện thoại, với một trong những Heather bạn nó, về cái gì đó liên quan tới Lỗ Măng lần đầu tiên trong vòng một tháng.

Hầu hết các ông bố đều cho rằng với tội danh quá nhiều nữ phục vụ bàn và không đủ Đường Gấu, cậu bạn trai cần bị rút phép thông công vĩnh viễn. Chao ôi, những cơn bão kiểu này vụt qua những mối quan hệ của bọn trẻ mới lớn khá nhanh và chẳng bao lâu sau chúng lại “tái hợp” – quá trình vô cùng không thích hợp mà tất cả mọi người, trừ bạn, đều thờ phào nhẹ nhõm. “Em mừng là chúng đã làm lành với nhau”, vợ bạn thì thầm, chăm chú nhìn con gái bạn và Lỗ Măng dí mũi vào nhau. Tôi dám chắc nếu vợ bạn là Winston Churchill, cô ấy sẽ nói “Em mừng vì Hitler và Stalin đã vượt qua những khác biệt để cùng phá hủy Ba Lan”.

Kết luận

Sự khác biệt cơ bản giữa một “kẻ trồng cây si” và một “cậu bạn trai” là kẻ trồng cây si chỉ có ảnh hưởng tới cuộc sống của con gái bạn, còn bạn trai lại có ảnh hưởng tới cuộc sống của cả gia đình bạn. Cậu ta sẽ xuất hiện trong bữa tối của gia đình, trong những bức hình chụp lúc gia đình bạn đi nghỉ - thậm chí bạn còn thấy vợ mình mua quà tặng sinh nhật cậu ta bằng tiền của bạn. Một ngày nào đó, vợ bạn sẽ nói “Thằng bé rất quý anh đấy”.

Bạn không muốn nó quý bạn, bạn chỉ muốn nó sợ bạn.

Tôi được kể cho nghe về những đât nước mà ở đó toàn bộ giai đoạn có bạn trai được coi là lãng phí thời gian – các ông bố sẽ chọn con rể từ một hàng dài bọn con trai. Lựa chọn được đưa ra dựa trên cơ sở những đóng góp của người đó cho gia đình ông ta trong công việc đồng áng. Tôi không có ruộng đồng, nhưng chắc chắn tôi sẽ vui vẻ chọn một cậu nhóc nào đó để thực thi hệ thống lô-gic này.

Khi bạn thấy cuộc sống của mình bị một cậu bạn trai của con gái quấy phá, bạn sẽ không làm được gì nhiều để thoát khỏi cậu ta – ít nhất là về mặt pháp lý. Nhưng hãy khắc cốt ghi tâm điều này: ngay cả cậu nhóc dễ thương nhất cũng có thể bị ném đi như quần áo của bạn bị ném vào bụi cây vào tối thứ Bảy, vì bọn con gái mới lớn rất thất thường mà.

Một lúc nào đó, bạn sẽ phải đối mặt với một cậu nhóc thực sự muốn kết hôn với con gái bạn – rắc rối kinh khủng nhất của vấn đề mang tên “bạn trai”. Tuy nhiên, vẫn còn may là còn nhiều năm nữa chuyện đó mới xảy ra. Điều cần làm ngay bây giờ là phải cấy vào não con gái bạn ý nghĩ kẻ “lãng mạn” nào muốn cầu hôn nó cũng phải xin phép bạn trước. Chỉ bằng cách đó thì khi đến lúc ấy, bạn mới có chút quyền quyết định trong vấn đề đó. Như thế mới hợp lý. Bạn là bố cơ mà.

*Chi phí cắt cổ
khi học cao hơn*

ÔNG BỐ ĐƯỢC YÊU CẦU PHẢI THANH TOÁN CHI PHÍ CHO KÌ NGHỈ¹ 4 NĂM ĐẤT ĐỎ

Bất chấp việc báo chí vẫn luôn cảnh báo bạn từ khi con bạn còn là những đứa trẻ nhỏ rằng bạn cần phải bỏ ra ít nhất 75% thu nhập *có thể dùng được* của mình để đóng học phí đại học cho chúng sau này thì bạn vẫn thất bại trong công tác chuẩn bị tài chính khi chúng học lên cao. (Họ gọi nó là thu nhập *có thể dùng được* và bạn đã dùng nó. Thế thì có gì mà phải ngạc nhiên nhỉ?) Bạn vừa nhận được “Bảng kê chi tiết chi phí học đại học” trong thư và dù người viết ra những cái này có là ai, dường như họ cũng sở hữu đôi bàn tay giống của Stephen King² - đôi bàn tay có khả năng khiến bạn phải hét lên kinh hoàng.

“Chúng ta cần cắt giảm một vài thứ không cần thiết”, vợ bạn gợi ý.

---

¹ Với tác giả, 4 năm học đại học của con gái được coi là 4 năm đi nghỉ, không phải làm việc nhà, không phải lo lắng về cuộc sống ở gia đình.

² Stephen King (1947): Là nhà văn viết truyện kinh dị nổi tiếng khắp thế giới. Tác phẩm đầu tay của ông được viết khi ông lên 7 và được bán bản quyền khi ông 18. Ông đã giành được nhiều giải thưởng văn học, trong đó có Giải thưởng tưởng niệm O. Henry cho tác phẩm *The man in the black suit* năm 1994.

“Như protein chẳng hạn”, bạn đồng tình. “Và cả nhà ở nữa”.

“Con sẽ ngủ trong lều”, con trai bạn tình nguyên.

Có thể bạn sẽ hăng hái hơn với khoản đầu tư sắp tới nếu bạn nhìn thấy bất kì dấu hiệu nào cho thấy đại học là một phần không thể thiếu trong kế hoạch liên quan tới sự nghiệp. Có lẽ nếu con gái bạn nói “Con sẽ làm việc trong lĩnh vực quản lý rủi ro và hi vọng tới năm 30 tuổi có thể mua cho bố một căn hộ ở Hawaii”, bạn sẽ dễ dàng đổi mặt với bản đề án chi phí này mà không thấy buồn nôn. Nhưng tất cả những gì con bé có thể nói chắc về tương lai của mình là nó sẽ tham gia vào Hội nữ sinh ở trường đại học. Như thế có nghĩa là “mục tiêu cao cả” của việc đi học đại học là để tham gia vào một tổ chức xã hội, để được vui chơi.

“Em thà bị rút hết móng tay còn hơn là phải gia nhập hội nữ sinh”, cô con gái nhỏ của bạn châm chọc cô chị nó.

“Móng tay của chị được làm rất chuyên nghiệp đấy cô em ạ”, con gái lớn của bạn khoe khoang. “Móng tay được vẽ đấy”.

Có một lý do để trông chờ sự kiện con gái bạn sẽ đi học đại học, đó là bạn sẽ không phải nghe thêm những cuộc tranh luận kiểu này nữa.

Tới đúng hạn, bạn sẽ cho cô con gái của mình xem một danh sách những trường đại học tuyệt vời có thể thanh toán các chi phí theo học của học viên¹:

---

¹ Giống như ở Việt Nam, sinh viên các trường sư phạm ở Mỹ được miễn học phí.

- * **Quân đội**
- * **Không lực**
- * **Hải quân**
- * **Hàng hải**

“Ồ, con chắc mình sẽ gia nhập quân đội”, con gái bạn găm gù khi bạn liên tục nói “Tất cả những nghề con có thể chọn”.

Vợ bạn bày tỏ quan điểm của mình: “Tuyệt đối không được. Mẹ không cho phép bất kì đứa con nào của mẹ được tham gia vào bất kì trò đánh đấm nào”.

“Chúng không tham gia đánh nhau”, bạn phản đối. “Em không xem quảng cáo à? Tất cả những gì chúng làm là leo dây thừng và những việc tương tự như thế”.

“Ồi, con chắc mình sẽ leo được dây thừng đấy”, con gái bạn rít lên thích chí.

“Chị sẽ làm gãy cái móng tay đã được tô vẽ đấy”, cô con gái còn lại của bạn lên tiếng cảnh báo.

“Họ đầu tư cả nghìn đô cho việc đi học đại học đấy”, bạn giải thích. “Bố nghĩ cũng đáng để khám phá, tìm hiểu thêm, đúng không? Ít nhất chúng ta cũng có thể thỏa hiệp về điểm đó chứ?”

“Tuyệt đối không”, vợ bạn kiên quyết.

Thế là tất cả lại phụ thuộc vào bạn: không những phải chi trả toàn bộ chi phí đắt đỏ cho sự nghiệp học hành-không-có-mục-tiêu-cuối này, mà bạn còn phải làm mọi việc để có thể đảm bảo chắc chắn con gái bạn được đi học đại học.

Hai cách tiếp cận để vào được đại học

Để con gái bạn có thể đi học đại học, cần phải thực hiện 3 việc. Cả 3 việc này đều cần có sự tham gia không ngừng nghỉ của ông bố: (a) con bé cần phải đạt được điểm tương đối trong kì thi SAT¹, (b) con bé cần ứng tuyển/nộp đơn vào một trường đại học nào đó và (c) con bé cần phải tốt nghiệp cấp 3. Dưới đây là sự khác biệt trong cách tiếp cận 3 mục tiêu này của ông bố và cô con gái tuổi teen:

---

¹ SAT (Scholastic Aptitude/Assessment Test): Là kỳ thi quan trọng để đánh giá kiến thức tự nhiên và xã hội, đánh giá trình độ thí sinh đầu vào của chương trình cử nhân. Điểm thi SAT thường được các đại học Hoa Kỳ sử dụng làm một trong những căn cứ thiết yếu để xét tuyển sinh viên đại học và xét cấp học bổng vì qua SAT sẽ đánh giá được kỹ năng học tập cần thiết mà sinh viên đại học cần có bao gồm kỹ năng đọc tài liệu có hiệu quả, khả năng suy luận tính toán và giải các bài toán, vốn từ vựng phong phú và khả năng hiểu và phán đoán được các từ ngữ mới theo ngữ cảnh.

Hoạt động

Đạt điểm có thể chấp nhận được trong kì thi SAT

Cách của ông bố

---

1. Mua vài cuốn sách hướng dẫn học.
2. Dành 6 tuần để nghiền ngẫm những cuốn hướng dẫn đó.
3. Biến tất cả những bữa ăn tối thành chương trình trò chơi truyền hình, đưa ra những câu hỏi về ngữ pháp và hình học, thưởng điểm cho câu trả lời đúng.
4. Viết câu hỏi mẫu lên những tấm thẻ và chủ tâm rải chúng ở khắp nhà.

Cách của cô con gái

---

1. Không quan tâm tới những cuốn sách hướng dẫn.
2. Từ chối tham gia trò chơi trong bữa tối.
3. Phớt lờ những tấm thẻ.
4. Coi bố như không tồn tại.
5. Tối trước ngày thi, thức tới 2 giờ sáng để khóc lóc với một đứa bạn bị người yêu "đá".
6. Ngủ nướng trong buổi sáng phải thi SAT.
7. Không muốn nói cho ông bố nghe về việc đã làm bài thi như thế nào.

Hoạt động

Ứng tuyển/Nộp đơn vào trường đại học

Cách của ông bố

---

1. Đặt mua 120 catalog của các trường đại học.
2. Phân loại trường theo chi phí.
3. Lưu tài liệu của mỗi trường vào một tập kẹp tài liệu, ghi lại những yếu tố quan trọng đã được chọn lựa kĩ ở mặt ngoài tập tài liệu.
4. Sắp xếp các trường theo mức độ quan tâm và bỏ ra xem hàng ngày, thậm chí là hàng giờ.
5. Nộp đơn vào tất cả những trường không yêu cầu đóng phí dự tuyển.
6. Sưu tầm danh sách những sinh viên nổi tiếng của mỗi trường. Điều tra thành tích học tập của từng trường. Cân nhắc những nhân tố như chi phí, tiềm lực tài chính, tuổi đời của trang thiết bị, chi phí, danh tiếng, chi phí và chi phí.

Cách tiếp cận của cô con gái

---

1. Bỏ qua tất cả 120 catalog.
2. Tìm hiểu xem những đứa bạn thân nộp đơn vào trường nào và cũng nộp đơn vào trường đó.
3. Chọn trường có khuôn viên đẹp nhất, ở gần (a) bãi biển, (b) khu trượt tuyết hoặc (c) công viên Disney.

Hoạt động

Tốt nghiệp

Cách của ông bố

---

1. Thúc ép con gái dành thêm thời gian để học những môn còn yếu – những môn văn hóa.
2. Yêu cầu báo cáo hàng ngày về tiến bộ trong môn học còn yếu.
3. Thảo luận không ngừng về vấn đề nâng cao thành tích (học tập).

Cách của cô con gái

---

1. Phớt lờ ông bố.
2. Tối nào cũng gọi điện cho Heather, Amanda, Margi và Brooke, nói chuyện hàng giờ liền về đủ mọi thứ, chỉ trừ chuyện trường lớp.
3. Bỏ qua mọi bài tập về nhà và những bài kiểm tra quan trọng.
4. Dù không hề nỗ lực, nhưng chẳng hiểu bằng cách nào vẫn có thể thi qua được.

Chuẩn bị cho kì thi SAT

Khi tài liệu hướng dẫn ôn thi SAT đầu tiên được gửi tới nhà, bạn sẽ thấy nó dày như cuốn hướng dẫn bảo dưỡng tàu con thoi vậy. Bạn không thể cưỡng lại ham muốn được mở nó ra. Trước khi con gái bạn về tới nhà, bạn đã chuẩn bị sẵn một loạt những câu hỏi để luyện tập cùng nó. Sẽ thú vị lắm đây!

“Một câu hỏi về phần trăm tích lũy thì sao nhỉ?”, bạn chào cô con gái yêu quý bằng một câu hỏi khi con bé bước vào cửa.

Con bé lao bổ tới chiếc điện thoại, nhìn bạn như thể bạn đã hóa điên vậy. Có lẽ đó là cách kì cục để khởi đầu một cuộc đối thoại, nhưng bạn vẫn tiếp tục. “Giả sử con mua 2 món đồ giảm giá ở khu phố mua sắm”.

Đó đúng là điều con bé quan tâm. “Bố cứ nói đi”, con bé cần trọng để nghị.

“Món đầu tiên có giá là 25 đôla, nhưng được giảm giá 50%”, bạn tiếp tục. “Món thứ hai được giảm 25%. Con hãy tính xem giá của món đồ thứ hai khi chưa giảm giá là bao nhiêu để tiết kiệm được 100% giá khi chưa giảm của món đồ thứ nhất?” Bạn đọc nhẩm lại câu hỏi một lần nữa. Điều đó có làm cho câu hỏi trở nên rõ nghĩa hơn chút nào không?

“Chờ chút đã bố. Có thể tiết kiệm được 100% ấy ạ?”, con bé thắc mắc.

“Đúng thế. Tổng số tiền tiết kiệm được từ cả hai món đồ phải bằng giá món hàng thứ hai khi chưa giảm giá”.

“Hơ, rõ ràng đây là một trò bịp bợm”.

“Con có thể nói to hơn không?”

“Nếu có cái gì rẻ thế, chắc chắn nó là đồ lỗi mốt từ đời nào rồi”.

“Chỉ là giả sử thôi”.

“Thôi được rồi”, con bé nhún vai. “25 đôla?”

Bạn thấy có vẻ đúng, nhưng khi nhìn vào đáp án, bạn liền lắc đầu và tuyên bố “Sai!”.

“Sao cũng được ạ”.

“Nhớ là con đã tiết kiệm được 12 đô 50 xu khi mua món đồ thứ nhất rồi”.

“Chuyện đó không bao giờ xảy ra trong cuộc sống thật”.

“Chắc chắn là có!”

“Hờ hờ, thế thì con sẽ trả lại những món đồ đồ”, con bé vội ngắt lời tôi. “Người ta sẽ không bắt bố làm toán khi bố đi mua hàng đâu. Họ có nhân viên thu ngân mà”.

“Câu trả lời là giá khi chưa giảm của món đồ thứ hai phải là 50 đôla”, bạn trình trọng thông báo với con bé. Bạn hi vọng con bé sẽ chấp nhận câu trả lời này, vì bạn không chắc mình có thể giải thích nếu con bé thắc mắc.

“Sao cũng được ạ”.

“Giờ làm bài lịch sử nào!”

“Ôi, con không trả lời câu hỏi lịch sử đâu!”

“Trận chiến Gettysburg diễn ra ở đâu?”, bạn đọc câu hỏi. “Bố cho con một gợi ý nhé, nơi đó bắt đầu bằng một chữ G”.

“Con phản đối mọi cuộc chiến tranh và sẽ từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan tới việc giết chóc loài người”.

“Từ đó vẫn với “Betty’s Slurg”, bạn tiếp tục gợi ý.

“Con về phòng đây”.

“Này, thế Gettysburg thì sao?”, bạn hỏi. “Có quen không?”

“Bố thôi đi!”

“Thế trận Bulge thì sao? Trận đó diễn ra ở đâu? Gợi ý, trận chiến này không diễn ra ở nơi có tên là Bulge”.

“Không có câu hỏi lịch sử trong kì thi SAT”, con bé khẳng định.

“Ha! Thế thì hãy xem cái này đây!”, bạn đáp trả. Con bé đứng khoanh tay khi bạn đưa cuốn hướng dẫn ôn luyện về phía nó, cổ tay bạn oằn xuống dưới sức nặng của cuốn sách. “Ồ trong này đây!”, bạn tuyên bố. Khi bạn đưa mắt lên nhìn con bé bạn ngay lập tức bắt gặp vẻ mặt đắc thắng của nó.

“Con đã nói với bố rồi”.

“Rõ ràng đây là một cuốn hướng dẫn còn thiếu sót”.

“Bố, thầy giáo con đã bảo là họ không hỏi về lịch sử rồi mà”.

Sao lại thế được? Chẳng lẽ đã tới thời điểm xã hội lại coi cuộc Nội chiến không quan trọng bằng việc buôn bán sao? Bạn lắc đầu. Bạn chắc chắn một điều là khi bạn tham gia, kì thi SAT tràn ngập những câu hỏi về lịch sử.

Rõ ràng là kì thi SAT thời của bạn khó hơn thời nay nhiều.

Bài luận đầu vào – Sự tra tấn cho cả gia đình

Dù tuyên bố đó là “một ngày thứ Bảy lãng phí nhất mà con từng biết”, con gái bạn vẫn xoay sở để hoàn thành được nhiệm vụ trong kì thi SAT. Giờ là lúc thực hiện bước thứ hai: viết một bài luận gửi một trường đại học nào đó. Khi nhận ra vấn đề không phải đơn giản là bạn gửi đi một ít tiền và một tờ mẫu nhỏ xíu, con bé liền nổi giận với bạn. “Sao con lại phải trả lời tất cả những câu hỏi này?”, nó bực tức gào lên.

Và nó càng điên hơn khi biết mình phải viết một bài luận đầu vào. “Những người đó không biết là con còn có nhiều thứ hay hơn để làm à?”, nó than vãn. Một bài luận yêu cầu con bé viết về những thứ nó thích đọc.

“Bố nghĩ là con nên gạt những cuốn tạp chí kiểu *Sành điệu* sang một bên”, bạn đưa ra một lời khuyên có ích. “Có lẽ họ sẽ trông chờ con nhắc tới những cuốn sách”.

“Con không có thời gian đọc sách con là học sinh cuối cấp mà!”

Câu giải thích của con bé khiến bạn nản lòng tới mức chả buồn nói lại gì.

Một trường lại yêu cầu con bé viết đôi chút về văn phong của chính nó, “Viết một bài luận với chủ đề: Cách viết một bài luận

giống như vẽ một bức tranh để thể hiện cách bạn vẽ”, con bé như muốn nổi điên lên.

“Con luôn còn một lựa chọn khác, đó là theo đuổi một nghề nào đó trong ngành dịch vụ thực phẩm”, bạn nhắc con bé. “Không ai bắt con phải vào đại học cả”.

Vợ bạn nhìn bạn đe dọa, nhưng rõ ràng là bạn là một bậc thầy tâm lý, vì con gái bạn cuối cùng cũng đã ngậm miệng và bắt đầu chuyên tâm vào bài luận của nó. Điều này đồng nghĩa với việc tất cả mọi người trong nhà đều phải trật tự. “Bố làm ơn trật tự được không, con đang phải viết bài luận đây này!”, nó quát ầm lên với bất kì một tiếng động nào dù là nhỏ nhất. “Bố không biết nó khó như thế nào đâu!”

Nếu chỉ đi lại rón rén trong vài ngày mà có thể tổng nó ra khỏi nhà được, mọi người trong gia đình đều thấy đáng để thử.

Cận ngày tốt nghiệp: Trượt dốc không phanh

“Bệnh rã đám” là từ được dùng để miêu tả thái độ của học sinh lớp 12 với việc học trong những tháng cuối cùng của năm học. Nó là từ ghép của hai từ “bệnh” và “rã đám”. Thế có nghĩa là bạn đang sống cùng với những học sinh cuối cấp rệu rã, uể oải, không còn thấy

cần phải mở sách ra nữa và điều này chắc chắn khiến bạn muốn phát “bệnh”. “Chẳng có gì liên quan cả”, con bé thờ dài, trợn mắt lên. “Con sẽ chẳng dùng được những thứ này trong thế giới thực”.

“Thứ gì? Toán? Tiếng Anh? Thế con định làm gì hả trời?”, bạn hỏi lại.

“Con vẫn chưa biết, nhưng chắc chắn nó sẽ không liên quan tới Toán hay Tiếng Anh”, con bé quả quyết.

“Có lẽ con nên cầm cái biển ghi “Slow” (Đi chậm lại!) đứng ở giữa đường ấy”, bạn nhiệt tình gợi ý. “Ồ, chờ đã, từ “Slow” cũng là tiếng Anh”.

“Con có thể làm việc đó khi con lớn không, bố?”, con trai tôi háo hức hỏi. “Con vẫn luôn muốn làm việc đó”.

Cuối cùng, dù không có bằng chứng cụ thể nào và bất chấp những phỏng đoán kinh khủng của bạn, con gái bạn vẫn đỗ tốt nghiệp. Đó là một quá trình tốn nhiều nước mắt. Mọi người bắt đầu ôm chầm lấy nhau cứ như thể vừa mới có một trận động đất và một lũ tuổi teen tràn vào nhà bạn như thể một bầy châu chấu tấn công nguồn lương thực nhà bạn và phá hoại giấc ngủ của bạn.

Lễ trao bằng tốt nghiệp được bắt đầu bằng một loạt những bài phát biểu nhằm chán tới mức gây buồn ngủ - giống y chang những bài phát biểu trong buổi lễ trao bằng tốt nghiệp của bạn.

Khi chiến đấu với tiếng nhạc REM¹, bạn được chiêm ngưỡng một đoàn những người lạ vô cùng nhàm chán, tất cả đều ăn vận một cách kì cục, tạo thành một hàng dài như một dàn kiến được đào tạo bài bản để tìm và tha mồi, lên nhận bằng và trở về chỗ ngồi của mình. Bốn tiếng trong buổi lễ đó, bạn cứ băn khoăn có đáng để khơi mào một cuộc chiến với thằng nhóc ngồi đằng sau hai cha con bạn để cả hai cha con cùng bị đuổi cổ ra khỏi đó không.

Cuối cùng cũng tới thời khắc quan trọng của cả buổi lễ: tới lượt con gái bạn lên nhận bằng. Bạn nhìn qua máy quay phim khi con bé bước lên bậc, nhận tấm bằng (tới tận lúc này, bạn vẫn nghĩ tới khả năng ông hiệu trưởng sẽ lắc đầu và nói “Thấy rất tiếc, nhưng em phải chăm học hơn nữa, đúng như lời bố em nói”) và biến mất sau sân khấu.

Thế là con bé cũng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của bạn. Cuối cùng, con bé cũng đã tốt nghiệp cấp 3, cũng đã đủ 18 tuổi. Điều đó đồng nghĩa với việc sẽ chẳng còn nguyên tắc nào được đem ra áp dụng với nó nữa. “Con sẽ vào đại học”, con bé nổi điên lên khi bạn nói với nó rằng nếu nó muốn sống trong nhà của bạn nó cần phải làm như bạn nói. “Con không thể tin được là bố vẫn còn nghĩ con phải tuân thủ giờ giới nghiêm”.

---

¹ REM: Ban nhạc rock được thành lập ở Athens, bang Georgia, Hoa Kỳ năm 1980 với các thành viên Michael Stipe (giọng ca chính), Peter Dinklage (ghi-ta), Mike Mills (ghi-ta bass) và Bill Berry (trống và bộ gõ).

Lại thêm một mối bất hòa lớn nữa giữa bạn và con bé trong vấn đề sử dụng ba tháng rảnh rỗi tới. Hiển nhiên là bạn và con bé có những ý kiến trái chiều về vấn đề này.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp 3 là quãng thời gian tuyệt vời trong cuộc đời trẻ mới lớn. Đó là một cơ hội tuy nhỏ nhưng hào phóng để tiết kiệm tiền đi học đại học. Nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Như lời con gái tôi nói thì giờ nó đang tận hưởng “kì nghỉ hè cuối cùng mà con không phải làm việc”.

“Ý con là gì khi nói con không phải làm việc? Ai nói là con không phải làm việc?”, bạn hỏi.

“Bố nghĩ chuyện đó đơn giản lắm à?”, con bé kêu khóc. “Đó là những người bạn tốt nhất của con trên thế giới này và con sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại các bạn ấy nữa”.

Nếu bạn nói cho con bé biết chuyện này thật lố bịch, rằng con bé sẽ học đại học cùng với một nửa trong số đám bạn ấy – nó và Heather đã thể là sẽ vào cùng một Hội nữ sinh – tất cả mọi người trong gia đình sẽ cho rằng bạn là một người nhỏ nhen.

“Con cần mượn một ít tiền. Chúng con có một bữa tiệc chia tay ở nhà Margi tối nay”, con bé nói với bạn. Trong trường hợp này, “mượn” cũng có nghĩa là “mất”.

“Chẳng phải con mới có một bữa tiệc chia tay tối qua sao?”

“Đó là ở nhà Amanda mà”.

“Nhưng chẳng phải vẫn với những người đó sao? Con có thực sự hiểu được nghĩa của từ “chia tay” không thế? Nó có nghĩa là “Minh sẽ không gặp bạn trong một thời gian dài, thế nên, tạm biệt bạn nhé”. Con không thể cứ mỗi tối lại nói lời chia tay với một người, trong suốt một tháng được”.

Con gái bạn bắt đầu rơm rớm nước mắt. “Bố không được nói thế. Không thể “một thời gian dài” được. Đó là những người quan trọng nhất trong cuộc đời con. Con sẽ còn gặp lại các bạn mình. Chắc chắn con sẽ gặp mà!”

“Bố cũng biết là con sẽ. Con sẽ lại gặp chúng vào tối mai khi con có một bữa tiệc chia tay khác”, bạn nói.

Vợ bạn nhìn bạn với ánh mắt hình viên đạn. Nhận ra mình đã thất bại, bạn đành phải rút ví ra. “Đây là những đồng tiền tốt nhất trong đời bố và bố sẽ không bao giờ được nhìn thấy chúng nữa”, bạn tuyên bố, giọng bi thảm. Nhưng chẳng có ai cười.

Chúc mừng! Chiến dịch bòn rút tiền bắt đầu

Con gái bạn thích thú với tờ giấy báo trúng tuyển đại học y như với bảng miêu tả một ngày làm việc của bạn vậy. Bạn đã lo lắng kiểm tra thùng thư mỗi ngày, khó chịu vì không nhận được bất kì phản hồi nào từ trường con bé đã chọn, cho tới khi con bé bất ngờ thông báo rằng nó đã nhận được giấy báo trúng tuyển từ hai tuần trước qua thư điện tử.

Lời chúc mừng của bạn chỉ nhận được một cái nhún vai – hiển nhiên là Heather cũng đã được nhận vào trường đó, nhưng với Burke mọi chuyện có vẻ không được triển vọng cho lắm. Heather sẽ không theo học trường đó nếu khi vào học lại không có người để chia tay, còn con gái bạn lại không chịu đi học ở đó nếu không có Heather.

Trong khi đó, trường đại học đó (hoàn toàn không hay biết gì về vấn đề rung chuyển trái đất này) đã bắt đầu yêu cầu đóng tiền. Rất nhiều tiền. Bạn kêu gọi hỗ trợ tài chính và một chiếc phong bì từ Phòng Hỗ Trợ Sinh Viên được gửi tới khiến bạn khắp khởi hi vọng, chỉ có điều khi bạn mở ra, bạn mới biết sự “hỗ trợ” duy nhất mà bạn có thể nhận được là một khoản “vay”. Bạn đã cố tránh xa khỏi những khoản “làm phúc” này từ các công ty tín dụng nhiều năm nay, nhưng bạn chợt đau khổ nhận ra sẽ khó lòng hoàn thành được ước nguyện cả đời của bạn là được nhìn thấy Heather, Burke và con gái bạn bước chân vào giảng đường đại học nếu không hỏi mượn một số tiền.

Để có được khoản “hỗ trợ” này, đầu tiên bạn cần phải đáp ứng đủ các điều kiện và nhà trường đã nhiệt tình giúp đỡ bạn bằng cách cung cấp cho bạn một tờ khai mẫu.

Đủ tư cách vay tiền học đại học

Giúp cha mẹ có thể dễ dàng thanh toán các chi phí học đại học sau khi con đã tốt nghiệp trung học.

- Bước 1:   Kê khai thu nhập hàng năm của bạn .....
đôla
- Bước 2:   *Gửi bản kê đó cho chúng tôi*
- Bước 3:   Cho biết giá trị thanh toán của tổng tài sản trong gia .....
đình bạn .....
đôla
- Bước 4:   *Gửi con số đó cho chúng tôi*
- Bước 5:   Xác định tổng lượng tiền CHƯA SỬ DỤNG từ tất cả .....
các thẻ tín dụng của bạn .....
đôla
- Bước 6:   *Gửi con số đó cho chúng tôi*
- Bước 7:   Xin chúc mừng! Bạn đủ điều kiện để vay tiền cho
con học đại học. Vui lòng kí vào tài liệu đính kèm
“Hợp đồng ghi nợ suốt đời” và cam kết “Tôi sẽ không
bao giờ có thể nghỉ nghỉ hưu”
- Bước 8:   *Xin gửi lại những tài liệu đó cho chúng tôi.*

Thật tuyệt vì bạn đã đăng kí vay tiền, vì bạn sẽ nhanh chóng phát hiện ra học lên cao là vấn đề của phòng trọ, của cơm tháng, của học phí và một loạt những khoản chi mà bạn chưa bao giờ được nghe nói tới.

ĐẠI HỌC XA HOA

Ông Cameron kính mến,

Xin vui lòng gửi tờ séc mệnh giá 785 đôla cho các khoản chi phí sau của tân sinh viên:

80 đôla	Phí tham gia sự kiện đặc biệt
80 đôla	Phí không tham gia sự kiện đặc biệt
125 đôla	Phí dùng quá (lường trước)
200 đôla	Phí thiết kế biển “Cắm chó”
100 đôla	Phí thiết kế biển “Trừ nhìn mắt chó”
100 đôla	Phí vất bữa bãi đồ không tái chế được
100 đôla	Phí không vất bữa bãi đồ không tái chế được
100 đôla	Phí chuyển séc của ông để thanh toán các khoản phí này

Thân ái,

Trưởng phòng Chi tiêu

Ông chưa bao giờ nghe nói tới

Cuối cùng, khi Burke được nhận vào trường, bạn đã trông chờ nhận được một lá thư chúc mừng, nhưng có lẽ các máy tính ở trường còn bận gửi các thông báo về những vấn đề “nặng kị” khác cho bạn, chẳng hạn như thông báo khi nào bạn sẽ trở thành thành viên của

Hội Phụ Huynh La Hét – hội những ông bố tham dự sự kiện thể thao của trường đại học và la hét. Chỉ mất 500 đô là có thể trở thành thành viên của hội này – một tiến bộ mà từ trước tới nay bạn vẫn cho rằng vào một thời điểm nào đó, đó sẽ là điều hiển nhiên.

Trong khi đó, bạn còn đang phải vật lộn với những vấn đề của chính mình. Bạn thấy mình thảo một bức thư gửi tới trường với hi vọng vấn đề của mình sẽ được giải quyết. Họ hồi âm cho bạn ngay lập tức.

ĐẠI HỌC XA HOA

Ông Cameron kính mến,

Câu trả lời cho câu hỏi của ông là “Không”, không phải “ai ở trường đại học cũng có một chiếc ô tô” như con gái ông nói đâu. Chỉ những sinh viên thực sự được cha mẹ yêu quý mới có ô tô khi đi học đại học thôi.

Nếu ông có thêm bất cứ thắc mắc nào, xin đừng ngại liên lạc với tôi.

Chân thành,

Trưởng phòng Lo lắng hoảng sợ một phút trước

Tối trường

Thời gian đếm ngược tới ngày nhập học bắt đầu khoảng một tuần trước ngày khởi hành thật sự và được tính bằng hoạt động nhộn nhịp mua sắm. Hiển nhiên là học lên cao hơn cũng đồng nghĩa với việc phải có thêm tủ đựng quần áo. Nhìn tờ hóa đơn *vừa mới* thanh toán, bạn có cảm giác như mình *vừa mới* bị cướp và có để cập tới một vài lo lắng của bạn đối với vấn đề phá sản và chết đói, nhưng những gì bạn nhận lại hoặc chỉ là sự phớt lờ, hoặc là những cái cau mày cho rằng bạn quá keo kiệt.

Tất nhiên bạn là người phải chất đồ lên xe. Khi thực hiện trọng trách đó, bạn thấy vô cùng ngạc nhiên vì những gì mới được mua: một thùng bánh granola¹; không biết bao nhiêu là bông lấy dáy tai (với số lượng nhiều như thế này, con bé không chỉ đủ dùng cho cả 4 năm học, mà còn có thể dùng cho cả 7 năm nếu học trường Y); vô số hộp kem xoa, dưỡng và mỡ bôi trơn (có thể chất đầy một bốn tấm và nếu đổ ra, con bé có thể bơi trong đó được).

Cuộc hành trình khiến bạn rút ra kết luận thật mừng vì người ta đã tạo ra từ “vui buồn thất thường” để bạn có cái mà miêu tả cuộc tán gẫu của cô con gái bạn. Con bé và mẹ nó đang tính toán cần phải mua những gì. “Rèm cửa”, hai mẹ con quyết định. “Phải

¹ Một loại đồ ăn nhanh phổ biến ở Nam Mỹ, bao gồm yến mạch, quả hạch, mật ong, đôi khi có cả gạo.

có cái gì đó treo trên tường. Cây cảnh. Ôi, thế còn máy hút bụi cầm tay thì sao?”

“Bông lấy dây tai thì sao?”, bạn hỏi, giọng câu kinh. Và bạn bị phớt lờ.

“Ôi-Chúa-ơ, Mẹ! Con vẫn chưa có giá sách”, con gái bạn gào ầm lên.

“Ghi lại đi con”, vợ bạn giục.

“Được rồi ạ. Rèm cửa. Giá sách. Lò sưởi gas. Một trong những quả bóng đèn sân khấu này cần được lắp lên sàn nhảy disco. Thảm da gấu. Zamboni¹”, con bé lẩm nhẩm, mỗi từ con bé liệt kê ra lại được vợ tôi gật đầu tán thưởng.

Nhưng khi phía trước bắt đầu xuất hiện hình ảnh ngôi trường, con bé liền im bặt. Dù trước đây đã từng nhìn thấy, nhưng có vẻ như với một tân sinh viên (không phải một người trọ mới) như nó, ý nghĩ phải sống vài năm tới ở đây mà không có gia đình dường như đã giảm sự hào hứng của con bé đi một chút.

Căn phòng của con bé trông khá đơn sơ. Rõ ràng có thể thấy người thiết kế nơi này hẳn đã có lúc định dùng nó để làm nơi trú ẩn tránh bom. Những bức tường loang lổ quả thật là một sự đánh

---

¹ Zamboni: Tên thương hiệu một loại máy được dùng để làm lại bề mặt của sân trượt băng. Thực tế, tên máy này đã được khái quát hóa, trở thành danh từ chung chỉ những loại máy làm lại mặt sân trượt băng.

đổ với bất kỳ ai có ý định treo lên đó một tác phẩm nghệ thuật – bạn đã từng nghĩ vợ bạn sẽ ra ngoài và đem về một bức tranh của Monet¹. Căn phòng này chỉ khác với phòng giam tù nhân ở một điểm duy nhất, đó là, cửa sổ không có nhiều song sắt. Bạn không chắc mình cảm thấy như thế nào về điều đó. Bạn thấy khó chịu với sự hiện diện ở khắp mọi nơi trong hành lang của bọn con trai – bạn biết đây là kí túc xá nữ, nhưng như thế có nghĩa là phải có nam sao?

Vợ bạn cầm tờ danh sách, chụp lấy chìa khóa xe và chạy vội ra ngoài tìm một cửa hàng, vừa đi vừa lẩm bẩm cái gì như là “trang trí nơi này”. Bạn đưa ra gợi ý, có lẽ con gái bạn nên sống trong căn phòng này một thời gian, rồi cần gì thì mua nấy, nhưng gợi ý của bạn đã bị phớt lờ.

Đã đến lúc làm thủ tục đăng kí. Cô con gái bé nhỏ cứng đầu vẫn thường mất 2 tiếng đồng hồ để buộc dây giày vì không muốn ai giúp giờ lại có vẻ lưỡng lự khi phải xa bạn. Không chạm vào bạn nhưng con bé lại bám dính lấy bạn. “Đăng kí ở kia”, bạn chỉ.

“Con biết rồi”, con bé cầu nhàu. Bạn làm công tác tổng kết trong náo về số nợ bạn đã vay để con bé có thể đến được nơi này và rút ra kết luận hành động thù địch đó của con bé quả là đã bị đặt nhầm chỗ. Nhưng liếc thấy sự căng thẳng trên gương mặt con bé, bạn quyết định tạm thời không trách mắng gì – bạn chắc chắn sau này mình sẽ còn nhiều cơ hội để trách mắng nó.

¹ Claude Monet (1840-1926): họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng tạo ra trường phái Ấn tượng.

“Đến nơi rồi. Chúng ta xếp hàng nào”, bạn nói.

Con bé túm lấy bạn. “Không! Bố đứng đây! Con sẽ tự làm”.

“Nhưng...”

“Đứng... đây!”, nó rít lên qua kẽ răng nghiêng chặt. Rồi, thu hết can đảm, con bé tiến vào hàng người đứng chờ.

Bạn nhìn quanh để kiểm người phàn nàn và nhìn thấy một nhóm những ông bố trong những bộ trang phục đáng bỏ đi đang đứng gần đó. Bạn tiến tới và gật đầu chào họ.

“Con bé nói nó muốn tự làm”, bạn giải thích. Tất cả cùng cười buồn.

“Tôi như muốn nổ tung ra khi mang chiếc ghế bành hiệu Stratolounger của con gái vào phòng cho nó”, một ông bố than phiền.

“Con trai tôi lấy chiếc ti vi”, một ông khác lên tiếng.

“Tôi vừa gặp bạn ở cùng phòng với con gái tôi và tôi không thể nói nó thuộc cái giống gì”.

“Sao họ lại gọi đó là khoản vay *sinh viên* khi mà người phải kí là ông bố nhỉ?”

“Bốn năm gắn với câu lạc bộ bóng đá, thế mà giờ con bé thậm chí còn không muốn xin học bổng. Nó nói nó *chán ngấy* bóng đá rồi”.

“Chiếc xe đạp của con trai tôi còn đắt hơn cả chiếc ô tô của tôi”.

“Vợ tôi vừa đi mua sắm để trang trí cho căn phòng”, bạn chia sẻ với họ.

Tất cả họ đều gật đầu.

“Vợ tôi cũng thế. Cũng đi mua sắm”, ông bố “muốn nổ tung” nói.

“Mua sắm”, tất cả họ đều tán đồng.

Con gái bạn xuất hiện bên cạnh khuỷu tay bạn. “Bố! Con cần 200 đô đặt cọc cho thư viện!”. Nó có vẻ nổi giận với bạn vì nó phải hỏi xin bạn tiền. Bạn viết séc và nó giật ngay lấy tờ séc ở tay bạn.

Tới lần thứ ba con bé quay lại xin tiền bạn, bạn đã quyết định “Bố sẽ đi cùng con”. Bạn quả quyết.

Mặt con bé tái nhợt. “Nhưng bố...”

“Hoặc bố sẽ đứng cạnh con, hoặc sẽ không có thêm sự giúp đỡ nào từ bố cả. Không thêm tờ séc nào! Không thêm tiền cho phí trông giữ thuyền hoặc phí tắm cho chó, phí căn chỉnh gương hay bất cứ thứ gì mà những kẻ hút máu này muốn! Hoặc con tự mình xoay sở, hoặc bố đứng cạnh con. Con chọn đi!”

Con bé cắn môi, chấp nhận cho bạn đứng xếp hàng cạnh nó. Điều bộ của nó trở nên lúng túng, rõ ràng là muốn thông báo cho cả thế giới biết rằng nó không hề biết bạn và xem bạn như người vô

hình. Bạn dang tay và trước sự ngạc nhiên của con bé, bạn quàng tay lên vai nó (chắc hẳn đôi vai ấy cảm nhận được sự hiện hữu của bạn). “Hoặc với bố hoặc một mình”, bạn nhắc lại.

Nhóm những ông bố gật đầu tán thưởng.

Tối cuối buổi chiều ngày hôm đó, cuốn séc của bạn đã được xé tới trang cuối cùng. Bạn dự tính một trong những nhiệm vụ đầu tiên khi quay trở về nhà là bạn sẽ gọi điện cho ngân hàng và thương lượng với họ bạn sẽ đầu hàng.

Tạm biệt

Khi đưa cô còn gái lớn tới trường đại học, tôi đã quá tập trung vào công tác hậu cần, tức là công tác vận chuyển đồ đạc của nó. Lúc đó tôi chưa thực sự ý thức điều tôi đang thực sự làm lúc đó: đưa nó ra khỏi cuộc đời tôi và để nó bước vào phần đầu cuộc đời của chính nó. Sau gần nửa thập kỉ lượn lờ quanh nhà vào buổi tối bản khoản không hiểu con bé đang ở đâu, đang làm gì và đang làm gì với ai, giờ chúng tôi đã có thể bước vào một giai đoạn mới, giai đoạn mà chúng tôi sẽ không bao giờ biết được những điều đó nữa. Không lệnh giới nghiêm, không còn cách nào để chất vấn và đánh trượt bạn trai của con bé, không còn cơ hội để đưa ra những lời chỉ trích mang tính xây dựng khi cần thiết (theo quan điểm của tôi, sự cần thiết này là luôn luôn).

Đưa mắt nhìn con gái, tôi thấy cô con gái bé bỏng của mình trong vóc dáng một thiếu nữ, cao lớn, mạnh mẽ nhưng vẫn chưa hoàn thiện, chưa sẵn sàng. Mà cũng có thể chính tôi mới là người chưa sẵn sàng – Tôi cảm thấy không chắc chắn khi con bé đi cùng chúng tôi ra bãi đậu xe để tạm biệt chúng tôi thêm một lần nữa. Sao lại có thể coi là tự nhiên được khi lái xe đưa con gái tới nơi hoàn toàn xa lạ này, viết 50 tờ séc rồi lái xe đi, để con bé lại với những người lạ chẳng chia sẻ gì với mình ngoại trừ nỗi đau bị rút ruột tài khoản ngân hàng? Cả cuộc đời con bé, tôi đã ra sức bảo vệ nó khỏi những điều có hại, dù rằng tôi có cảm giác tôi vẫn chưa hoàn thành thật tốt công việc đó.

Tôi cố cho con bé một vài lời khuyên vội vàng. “Nhớ đi thử tới các lớp học trước buổi học đầu tiên”, tôi nói với con bé, “Tính xem phải mất bao lâu con mới đi được tới đó. Nhớ là dù có chuyện gì sáng nào cũng phải dậy và ăn sáng đấy”. Đây là những việc mà bản thân tôi chưa bao giờ thực hiện.

Con bé gật đầu, có vẻ biết ơn (ấy là tôi nghĩ thế), không phải vì những lời căn dặn của tôi (dù sao thì những lời này cũng bị nó bỏ ngoài tai ngay thôi), mà vì bản thân hành động (sắp rời đi) của chúng tôi – một nghi lễ quen thuộc đối với con bé để nó lao vào một kinh nghiệm hoàn toàn mới mẻ.

Và rồi chúng tôi cũng đến bên chiếc xe. Vợ tôi ôm chầm lấy con bé và nức nở cứ như thể con gái chúng tôi chuẩn bị lên thuyền rong ruổi tới một Thế giới mới vậy.

“Nhớ viết thư cho mẹ nhé”, vợ tôi dặn con bé.

“Con sẽ viết”, con bé trả lời.

“Nhớ gọi điện nhé con yêu”.

“Con sẽ gọi mà”.

“Nhớ học nghe con”, tôi nói. Không một lời đáp lại.

Khi đến lượt mình, tôi kéo con bé vào lòng và cố giữ cho mắt mình không ướt. Những lời tôi muốn nói không thể tìm được cách để thoát ra khỏi cái cổ họng bị nghẹn ứ của tôi và khi tôi cảm nhận được làn môi con bé trên má mình, tôi đã phải quay mặt đi.

Tôi đã cố xoay sở để nói được điều gì đó, tôi nghĩ vậy, trước khi lặng điếng người trượt vào hàng ghế trước và khởi động chiếc xe tải nhỏ. Cái vẫy tay khe khẽ của cô con gái nhỏ với tôi còn khó khăn hơn cái ôm vừa rồi – cái vẫy tay ngập ngừng, xen chút cảm giác trấn an từ những ngón tay nhỏ xinh. Tôi nhớ lại hình ảnh con bé vẫy tay chào tôi từ cửa sổ khi tôi đi làm vào buổi sáng, khi đó, con bé không phải đứa con đầu, mà là đứa con duy nhất của tôi.

Con bé đứng ở bãi đậu xe, nhìn theo chúng tôi khi chúng tôi từ từ lái xe ra đường. Tôi không rời mắt khỏi gương chiếu hậu, nhìn hình con gái mình cứ nhỏ dần, nhỏ dần so với khuôn viên trường rộng lớn sau lưng nó, cho tới khi nó chỉ còn là một cái chấm cô độc, cô độc tới mức tất cả những gì tôi có thể làm là lái xe lòng vòng để biết chắc con bé vẫn còn ở đó.

Tôi ổn định chỗ ngồi trong xe, mỉm cười với vợ để cô ấy không nghĩ là tôi đang khóc và cố gắng để không sưng người vì sự yên lặng lạ lùng do sự vắng mặt của cô con gái để lại trong xe.

Tôi và vợ không nói gì mấy trên đường về nhà. Dù tổ ấm của chúng tôi không hoàn toàn trống trải khi chúng tôi quay trở về, nhưng chúng tôi đã bước sang một giai đoạn mới của cuộc đời – giai đoạn bắt đầu để những chú chim non tung cánh bay đi. Không ai trong chúng tôi biết chắc điều đó rồi sẽ ảnh hưởng như thế nào tới cuộc sống của chúng tôi, cũng như chúng tôi đã không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng tôi quyết định có con.

“Em thấy nhớ con bé rồi”, vợ tôi thì thầm đủ để tôi nghe thấy.

Tôi cũng thấy nhớ con bé. Và tôi biết chắc con gái chúng tôi sẽ không gọi điện và viết thư về mỗi ngày. Cô con gái lớn của chúng tôi vẫn luôn tự lập, vẫn luôn chuyển tải một thông điệp rõ ràng rằng nó muốn được tự mình chịu trách nhiệm cho cuộc đời nó. Tôi ngờ rằng, nếu chúng tôi không phải là những người gọi điện thì chắc chắn sẽ còn rất lâu nữa chúng tôi mới được nghe thông tin gì về nó.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông. Vợ tôi nhắc máy, vì chúng tôi đã có một quy ước rõ ràng là tôi không được nghe điện thoại khi đang lái xe, để tránh gây tai nạn.

“Ôi, con yêu”, sau một lúc vợ tôi nói. “Mẹ hiểu. Mẹ biết là sẽ khó khăn rồi”.

Tôi nhìn cô ấy dò hỏi và thấy nét mặt cô ấy buồn rầu.

“Mẹ chắc là con sẽ ổn thôi, con yêu”, sau một lúc lâu yên lặng, cô ấy nói. “Thật đấy, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi”.

Hai mẹ con nói chuyện thêm một lúc, rồi vợ tôi cúp máy, gương mặt hằn nét ưu tư.

“Cô con gái sinh viên của chúng ta đã nhớ nhà rồi sao?”, tôi hỏi về cảm thông.

Vợ tôi lắc đầu. “Không. Con bé nói nó là người duy nhất trong kí túc không có thẻ tín dụng”.

“Ồ”, tôi thốt lên. Phải mất vài dặm đường tôi mới tiêu hóa nổi mẩu thông tin đó. “Và anh đoán là con bé nghĩ rằng đó là việc anh sẽ phải giải quyết?”

“Tất nhiên rồi anh yêu”, vợ tôi nhẹ nhàng trả lời. “Anh là bố con bé mà”.

Lời cảm ơn

Xin gửi lời cảm ơn tới những người đăng kí trên mạng vì sự nhiệt tình và tận tâm của họ đã giúp cho chuyên mục Cameron trở nên nổi tiếng và cảm ơn họ vì đã thuyết phục tôi nên theo đuổi lối viết trào phúng, hài hước.

Chân thành cảm ơn người bạn lâu năm Paul Dalen vì đã tình nguyện lập nên và duy trì trang web Cameron.

Vô cùng biết ơn người đọc bản in thử Bob Bridges kĩ tính tới mức có phần cầu kì vì đã giúp tôi để ý đến cả những dấu chấm, dấu phẩy.

Nếu không có người đại diện của tôi - Jody Rein - không ai trong làng xuất bản có thể biết tới cái tên W. Bruce Cameron. Bạn đã làm được một việc rất tuyệt, bạn của tôi ạ.

Hầu hết những công việc liên quan tới hành chính, thư thông báo đều được người “nhân viên” tình nguyện của tôi - mẹ tôi - đảm nhiệm. Rất cảm ơn mẹ vì những gì mẹ đã giúp con.

Xin được gửi lời cảm ơn đặc biệt tới John Temple và Mary Winter của tờ Rocky Mountain News (Thời báo Núi đá) vì đã cho tôi cơ hội trở thành một thành viên của chuyên mục Góc cười.

Rất ít nhà văn có cơ hội được làm việc cùng biên tập viên Margot Herrera nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng uyên thâm trong suốt quá trình viết lại, viết lại và viết lại. Tôi đã rất may mắn khi có cơ hội được làm việc cùng với bà.

Và tất nhiên, không thể không tỏ lòng cảm ơn sâu sắc tới hai cô con gái tuổi teen của tôi vì chúng đã khiến tôi phát điên tới mức có thể viết nên cuốn sách này.

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Địa chỉ: B15 - Mỹ Đình - Hà Nội

Tel: (04) 62872633 - Fax: (04) 62871730

<http://www.nxbthoidai.com.vn>

---

8 NGUYÊN TẮC HẸN HÒ CON GÁI TÔI

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN THANH

- * Biên tập: Kim Dung
- * Kỹ thuật vi tính: Hoàng Vi
- * Thiết kế bìa: Nhật Nam
- * Sửa bản in: Mỹ Hạnh

Liên kết xuất bản: Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Trụ sở chính: 119-C5 Tô Hiệu - Cầu Giấy - Hà Nội

Tel: (04) 3793 0480; Fax: (04) 62873238

VP-TPHCM: 533/9 Huỳnh Văn Bánh - phường 14 - quận Phú Nhuận

Tel: (08) 6276 1719; Fax: (08) 3991 3276

VP-ĐN: 59 Ông Ích Khiêm, quận Hải Châu

Tel: (511) 3532276; Fax: (511) 3532275

Website: www.thaihabooks.com

In 2.000 cuốn, khổ 15.5 x 20cm. In tại Công ty CP In & Thương Mại Prima.

Giấy đăng ký xuất bản số: 76-2011/CXB/15-01/TĐ.

Quyết định XB số: 738/QĐ-TĐ.

In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2011.

nguyên tắc

để cậu được phép hẹn hò con gái tôi là gì?

- Đừng có chạm vào người con gái tôi trước mặt tôi. Cậu có thể nhìn nó nhưng không được nhìn bất cứ thứ gì từ cổ xuống.

- Không được hẹn hò con gái tôi ở những nơi có giường, ghế sofa; nơi không có sự hiện diện của cha mẹ, cảnh sát, nữ tu; nơi thiếu ánh sáng; nơi nóng bức khiến con gái tôi phải mặc áo hai dây hay váy ngắn... Nghiêm cấm xem phim có nhạc quá lãng mạn hoặc cảnh quay tình tứ. Phim về máy móc: Được. Phim tài liệu, khoa học: Được.

Và hơn thế nữa...

8 nguyên tắc hẹn hò con gái tôi sẽ khiến bạn cười ra nước mắt!

Cảnh báo: Không đọc sách khi đang uống cà phê (hay bất cứ thứ chất lỏng gì).

W. Bruce Cameron là nhà báo chuyên viết các mục hài hước cho một loạt tờ báo ở Hoa Kỳ. Ông đã hai lần đạt Giải thưởng dành cho nhà báo hài hước nhất của Hiệp hội Nhà báo Hoa Kỳ và Giải thưởng Robert Benchley - Giải thưởng mang tên nhà văn trào phúng người Mỹ nổi tiếng thế kỉ 20.

**NHÀ SÁCH
BẢN QUYỀN**

119C5 Tô Hiệu - Nghĩa Tân - Cầu Giấy - Hà Nội
Website: www.sachbanquyen.vn
Tel: 04.62813638

8 936037 179364 1

Giá: 79.000đ